

Vợ Người

Contents

Vợ Người	1
1. Chương 1: Gia Đình Ba Người	2
2. Chương 2: Hạnh Phúc Tan Vỡ	5
3. Chương 3: Chúng Ta Ly Hôn Đi	8
4. Chương 4: Đi Chết Đi!	11
5. Chương 5: Chạm Mặt Nhau	15
6. Chương 6: Say Xỉn	18
7. Chương 7: Tiên Phật Đến Tây Thiên	21
8. Chương 8: Ăn Trộm	24
9. Chương 9: Chuẩn Bị Đám Cưới	29
10. Chương 10: Điên Dại	34
11. Chương 11: Chú Chân Dài	37
12. Chương 12: Lỡ Hẹn	40
13. Chương 13: Cô Làm Tốt Lắm	43
14. Chương 14: Đêm Giáng Sinh	48
15. Chương 15: Đùng Chạy Trốn Tôi	51
16. Chương 16: Mất Trí Nhớ	54
17. Chương 17: Hoán Đổi Vị Trí	57
18. Chương 18: Hối Hận	62
19. Chương 19: Phủ Đầu Trước	65
20. Chương 20: The End	69

Vợ Người

Giới thiệu

Số Chương: 20 chương Thể loại: Đô thị, gia đình, ngược ngược ngược, sủng, ngôn tình. Nội dung: “Er

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-nguoi>

1. Chương 1: Gia Đình Ba Người

Mỗi người đều có ước mơ cho riêng mình, có người ước mơ có thể trở thành một người thật vĩ đại, có người muốn thành bác sĩ, kĩ sư hay thành diễn viên, ca sĩ nổi tiếng và Ôn Hiểu Bạch cũng vậy cô cũng có một ước mơ của riêng mình đó chính là trở thành một người vợ truyền thống, một người vợ đảm đang, lo toang mọi việc trong nhà cho chồng mình. Với cái thời đại phụ nữ bình đẳng với nam giới thì suy nghĩ như vậy quả thật rất khác biệt. Có lẽ do sinh ra và lớn lên trong một gia đình có truyền thống lâu đời, được nuôi dạy theo phong cách cũ nên tư tưởng của Hiểu Bạch không giống những cô gái trẻ ngày nay.

Hiểu Bạch vẫn đi học mỗi ngày vẫn sinh hoạt và tiếp thu những kiến thức tiến bộ, cô đặc biệt học rất giỏi nổi bật trong những người cùng trang lứa có thể do Hiểu Bạch mang về khó gần cũng như có phần nhút nhát lạ thường hơn các bạn nữ khác khi đối diện với bạn khác giới.

Hiểu Bạch khi kết thúc cao trung thì không như các bạn đồng trang lứa khác vào đại học mà cô chọn cho mình một con đường đi riêng, cô chọn cách học nghề, học nấu ăn. Trong khoảng thời gian cao trung (cấp ba), Hiểu Bạch có nhận lời yêu Mạnh Hải Lý, sau đó anh ta vào đại học K, một đại học có tiếng nhất nhì của thủ đô nhưng mối quan hệ của hai người vẫn diễn ra êm đềm, không có nhiều thay đổi sống gió như chính cái tính cách của cô.

Rồi chuyện gì đến cũng đến, kết thúc cho một chuyện tình đẹp đó chính là một đám cưới trong sự hạnh phúc của hai họ nhà trai và nhà gái. Nhiều người cảm thấy ganh tị với Hiểu Bạch khi cô có thể yêu và kết hôn với một tình đầu của mình, một người vừa đẹp trai, có học thức, điều kiện công việc ổn định như thế và lại hết mực yêu thương cô nhiều như vậy.

Nhanh chóng sau đó đứa con trai đầu lòng của họ ra đời, nhóc con cực kì kháu khỉnh và trộm vía điển trai như ba của nó. Và đương nhiên Hiểu Bạch có thể thực hiện được ước mơ của mình đó chính là trở thành một người vợ đảm đang lo toang công việc nhà cho chồng an tâm đi làm bên ngoài.

Thành phố H, mùa thu năm 2017.

Cũng như lẽ thường Hiểu Bạch dậy từ khi mặt trời còn chưa ló dạng, chuẩn bị mọi thứ thật tươm tất, đồ ăn sáng thơm nức nghi ngút khói.

“Ông xã dậy đi không khéo không kịp giờ đưa con đến trường mất!” – Hiểu Bạch đến bên giường đánh thức Hải Lý, nghe tiếng vợ gọi, anh mở mắt ra mỉm cười rồi vươn người ngồi lên.

“Được rồi cảm ơn em!” - Hải Lý nói như một thói quen, chậm rãi sải bước vào nhà vệ sinh.

“Anh bận áo sơ mi màu xanh nhé, em để nó ra ngoài cho anh! Nhanh chóng ra ăn sáng cho kịp nóng!” – Hiểu Bạch mỉm cười lấy chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần tây đã được ủi phẳng phiu trong tủ ra treo bên ngoài cánh cửa.

“Được!” – Hải Lý nhìn qua chiếc áo treo trên cánh cửa hài lòng.

Hiếu Bạch như một con thoi nhanh chóng di chuyển từ phòng lớn sang phòng nhỏ bên cạnh.

“Con trai của mẹ, nhanh dậy ăn sáng, không ba sẽ không đưa được mẹ con mình đến trường đâu!” – Sau khi gọi Hải Lý, Hiếu Bạch sang phòng bên cạnh âu yếm gọi cậu con nhỏ đang nằm ngủ ngon lành.

“Mẹ ơi! A Ben không muốn đi học đâu!” – A Ben cuộn chần nhõng nhẽo, năm nay cu cậu cũng đã được gần 4 tuổi, đi học cũng được gần 1 năm nhưng vẫn chưa thật sự thấy hứng thú với nhà trường.

“A Ben ngoan, nếu A Ben không đi học thì làm sao có thể trở thành người đàn ông cho mẹ dựa dẫm được đây!” – Hiếu Bạch kiên nhẫn năn nỉ con trai, cô đã quá quen với bài ca này mỗi sáng của cậu bé rồi.

“Được!” – Suy nghĩ một hồi lâu nhóc con mới chịu đứng lên đi vào làm vệ sinh cá nhân thay đồ chỉnh tề bước ra phòng ăn. Hải Lý đã chỉnh tề đang ngồi ăn phần ăn được chuẩn bị dành riêng cho mình,

“Chào buổi sáng con trai” - Mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại như một thói quen.

“Chào ba!” - A Ben nhìn ba mình, đợi chờ ánh mắt nhưng không có, gương mặt tròn tròn của cu cậu xịu xuống leo lên ghế ăn.

Mọi buổi sáng của gia đình đều diễn ra một cách êm đềm nư vậy, Hiếu Bạch cảm thấy rất hạnh phúc với những gì cô đang có, không mong muốn nhiều hơn như những người phụ nữ khác, cô cảm thấy cuộc sống của mình như thế đã là rất đầy đủ rồi.

....

“Aloo! Tôi là vợ của Hải Lý, cô đợi một chút tôi sẽ đưa máy lại cho anh ấy ngay!” – Đang lau dọn bàn làm việc cho chồng thấy điện thoại của anh reo lên, Hiếu Bạch bắt máy, đúng lúc thấy Hải Lý bước vào nên cô nhanh chóng đưa máy cho anh.

“Ừ tôi biết! Thôi tạm biệt!” - Anh có chút hốt hoảng, nhanh nhận lấy điện thoại nói vài câu ngắn ngủi, ánh mắt vẫn nhìn Hiếu Bạch có phần khó chịu.

“Em đừng có tự ý nghe máy của anh như vậy! Em ở nhà không biết cách nói này nọ sẽ làm phật lòng khách hàng của anh! Như vậy thật không tốt!” – Hải Lý giận trách móc Hiếu Bạch sau khi cúp máy điện thoại xuống.

“Em không cố ý, vì điện thoại reo lâu nên em mới nghe máy!” – Hiếu Bạch có chút ngạc nhiên, bối rối khi thấy thái độ giận như vậy của chồng mình.

“Nói chung em đừng có đụng vào điện thoại của anh! Em cứ ngoan ngoãn làm công việc của em là được!” – Hiếu Lý vẫn còn rất tức giận bước ra khỏi phòng để lại một Hiếu Bạch ngẩn ngơ không hiểu mình đã gây

nên chuyện gì kinh khủng đến khiến cho chồng mình có thái độ như vậy!

.....

“Mẹ ơi! Ba đi đâu mà ba không về nhà ngủ mẹ nhỉ?” – A ben nằm trong chăn đưa đôi mắt trong trẻo nhìn Hiếu Bạch.

“Ba con hôm nay có việc họp với công ty nên về muộn, con ngủ đi ngày mai thức dậy ba đã về nhà rồi!” – Hiếu Bạch cười hiền an ủi cậu con trai, nhưng trong lòng lại vô cùng rối ren không biết hôm nay vì sao chồng mình lại về muộn như vậy! Gọi điện thoại thì không liên lạc được, khiến cho lòng dạ Hiếu Bạch cứ bồn chồn không yên.

“Cạch” – Đóng cửa phòng a Ben lại đi ra ngoài, Hiếu Bạch nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ nhưng Hải Lý vẫn chưa về khiến cô có phần bồn chồn khó tả.

“Cạch” - Cánh cửa nhà mở ra, nhìn thấy bóng dáng chồng mình bước vào nhà cô thở phào nhẹ nhõm.

“Anh về rồi, anh sao về trễ vậy! Anh ăn gì chưa?” – Hiếu Bạch nhanh chóng bước đến đỡ túi xách của Hải Lý đặt lên ghế sofa, Hiếu Bạch nghe được mùi dầu thơm rất lạ thoang thoảng trên người Hải Lý, nhúm mày khó hiểu thắc mắc muốn hỏi nhưng không biết có nên mở lời hỏi hay không, cuối cùng cô tự nói với mình anh đi xã giao với đối tác nên dính mùi nước hoa của người khác cũng là chuyện thường.

“Anh có việc! Đã ăn rồi! Anh mệt quá vào tắm ngủ trước nhé!” – Hải Lý mệt mỏi nhìn Hiếu Bạch rồi đi vào phòng ngủ của mình, để lại Hiếu Bạch đang ngẩn ngơ nhìn anh. Sau khi cánh cửa phòng đóng lại cô thở dài xoay người vào bếp cắt đi những món ăn được chuẩn bị tinh xảo trên bàn.

.....

“Xin chào tôi là Hiếu Bạch, vợ của Mạnh Hải Lý phiền cô báo với anh ấy tôi đến tìm!” – Hiếu Bạch đứng ở quầy tiếp tân công ty của Hải Lý mang cơm trưa cho anh, sáng nay đi vội anh quên mang theo.

“Xin chào chị có phải vợ của trưởng phòng Mạnh! Vâng tôi là Sophia Nguyễn, là đồng nghiệp của anh ấy, anh ấy bận công việc nên nhờ tôi ra đây gặp chị!” – Đang đứng thẫn thờ nhìn ngắc xung quanh, một giọng nói ngọt ngào êm ái khiến Hiếu Bạch giật mình, một mùi hương rất quen thuộc chạm vào mũi Hiếu Bạch, cô ngước lên nhìn cô gái mới xuất hiện, thầm đánh giá. Sau đó tự nói với bản thân mình một người xinh đẹp, tài giỏi như cô ấy sao lại chịu làm tình nhân cho người khác. Có thể trong lúc đi tiếp khách vô tình dính sang người Hải Lý mà thôi.

“Xin lỗi, chị có việc gì không?” - Đợi mãi không thấy Hiếu Bạch phản ứng, Sophia nhẫn nại đánh tiếng.

“Ah không có gì to tát! Tôi gửi cô cơm trưa của anh ấy vậy! Phiền cô đưa lại cho anh ấy giúp tôi! Cảm ơn cô!” – Hiếu Bạch giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân, vội đưa đồ cho Sophia.

“À được nếu không còn việc gì tôi quay vào trước!” – Cô gái đó nhận hộp cơm cười tươi, nụ cười giết chết người đối diện, sau đó quay người đi vào trong, nhìn dáng người uyển chuyển của cô gái đó Hiểu Bạch không khỏi cảm thán!

<dr.meohoang>

2. Chương 2: Hạnh Phúc Tan Vỡ

.....

<Ding dong, ding dong> - Chuông cửa vang lên, đang bận trong bếp chuẩn bị thức ăn cho buổi chiều, Hiểu Bạch nghe tiếng chuông theo phản xạ nhìn lên đồng hồ, 5 giờ hơn, khiến cô có phần hốt hoảng nhưng sau đó chợt nhớ ra hôm nay chồng mình đi công tác thăm thở phào nhẹ nhõm.

“Chào cậu! Biết hôm nay có người cô đơn nên tớ đến an ủi cậu này!” – Đứng trước cửa là cô bạn thân của Hiểu Bạch, Ngọc Nhi. Cô gái xinh đẹp với tay xách nách mang những túi lớn túi nhỏ cười tươi.

“Tớ còn tưởng là ai! Vào đi!” - Hiểu Bạch cười tươi, cô tính tình có phần nhút nhát cho nên bạn bè giao lưu cũng ít, lại ít ra ngoài nên bạn bè cứ thế càng ít hơn, cuối cùng chỉ còn lại Ngọc Nhi là bạn bên cạnh. Nhưng Hiểu Bạch chưa từng cảm thấy phiền muộn vì chuyện đó, ngược lại cô có phần còn cảm thấy mình thật sự may mắn khi có bên cạnh một người bạn thân như vậy.

“Này bà nội trợ cậu có thể ăn bạn đẹp hơn được không! Cậu không sợ chồng cậu chê hả!” – Ngọc Nhi nhìn bộ dạng đầu tóc rối bời bời tạm, quần áo cẩu thả luộm thuộm của Hiểu Bạch, cau mày nói.

“Ở nhà mà cần gì chau chuốt, với lại Hải Lý cũng không phải loại người như vậy! Anh ấy yêu mình chứ đâu yêu bề ngoài!” – Hiểu Bạch cười khì tiếp tục công việc chuẩn bị đồ ăn chiều của mình, trong lòng chợt nhớ đến người chồng của mình thoáng mỉm cười hạnh phúc trên môi. Cô hiện tại rất hài lòng với cuộc sống của mình, một cuộc sống bên cạnh chồng con, mỗi ngày đều chuẩn bị những món ăn ngon cho họ ăn đã đủ khiến cô thấy hạnh phúc rồi.

“Cậu đừng có mà lơ là! Ủa A Ben đâu nhỉ?” – Ngọc Nhi nhếch môi đáp trả, rồi nhìn quanh tìm a Ben nhưng không thấy.

“Cậu nhóc ngủ gục nên tớ cho vào giường rồi!” – Hiểu Bạch cười hất cằm về phía chiếc phòng nhỏ cuối hành lang.

Tầm hơn 9 giờ tối, Hiểu Bạch sau khi đã tắm rửa thơm tho cho cậu con trai thì lấy điện thoại gọi cho Hải Lý, A Ben muốn nói chuyện với bố, nhưng đáp lại chỉ là những hồi chuông báo kéo dài tẻ nhạt.

“Tại sao ba không nghe máy của a Ben mẹ nhỉ?” – A Ben ngây thơ chu môi nhõng nhẽo, ánh mắt long lanh

nhìn cô.

“Chắc ba mệt quá ngủ mất rồi nên không nghe điện thoại của a Ben đó! Thôi a Ben ngoan ngoãn nghe lời mẹ ngủ sớm đi ngày mai ba về là con có thể gặp được ba rồi!” – Hiểu Bạch nhanh chóng dỗ dành cậu con trai bé nhỏ của mình. Cậu bé buồn thiu, ôm mền nằm xuống, còn khẽ vang lên tiếng thút thít nghe vô cùng mũi lòng. Do cả ngày chơi đùa mệt mỏi nên chẳng mất bao lâu cậu nhóc đã ngủ ngon lành, Hiểu Bạch hôn con trai rồi nhẹ nhàng đi ra bên ngoài.

Trong phòng khách Ngọc Nhi vẫn còn ngồi trên ghế sofa vừa ăn vặt vừa xem tivi.

“Cô gái à! Tớ ngưỡng mộ cậu thật đó sao cậu có thể làm những công việc này một cách hạnh phúc như vậy nhỉ?” – Vừa thấy Hiểu Bạch đi ra, cô liền cất giọng còn cố ý kéo dài một chút thể hiện chán chường.

“Vì tớ yêu bọn họ nên có thể! Này đừng có say xỉn ở nhà tớ đó!” – Hiểu Bạch tươi cười đáp trả, sau đó vội nhả mồm khi thấy Ngọc Nhi đưa chai bia lên miệng uống.

“Biết rồi 1 chai thôi là được!” – Ngọc Nhi giơ giơ cái chai trước mặt ra dấu van nài.

.....

Không hiểu sao công việc của Hải Lý dạo gần đây lại rất hay đi công tác, có khi đi một hôm cũng có lúc đi vài hôm, đôi khi trên áo lại có mùi nước hoa lạ nhưng anh luôn giải thích là dính của đối tác nên Hiểu Bạch luôn tin tưởng cho qua.

- Đang loay hoay mở cửa xe để đồ vào trong nghe tiếng đồ rơi khiến Ngọc Nhi chú ý nhìn về phía Hiểu Bạch, cô đang đứng bất động không để ý đến đồ bị rơi lăn dưới nền đất, cả thanh sắc cũng bất động, ánh mắt chú tâm nhìn về phía bên đường. Ngọc Nhi hiểu kì trước thái độ của cô bạn thân vội đưa mắt hướng theo về phía đó, đập vào mắt của Ngọc Nhi là một người đàn ông tay xách vài cái túi ôm ngang eo một cô gái xinh đẹp, họ nói chuyện vui vẻ trao nhau những ánh mắt hạnh phúc tràn ngập yêu thương, cô gái thỉnh thoảng khẽ cười nép vào vòng tay của người đàn ông. Họ cứ thế bước vào quán cafe, người đàn ông đó không ai khác chính là Hải Lý.

“Hiểu Bạch... Đó có phải là...” – Ngọc Nhi có phần lo lắng dò xét thái độ của Hiểu Bạch, cô biết một người phụ nữ khi phát hiện chồng mình có người khác bên ngoài là một điều vô cùng kinh dị, còn đối với Hiểu Bạch một cô gái sống cả đời chỉ vì gia đình thì có thể xem như cả bầu trời sụp đổ.

“Không Hải Lý nói với tớ anh ấy đang đi công tác cơ mà! Chắc chắn chúng ta nhìn nhầm rồi! Chắc người giống người mà thôi.” – Hiểu Bạch thu tầm mắt lại, về mặt cô vô cùng bối rối, sắc mặt xanh trắng khó phân định, hai chân như muốn ngã xuống đất. Hiểu Bạch cười cười vừa nói với Ngọc Nhi nhưng cũng giống như đang tự trấn an bản thân mình.

“Nhưng mình không nghĩ lại có người giống người như vậy!” – Ngọc Nhi đến bên cạnh nắm tay Hiểu Bạch. Ánh mắt lo lắng nhìn cô bạn thân bé nhỏ đang run rẩy như con mèo con bơ vơ giữa phố.

“Không anh ấy đang đi công tác!” – Hiểu Bạch cúi gầm mặt nhìn đôi bàn tay không biết tự lúc nào đang siết chặt lấy nhau một cách vô thức.

“Đi chúng ta qua đó!” – Ngọc Nhi hít một hơi thật sâu, nhìn cô gái nhỏ đang hoảng sợ, cô với Hiểu Bạch tuy chơi thân với nhau nhưng thật ra tính cách của hai người khá khác biệt, Hiểu Bạch hiền lành rụt rè còn cô lại mạnh mẽ, nhiều người không hiểu vì sao hai người lại có thể thân với nhau nhưng tự nhiên lại trở nên thân thiết. Cô biết nếu không làm rõ chuyện này thì không được nên cứ thế kéo Hiểu Bạch sang đường cũng hướng vào quán cafe mà hai người kia vừa vào.

“Người giống người thôi, Hải Lý yêu mình lắm sẽ không có làm những chuyện đó đâu!” - Hiểu Bạch miệng vẫn cứ nói trong vô thức, cô đang cố gắng trấn an chính bản thân mình. Ngọc Nhi cũng không muốn tranh luận thêm với cô, cứ thế hai người trước sau bước vào quán.

Chọn một góc khuất một chút nhưng có thể quan sát được hai người kia, nhìn như thế nào thì cũng rất rất giống với Hải Lý nhưng Hiểu Bạch vẫn kiên định với mình là nhầm lẫn, đôi trai gái ấy vui vẻ nói chuyện đôi khi người đàn ông hôn nhẹ lên bờ vai của người phụ nữ. Từng cử chỉ thân mật của họ khiến cho trái tim Hiểu Bạch như vỡ tan ra từng mảnh một. Vô thức cô cúi mặt xuống nhìn đôi bàn tay mình một lần nữa chúng vẫn bối rối nắm rồi lại buông.

“Cậu lấy điện thoại gọi hải Lý thử xem!” - Ngọc Nhi vội nói, dù Hiểu Bạch có chối thế nào thì cô cũng biết người trước mặt chính xác là Hải Lý đến hơn tám mươi phần trăm.

“Anh ấy đang đi công tác mà! Với lại khu này rất xa nhà mình nếu không phải cậu cứ khẳng khẳng đến đi mua cho được loại nước sốt kia thì tớ chẳng bao giờ đến đây cả!” – Hiểu Bạch cố gắng giải thích, cũng có chút cố gắng kiềm nén cảm xúc khiến giọng nói cô vô thức run lên.

“Được xem như hỏi thăm chồng cũng được mà!” – Ngọc Nhi kiên nhẫn thuyết phục.

Hiểu Bạch cầm điện thoại trong tay phân vân, chiếc điện thoại nhanh chóng ướt mồ hôi từ đôi bàn tay đang gắt gao nắm chặt. Cuối cùng hít một hơi thật sâu, cô dùng ngón tay run run của mình ấn nút gọi điện thoại, trên màn hình nhảy lên hình ảnh gia đình hạnh phúc của 3 người cái tên thân thương “Ông xã” nhảy nhót như treu đùa trước mặt Hiểu Bạch. Cô hy vọng anh nghe máy, nhưng cũng hy vọng anh không nghe máy, lại càng hy vọng chồng cô nghe máy nhưng người đàn ông kia thì không.

“Alo! Anh nghe anh đang họp nên có gì anh sẽ gọi sau nhé bà xã!” – Hải Lý bắt máy nhanh nói nhanh chóng không cho cơ hội Hiểu Bạch lên tiếng thì đã vội tắt máy. Hình ảnh người đàn ông trước mặt cô nghe điện thoại và nhanh chóng dập máy như thể ngưng đọng thời gian trước mặt Hiểu Bạch. Cô cảm nhận được lồng ngực của mình đau nhói như thể ai đó đang cố gắng đâm từng nhát dao sắc nhọn vào nó.

Vô thức đứng dậy, Hiểu Bạch đi từng bước chân chậm rãi nhưng lại rất khó khăn, tay nhấn nút gọi một lần nữa, nhưng nhanh chóng đáp lại cô là tiếng máy bận vang lên liên hồi. Vẫn tiếp tục gọi lần nữa nhưng Hải Lý vẫn cương quyết gát máy. Ngọc Nhi đi theo sau cô không dám nói gì cũng không biết Hiểu Bạch muốn làm gì khi đi đến đó, với bản tính của Hiểu Bạch nói đánh ghen nghe có phần buồn cười, nhưng cô vẫn đi theo phía sau, cô sợ Hiểu Bạch sẽ không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Đến khi Hiểu Bạch đứng trước mặt hai người kia họ vẫn còn không hề hay biết mà vẫn say sưa trong thế giới của riêng hai người.

“Chúng tôi không cần gì thêm!” - Hải Lý chậm rãi lên tiếng, anh không buồn ngược đầu lên nhìn mà nghĩ rằng phục vụ bàn nên nhanh chóng từ chối.

Hiểu Bạch cầm ly nước hất thẳng vào mặt Hải Lý, cô không nói lời nào cũng không la hét, không khóc rống lên như trong tưởng tượng của Ngọc Nhi, Hiểu Bạch chỉ lặng lẽ rơi nước mắt trên gương mặt có dấu ấn thời gian, trên gương mặt đã hi sinh rất nhiều vì chồng vì con. Sự xuất hiện bất ngờ của Hiểu Bạch làm Hải Lý có phần không tin vào mắt mình, cô nhân tình xinh đẹp bên cạnh cũng hốt hoảng chẳng kém.

“Sao em lại ở đây?” – Hải Lý nhanh chóng lên tiếng.

Nhưng đáp lại câu hỏi của anh chỉ là ánh mắt đau khổ Hiểu Bạch dành cho anh, ánh mắt như cái giếng sâu hút của Hiểu Bạch nhìn anh như đang van nài đang trách hờn, đang căm hận tất cả đều khó đoán, khó cảm nhận hết được qua ánh mắt. Không quan tâm đến mọi người xung quanh Hiểu Bạch đứng lên nuốt nước mắt rồi đi ra khỏi quán nước, không nói thêm bất kì một lời nói nào sau đó, Hiểu Bạch như người mất hồn vô tri vô giác đi ra ngoài. người đàn bà anh đi cùng chính là cô gái có mùi thơm đó, cô gái xinh đẹp mà cô đã tự nói với mình làm sao có thể chịu làm nhân tình. cô cảm thấy bản thân mình quá ngu ngốc, quá mức nực cười.

<dr.meohoang>

3. Chương 3: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Không khí căn nhà chưa bao giờ trở nên ngột ngạt đến như vậy, Hải Lý đứng trước cửa rất lâu rất lâu anh mới đủ dũng khí bước vào nhà. Đón chờ anh không phải cái khung cảnh tơi tả đồ đạc cũng không phải khung cảnh vắng lặng không bóng người mà hoàn toàn ngược lại, Hiểu Bạch đang tất tả làm việc trong bếp như thường ngày, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Anh về rồi à! Anh đi tắm rồi sẽ có cơm ngay thôi ông xã!” – Giọng nói có phần lạc đi vì cảm xúc nhưng vẫn như vậy, Hiểu Bạch vẫn đón Hải Lý bằng bờ lưng mảnh khảnh, cho nên Hải Lý không cách nào đoán biết được suy nghĩ của cô hiện tại như thế nào.

“Hiểu Bạch anh có chuyện cần nói với em!” – Hiểu Lý bước vào phòng khách, chậm rãi nói. Giọng nói có phần run nhẹ.

“Anh đói đến mức muốn ăn ngay à!” – Tránh né lời nói của Hải Lý, Hiểu Bạch vẫn lảng xảng làm việc tuyệt nhiên không quay đầu lại nhìn người phía sau! Cố gắng để mọi chuyện tự nhiên nhất có thể nhưng bản thân Hiểu Bạch có thể cảm thấy được cô sắp không trụ được nữa rồi.

“Em có thể nghe anh được không?” – Hải Lý nhìn bóng lưng cứ loay hoay làm việc của Hiểu Bạch mà dậm

ra có chút khó khăn trong lòng.

“Em bận lắm có gì nói sau anh nhé!” – Hiểu Bạch cố tỏ ra mình thật bận rộn, cô làm hết việc này đến việc khác, rửa có 1 ổ rau mà cô đã rửa hơn chục nước cứ đổ ra vớt vào, cô thật sự không thể đổi mặt với những việc hiện tại trước mắt.

“Em bỏ hết, nghe anh nói được không!” – Không nhịn được nữa Hải Lý đi nhanh đến bên Hiểu Bạch, dùng hai tay nắm chặt vai cô xoay cô lại, dùng ánh mắt kiên định nhìn xoáy vào Hiểu Bạch, ánh mắt đó khiến Hiểu Bạch như thể đánh mất đi khả năng hít thở của mình.

“Em không muốn nghe! Chúng ta đừng nói về nó được không!” – Hiểu Bạch bắt đầu không còn kiềm chế được nữa, giọng nói cô trở nên rung rẩy, nước mắt vô thức trực hờ rơi xuống. cô xoay đầu sang bên né tránh ánh mắt của anh.

“Anh xin lỗi em! Dù em không muốn nghe anh cũng phải nói trong ngày hôm nay!” – Hải lý dùng sức đỡ Hiểu Bạch đứng thẳng, lớn tiếng lấn át giọng nói yếu ớt van nài của Hiểu Bạch.

“Không làm ơn! Đừng nói gì! Làm ơn em không muốn nghe...” – Hiểu Bạch dùng 2 tay bịt tai mình lại van nài cầu xin!

“Anh xin lỗi em làm ơn hãy nghe anh! Chúng ta bây giờ giống như hai người sống chung nhà hơn là vợ chồng!” - Hải Lý dùng sức cố gắng trấn tĩnh người trước mặt, anh ra sức nói không kiểm soát được giọng nói có phần hơi lớn hơn bình thường.

“Em không muốn nghe!” – Hiểu Bạch vùng ra khỏi sự kiểm soát của Hải Lý, lắc đầu ngoay ngoáy, bắt lực nhìn anh. Tim cô vỡ tan từng mảnh qua từng lời nói của anh, nước mắt không biết từ đâu cứ thế chảy dài mãi trên gương mặt.

“Anh cảm thấy mệt mỗi khi về ngôi nhà này! Em như một người quản gia hơn một người vợ! sự hiểu biết của em chỉ gói gọn trong căn nhà, phòng bếp! anh không cách nào chia sẻ được mọi gánh nặng sự mệt mỏi của anh!” – Hải Lý nói nhanh một mạch như thể sợ Hiểu Bạch sẽ la hét cắt ngang qua.

“Không đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” – Hiểu Bạch ngồi khụy xuống sàn nhà, cô cảm giác đau đau vô cùng, ngực cô đau nhói cô cố gắng hít thở nhưng xung quanh mọi thứ mơ hồ, mọi thứ hỗn loạn khiến cô không biết, không hiểu, cũng nhưng không chịu đựng được mọi chuyện đang diễn ra.

“Anh cảm thấy chúng ta càng ngày càng không thể! Anh cảm thấy bên Sophia có sự đồng điệu hơn và đặc biệt anh nhận ra anh yêu cô ấy!” – Nhắm mắt lại nói ra câu nói như một con dao nhọn cắt ngang qua sự sống của Hiểu Bạch.

“Không, anh chỉ đang đùa với em thôi đúng không? Anh đang gạt em thôi đúng không anh! Đừng đùa nữa em không thích như vậy!” - Hiểu Bạch bất ngờ đứng lên đến trước mặt Hải Lý nói, ánh mắt cô mong chờ, mong chờ một nụ cười, mong chờ mọi thứ đang vỡ vụn này chỉ như một giấc mộng.

“Anh xin lỗi anh là một thằng hèn anh xin lỗi em! Nhưng anh thật sự yêu cô ấy!” - Hải Lý bất động để mặc Hiếu Bạch lay cơ thể anh. Chậm rãi nhìn người phụ nữ như hóa điên trước mặt mình

“Đó chỉ là cơn gió lạ mà thôi! Em xin anh cứ như thế này em sẽ không làm gì hết! Rồi đến khi anh nghĩ kĩ lại chúng ta sẽ bình thường thôi mà!” – Hiếu Bạch bất ngờ quỳ xuống nắm chân Hải lý van nài, cô thật không muốn đánh mất gia đình, càng không muốn đánh mất anh, người đàn ông cô xem như mạng sống của mình. người đàn ông duy nhất trong cuộc đời của cô.

“Đó không phải cơn gió lạ! Anh yêu cô ấy và cô ấy cũng cần một danh phận!” – Hải Lý nhìn lên trần nhà anh không dám đối mặt với ánh mắt của Hiếu Bạch, anh sợ nhìn vào ánh mắt đó anh sẽ càng cảm thấy mình tệ hại vô cùng.

“Đừng anh! Anh cứ sống với cô ta nhưng xin anh đừng bỏ rơi em! Em xin anh!” – Hiếu bạch quỳ rạp người dưới chân của Hải Lý ngăn cản anh rời đi, cô hy vọng anh có thể suy nghĩ lại!

“Anh xin lỗi! Anh chỉ có thể chọn một bên mà thôi! Anh xin lỗi chúng ta hãy cho nhau tự do để đi tìm được hạnh phúc! Em cũng vậy hãy đi tìm hạnh phúc của chính mình, tìm người đàn ông xứng đáng với em hơn anh đi!” – Hải Lý ngồi xuống nâng hai vai của Hiếu bạch thẳng lên, nhìn vào mắt cô. Lâu lắm rồi, anh không nhớ từ bao giờ hai người mới nhìn thẳng vào mắt nhau như thế này, cũng không rõ nữa.

Người đàn bà trước mặt anh nhìn xa lạ quá, cô đã bắt đầu có những nếp nhăn rồi, không biết đã hiện hữu từ bao giờ, lâu rồi anh không đụng vào cô, cô ốm đến như vậy sao. Trong trí nhớ của anh Hiếu Bạch cũng là một dạng người có da có thịt, từ bao giờ cô lại không còn chăm chút cho bản thân mình như vậy.

“Không em chỉ cần anh! Người đó là anh!” – Hiếu Bạch gào khóc lên. Cô nắm lấy cánh tay Hải Lý.

“Anh xin lỗi!” – Hải Lý đứng lên bước ra cửa – “Chuyện ly hôn và thủ tục anh nghĩ chúng ta nên làm ổn thỏa không cần ra tòa xử cho cả hai được thoải mái! Anh sẽ thuê luật sư làm một bản thỏa thuận về quyền lợi gửi cho em! Về a Ben anh nghĩ...”

“A Ben là con của em không ai được phép cướp nó!” – Hiếu Bạch hét lên khi nghe Hải Lý nói về a Ben, đối với cô không có thứ gì hiện tại có thể cướp đi a Ben của cô.

“Nhưng về tài chính... Được anh sẽ chu cấp cho cả hai mẹ con thật hoàn hảo!” – Hải Lý hơi nhúu mày rồi nhanh chóng dẫn ra. Anh nghĩ Sophia sẽ đối xử tốt với a Ben nhưng nếu cùng một lúc cướp đi a Ben rời khỏi Hiếu Bạch, anh lại cảm thấy không nỡ có thể cô sẽ không chống đỡ nổi nữa. Một mặt anh và Sophia cũng sẽ nhanh chóng có con cho nên để a Ben bên cạnh Hiếu Bạch như vậy cũng ổn.

“Xin anh đừng đi, xin anh đừng đi!” – Tiếng nói của Hiếu Bạch như rớt vào khoảng không trung giữa hai người, cánh cửa nhà khép lại bỏ lại một mình Hiếu bạch với cái không gian cô quạnh, nhìn đâu cô cũng thấy sự hiện diện của anh! Hơi ấm của anh vẫn còn đó nhưng sao hiện tại cô lại thấy hai người quá xa cách.

.....

Hiếu Bạch chỉ một đêm không ngủ một đêm suy tư nhìn cô như một cái thây ma đang ngồi lặng lẽ nơi góc nhà!

“Cạch” – Tiếng chìa khóa mở cửa! Hiếu Bạch nhanh chóng đứng phắt dậy cô hy vọng Hải Lý đã suy nghĩ lại quay về lại bên cạnh cô. Nhưng xuất hiện sau cánh cửa ấy lại là Ngọc Nhi và a Ben.

“Mẹ! Sao tối qua mẹ không ghé sang!” – A Ben nhanh chóng chạy đến ôm chân mẹ, không nhẽo trách móc.

“A Ben mẹ yêu con nhiều lắm!” – Hiếu Bạch ngồi xuống ôm đứa bé vào lòng, vòng tay siết chặt như thể mãi không được ôm con nữa vậy!

“Cái tên nhẩn tâm, ác độc đó nói gì với cậu!” – Ngọc Nhi hùng hổ hét lên, thở khì khì người tức giận xuống sofa! Cô nhìn qua gương mặt vốn đã không được đầy đặn nay còn trở nên hốc hác vô cùng cũng biết được cả đêm qua Hiếu Bạch hoàn toàn chưa từng chợp mắt.

Hiếu Bạch vô cảm lắc đầu, hai tay vẫn ôm chặt a Ben trong lòng nước mắt lại chảy xuống, cô không biết mình đã khóc trong bao lâu rồi, vẫn không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, rất ngạc nhiên khi thấy nước mắt mình vẫn còn có thể rơi được nữa.

“Mẹ ơi! A Ben lại làm gì cho mẹ giận sao? A ben hứa sẽ ngoan mà! Mẹ ơi đừng khóc nữa!” – A Ben thơ dại méo máo theo! Cậu bé không hiểu vì sao mẹ mình lại buồn như vậy, lại khóc như vậy!

“Cậu bình tĩnh đi tóm lại tên đó nói gì với cậu!” – Ngọc Nhi không nhịn được nữa lớn tiếng quát lên lấn át cả tiếng khóc của cả 2 mẹ con Hiếu Bạch, nhìn bạn thân mình chỉ có một đêm mà đã tiêu tụy đến mức không còn nhận ra được nữa mà trong lòng cô không khỏi giận ngút trời.

“Anh ấy... Muốn... Ly hôn!” – Hiếu Bạch dùng chất giọng run rẩy mà nói lên câu trả lời ghen ngào.

<dr.meohoang>

4. Chương 4: Đi Chết Đi!

“Cái gì cái tên khốn nạn đó! Đã đi ra ngoài bấy bọ còn về đây hà hiếp cậu! Hấn nghĩ cậu hiền dễ ăn hiếp hay sao mà lại làm như vậy chứ!” – Ngọc Nhi giận dữ la toáng lên. Cô cảm thấy ảm ức thay cho cô bạn thân của mình, Hiếu Bạch như người vô hồn ngồi đó, hiện giờ cô không còn cảm nhận được nỗi đau nữa rồi, cô cũng không còn cảm thấy điều gì nữa. Cả đêm qua cô đã nghĩ đến việc kết thúc cuộc đời mình nhưng cứ mỗi khi suy nghĩ như vậy hình ảnh A Ben đã mang cô trở lại.

“Mình nên làm cái gì đây!” – Hiếu Bạch vẫn ôm a Ben trong lòng, run rẩy, gương đôi mắt sưng múp đỏ hoe nhìn Ngọc Nhi. Ánh mắt vô thần không còn vẻ tinh anh của cô gái hoạt bát vui vẻ nữa.

“Làm gì nữa đi đánh ghen một trận rồi mang gã đàn ông thối tha đó về đây trừng trị, bêu riếu khắp nơi coi hắn còn mặt mũi nào mà đi làm cái gì nữa không?” – Ngọc Nhi giận dữ trả lời Hiếu Bạch

“Không được! Mình không làm điều đó được!” – Hiếu Bạch lắc đầu ngoay ngoáy ánh mắt vô hồn buồn rầu nhìn Ngọc Nhi – “Tớ phải sống thế nào đây! Tớ như mình chết rồi vậy!”

“Ôn Hiếu Bạch! Cậu nói cái gì đó! Cậu mạnh mẽ lên! Cậu kiên nhẫn!” – nghe Hiếu Bạch nói Ngọc Nhi giật mình nắm chặt đôi vai Hiếu Bạch trước mặt, lấy mạnh như muốn thức tỉnh cô.

“Tớ không biết nữa không có anh ấy... Tớ thấy không muốn sống nữa!” – Hiếu Bạch ôm a Ben trong tay hai mắt vô hồn nhìn về phía Ngọc Nhi.

- Một cái tát như trời giáng bất ngờ lên má Hiếu Bạch, khiến cô không lường trước được, một tay ôm mặt mở tròn mắt nhìn Ngọc Nhi với bàn tay còn giơ cao trường mặt.

“Cậu tỉnh chưa? Nếu chưa thì tớ thêm một cái nữa cho cậu tỉnh ra! Vì cái loại phụ tình phụ nghĩa mà cậu có thể nói những điều như vậy sao!” – Ngọc Nhi nhanh chóng tách a Ben ra khỏi tay Hiếu Bạch cho nó đứng trước mặt cô, tập trung ánh nhìn của Hiếu Bạch về phía a Ben, cậu bé đang ngơ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra, mẹ thì cứ khóc và nói những lời khó hiểu, dĩ Ngọc Nhi thì lại đánh và mắng mẹ - “Cậu còn có a Ben! Cậu không thể như vậy! Cậu là chỗ dựa cho a Ben mà cậu không được ngu ngốc như vậy!”

Nhìn a Ben đứng meo máo trước mặt Hiếu Bạch như nhận lại một phần ý thức, cô biết a Ben không thể sống thiếu mình, nếu nó phải sống với dĩ ghẻ thì thật tội cho nó. Cô biết vì a Ben cô không thể từ bỏ thế giới này không được có suy nghĩ như vậy!

“Mẹ đừng bỏ a Ben! A Ben hứa nghe lời không bao giờ cãi mẹ! Mẹ đừng bỏ a Ben!” – A Ben meo máo nhìn Hiếu Bạch, tuy không hiểu những gì hai người lớn nói với nhau nhưng nó đoán về việc mẹ nó muốn bỏ nó.

“Không mẹ xin lỗi a Ben! Mẹ không có bỏ a Ben! A Ben là tất cả của mẹ có chết mẹ cũng không bỏ con! Mẹ xin lỗi a Ben nhiều lắm!” – Hiếu Bạch ôm a Ben một lần nữa vào lòng siết chặt để tự nói với bản thân mình rằng điều quan trọng nhất của cô hiện tại chính là đứa con trai nhỏ này.

Ngọc Nhi nhìn tình cảnh trước mắt cũng không biết nên làm thế nào, Hải Lý như là tất cả với Hiếu Bạch, cô sống cả đời chỉ vì chồng vì con, nay lại như vậy thật sự khiến người khác không khỏi lo lắng.

.....

<Cạch, cạch> - Tiếng mở cửa nhà khiến trái tim Hiếu Bạch chùn xuống! Đã tầm 1 tuần từ sau khi Hải Lý rời khỏi đây! Hiếu Bạch đã tìm cách liên hệ rất nhiều lần qua điện thoại như cuối cùng vẫn chỉ là không gọi được! Cô đến tận công ty tìm anh như nhân viên bên công ty bảo anh nhận việc đi công tác xa rồi!

Bước vào nhà nhìn thấy Hiểu Bạch đang đứng nhìn mình, Hải Lý có chút giật mình, anh chọn giờ này đi về nhà vì nghĩ Hiểu Bạch không có nhà mà đi đón a Ben. Nét ngạc nhiên pha chút bối rối thể hiện rất rõ trên gương mặt Hải Lý.

“Ông xã!” – Hiểu Bạch xúc cảm run rẩy gọi.

“Em không đi đón a Ben sao?” – Hải Lý nhìn đồng hồ, không để ý đến câu nói của Hiểu Bạch.

“Ông xã! Anh... Về nhà với em và con... Đúng không anh?” – Hiểu Bạch vẫn nuôi hy vọng, giọng nói run rẩy, ánh mắt cô sáng lên niềm hy vọng, hy vọng nhận được cái gật đầu nho nhỏ của anh! Cô tự nhủ nếu anh quay trở lại cô sẽ xem như mọi chuyện trước bỏ hết hai người sẽ bắt đầu lại từ đầu.

“Không! Tôi về lấy đồ dùng cá nhân! Tôi đã đề đơn xin ly hôn trước tiên chúng ta sẽ ly thân! Tôi đến ở với Sophia!” – Hải Lý có phần bối rối, vừa nói vừa đi ngang qua Hiểu Bạch. Lời nói của Hải Lý như một gáo nước lạnh tạt vào người cô khi trời đông giá buốt, có thể cảm nhận được từng cơn gió lạnh đang gào thét trong lòng, con tim như đóng băng lại sau lời nói đó. Cứ như vậy Hiểu Bạch cứ bất động tại chỗ không cách nào di chuyển được, cô như vẫn không tin vào những điều mà tai mình nghe thấy.

Hải Lý dọn đồ nhanh vào cái vali cá nhân của mình rồi kéo đi ra ngoài, tiếng vali đánh thức tiềm thức của Hiểu Bạch, cô nhanh chóng giật lấy cái vali từ trong tay của Hải Lý khiến anh bất ngờ không ngăn cản được.

“Đừng đi! Xin anh đừng như vậy! Chúng ta còn có a Ben nữa mà” - Cố gắng dùng hết sức bình sinh giật vali trong tay Hải Lý, Hiểu Bạch dùng ánh mắt van nài nhìn anh! Cô đã gần như cạn nước mắt rồi, bây giờ dù cô khóc hay không khóc bản thân cũng không còn cảm nhận được nữa rồi.

“Cô có thôi đi không! Cô nghĩ làm như vậy tôi sẽ suy nghĩ lại hay sao? Cô phải hiểu mọi chuyện là không thể thay đổi! Trả đồ cho tôi! Cô đừng mang A Ben ra dù sao cũng không thay đổi được gì!” – Hải Lý nhủ mảy giân dữ với Hiểu Bạch, anh thật sự đã hết kiên nhẫn với cô, để đi đến quyết định này anh đã phải suy nghĩ rất nhiều thật sự anh không còn có thể ở bên cạnh cô được nữa rồi.

“Không em xin anh! Anh cứ đến với cô ta nhưng xin anh đừng bỏ mẹ con em! Em xin anh!” – Hiểu Bạch ôm chặt lấy cái vali trong lòng, quỳ xuống trước mặt Hải Lý.

“Cô thôi đi, cô có biết nhìn bộ dạng yếu đuối thế này của cô làm tôi rất chán ghét hay không? Chúng ta không thể chia tay trong êm đẹp được hay sao?” – Hải Lý cố gắng lấy cái vali từ trong tay của Hiểu Bạch, cô cố gắng dùng hết sức sinh tồn của mình mà nếu kéo!

“Em xin anh đừng bỏ em! Không có anh em không sống được!”

“Tôi xin lỗi! Nhưng tôi thật sự không thể ở bên cô nữa! Chúng ta buông tha cho nhau đi! Cô có điều kiện gì cứ nói với luật sư! Tôi sẽ cố gắng đáp ứng!”

“Em không cần gì hết! Em xin anh! Đừng đi! Em thật sự sẽ không sống được nếu không có anh!”

“Cô đừng có dọa tôi! Cô có can đảm thì đi chết đi!” – Hải Lý giật mạnh cái vali trong tay Hiếu Bạch khiến cô mất thăng bằng ngã ra phía sau!

“Anh làm cái gì vậy! Anh đánh Hiếu Bạch hả? Cái thứ đàn ông lương tâm thối nát như anh! Đã ra ngoài bấy bả còn về đây làm càn hay sao!?” – Ngọc Nhi dắt tay a Ben tình cờ bước vào nhà nhìn thấy giằng co giữa hai người liền la lớn lên, dùng sức đẩy Hải Lý ra đi vào nhà đỡ Hiếu Bạch dậy. Cô dùng ánh mắt chán ghét giận dữ nhìn anh, như thể muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

“Không cậu hiểu lầm rồi!” – Hiếu Bạch thấy tình cảnh trước mặt, nhìn thấy gương mặt chán ghét của Hải Lý vội vàng lên tiếng giải thích.

“Cậu đừng có mà bên hạm người đó! Tôi thấy rõ lắm!” – Ngọc Nhi không nghe lọt vào tay, trừng mắt với Hiếu Bạch không cho cô nói thêm gì nữa.

“Phiền cô chăm sóc Hiếu Bạch và a Ben giúp!” – Hải Lý nhìn Ngọc Nhi đỡ Hiếu Bạch dậy bằng ánh mắt có phần chán chường thấy rõ.

“Ba ơi! Ba đi công tác hả? Sao mẹ lại té và khóc vậy ba!” – A Ben ngơ ngác đứng nhìn mọi chuyện trước mắt, thơ dại hỏi.

“Không con trai! Mẹ vô tình té đau nên khóc đó! Còn ba thì đi công tác xa nên con ở nhà phải nghe lời mẹ con nhé!” – Hải Lý ánh mắt ôn nhu nhìn đứa con nhỏ, anh ngồi xuống đối diện A Ben dùng tay xoa nhẹ lên đôi má phúng phính hồng hồng đáng yêu, cười nói.

“Đừng có đứng đó giả nhân giả nghĩa nữa!” – Ngọc Nhi hét lớn lên nhào tới hải Lý

- Giáng cái tát như trời giáng lên mặt của hải Lý khiến một bên má anh đau nhức và đỏ bừng lên. Do ngồi và cũng không nghĩ cô sẽ hành động như vậy nên không có tránh né kịp chỉ có thể trừng mắt nhìn Ngọc Nhi.

“Cô điên hả?” – Hải Lý tức giận mắt đỏ cả lên, đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ đánh, đã vậy còn bị đánh trước mặt con trai của mình thì nói làm sao anh nhịn được.

“Cái tát đó tôi tát giùm cho Hiếu Bạch! Nó mù mới yêu và lấy một người như anh!”

“Đồ tâm thần” – Tay xách vali Hải Lý nhanh chóng quay lưng rời đi, không một chút luyến tiếc gì quay đầu lại!

“Đừng ông xã anh đừng đi em xin anh!” – Hiếu Bạch đau khổ với theo nhưng đều vô vọng.

“Mẹ ơi! Mẹ đau lắm không?” – Câu nói thơ dại của a Ben như con dao cứa vào trái tim đang đóng băng của Hiểu Bạch, cô không biết phải giải thích với đứa nhỏ ra sao, cô cũng không biết bản thân mình và đứa bé sẽ sống như thế nào!

<dr.meohoang>

5. Chương 5: Chạm Mặt Nhau

Từ ngày Hải Lý rời khỏi, Hiểu Bạch như người mất hồn luôn trông ngóng và hy vọng anh quay trở lại nhưng chung cuộc sự hy vọng của cô lại đang cố gắng giết chết chính bản thân mình. Sự cô đơn, sự đau khổ dần dày vò con người cô khiến nó trở nên xơ xác đến không ngờ. A Ben được Ngọc Nhi chăm sóc giúp Hiểu Bạch, a Ben được Ngọc Nhi bảo mẹ bị bệnh nặng nên tạm thời không chơi hay chăm sóc em được, tuy rất buồn nhưng đứa nhỏ vẫn ngoan ngoãn nghe lời không dám quấy rầy mẹ nó.

Mỗi ngày Hiểu Bạch tự nhốt mình trong phòng, tắt đèn và không màng đến việc bên ngoài, nếu đói cô tự ra tìm được gì ăn đó rồi lại tự nhốt mình trong phòng làm bạn với bóng tối.

“Hiểu Bạch, cậu đang ở đâu?” – Giọng Ngọc Nhi vang lên, cánh cửa phòng ngủ từ từ mở hé ra, không gian tối đen bên trong đột ngột bừng sáng lên. Không một âm thanh đáp lại, mọi thứ trở nên im lặng đến đáng sợ. Ánh mắt Ngọc Nhi nhìn lướt qua căn phòng dừng lại nơi có một người ngồi vô hồn, ánh mắt nhìn lên khung ảnh cười treo trên bức tường, gương mặt cười hạnh phúc của hai người trên đó thật sự nhìn vô cùng chói mắt.

“Hơn 1 tháng rồi, cậu có thể ra ngoài được không? Cậu cứ thế này a Ben sẽ rất sợ!” – Ngọc Nhi giật mạnh, chiếc chăn đang quấn quanh người Hiểu Bạch ra, nhưng cô ấy vẫn không hề có một chút nào phản kháng cả.

“cậu có biết a Ben ngày nào cũng khóc, cũng bảo nhớ mẹ hay không? Nhưng đứa nhỏ còn kiên cường hơn cậu, nó bảo nó phải ngoan thì khi mẹ khỏi bệnh sẽ không phiền lòng!” – Ngọc Nhi như điên tiết la hét một mình, Hiểu Bạch vẫn im lặng trầm mặc không nói một lời nào cả, nhưng khi nghe nói đến A Ben cô có một chút phản xạ, cô đưa ánh mắt dời khỏi bức ảnh đến gương mặt của Ngọc Nhi, nhưng vẫn không buồn mở miệng ra nói bất kì lời nào.

Ngọc Nhi đến bên cửa sổ kéo màn ra mở toang cửa, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng, đã rất lâu rồi căn phòng này lại có ánh nắng chiều rọi vào.

“Chói mắt quá cậu đóng lại đi!” – Hiểu Bạch mấp máy môi, vớ lấy chăn toang che toàn thân lại, nhưng Ngọc Nhi đã nhanh hơn, giựt lại, cô lao đến bên Hiểu Bạch kéo cô ấy khỏi giường đi đến bên chiếc gương toàn thân nơi góc phòng.

“Cậu nhìn cậu trong gương đi có còn là cậu nữa hay không? Cậu xem đi người không ra người ma không ra ma! Cậu làm như vậy hắt ta có thương xót hay đau lòng tí nào hay không?” – Ngọc Nhi la toáng lên, sự tức giận trong cô như sắp vỡ òa ra, vừa giận vừa thương nhưng cô không biết cách nào có thể giúp đỡ được.

Hiếu Bạch nhìn bên trong gương, một người con gái, nhếch nhát tóc lòa xòa, gương mặt xanh xao hốc hác, mắt quầng thâm vô hồn. Cô đưa tay chạm lên gương mặt mình như không tin vào những gì mình thấy. Cô đó ư, một người con gái vui tươi nhưng lại có thể trở nên như thế này sao...

“Không! Không!” – Hiếu Bạch lẩm bẩm. Hai tay điên loạn quơ quàng rồi che lên gương mặt mình, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh trong gương, cô không muốn đối diện với hiện tại.

“Cậu cứ thế này người khổ là cậu, người đau là a Ben chứ tên sở khanh kia có thấy gì, cậu đau khổ ở đây còn hân thì sao thì vui vẻ hạnh phúc bên người phụ nữ khác, cậu có thấy đáng không?”

“Huhu tớ phải làm sao đây!” – Hiếu Bạch ngồi sụp xuống đất, đau khổ thều thào.

“Cậu phải mạnh mẽ lên, còn là chỗ dựa cho a Ben nữa! Cậu cần kiên cường lên!”

“Tớ không thể!” - Vừa nói cô vừa lắc đầu, toàn thân như không có chút sức lực nào ngã khụy xuống. Cả tháng nay trong đầu cô đều vọng vọng âm thanh của Hải Lý, anh cự tuyệt cô, anh kêu cô đi chết đi, cô cũng đã tự tìm đến cái chết không biết bao nhiêu lần nhưng cứ mỗi lần sắp thực hiện thì cô lại nhớ đến a Ben cứ như vậy lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Cô mãi vẫn không hiểu tại sao cô lại bị đối xử như vậy, cô có chỗ nào không tốt.

“Cậu có thể!” – Ngọc Nhi dìu Hiếu Bạch đứng lên, đưa cô vào nhà tắm giúp cô tắm rửa sạch sẽ toàn thân, thay bộ đồ thơm mát. Sau đó đưa cô ra ngồi ngoài phòng khách, Hiếu Bạch như một con búp bê cứ để mặt cho cô bạn của mình muốn làm gì thì làm không một chút phản kháng.

Ngồi trên ghế sofa, Hiếu Bạch nhìn thấy bì hồ sơ trên bàn nên cầm lên xem. Đơn xin thỏa thuận ly hôn, hai tay run rẩy Hiếu Bạch mở ra bên trong xem vẫn là tên của cô, vẫn là tên của anh nằm gọn gàng và bên nhau đó nhưng không phải là những điều hạnh phúc trong giấy kết hôn mà nay có thể là lần cuối chúng nằm cạnh nhau như thế này. Anh chấp nhận chia tay trong êm đềm không tranh chấp, nhà chung anh nhường hẳn cho cô để cô và a Ben có nơi trú ngụ. A Ben từ nhỏ do mẹ chăm sóc nên vẫn sẽ sống chung với mẹ, nhưng thỉnh thoảng cuối tuần sẽ đi chơi với bố. Tiền trợ cấp hàng tháng anh sẽ gửi đều đặn vào tài khoản của cô cho đến ngày A Ben khôn lớn. Tài sản chung xe cô thì tùy cô muốn lấy hay không anh không quyết. Đọc những lời trong đơn ly hôn như thể một người đàn ông cao thượng và có trách nhiệm lắm, trái tim Hiếu Bạch chai sạn đi, không còn cảm thấy đau khổ nữa. Cô cất các giấy tờ lại vào bên trong gói thần thờ suy nghĩ.

“Cái đó luật sư bên đó đưa sang tuần trước nhưng tớ thấy cậu như vậy nên chưa dám đưa vào!”

“Ừ!” – Hiếu Bạch chậm rãi trả lời cái thái độ của cô cũng khiến cho Ngọc Nhi có chút ngạc nhiên. Hiếu Bạch không phản ứng mạnh mẽ như cô đã từng nghĩ khi cô ấy nhìn thấy đơn ly hôn, cách phản ứng quá mức đơn giản như vậy không biết là điều nên vui mừng hay lo lắng.

“Đi đi với tớ!” – Cầm lấy chìa khóa trên tay Ngọc Nhi ra hiệu cho Hiếu Bạch đi theo mình, Hiếu Bạch ngược nhìn ngọc Nhi nhưng toàn thân cô vẫn không phản kháng, Ngọc Nhi thở dài đến bên cô kéo cô đứng lên đi ra bên ngoài, đẩy cô vào xe và lái đi.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại bên ngoài một tiệm tóc trông khá sang trọng, Ngọc Nhi xuống xe lôi Hiếu Bạch ra ngoài kéo vào bên trong và ấn ngồi xuống.

“Anh cắt thế nào cũng được trong cho nó trẻ ra và trở nên xinh đẹp cho em!” – Ngọc Nhi nói với anh chàng thợ làm tóc.

“Được! cô ấy có nét xinh mà nên chỉ cần một chút là sẽ trở nên trẻ trung ngay thôi!”

Hiếu Bạch ngồi im lặng nhìn mọi người trong gương phản chiếu lại, rồi cô nhìn mái tóc dài của mình đang được người ta cắt đi từng chút từng chút một, nhìn những loạn tóc dài rớt xuống đất cũng lạc lõng như chính cảm xúc của cô hiện tại vậy! Ngày trước Hải Lý bảo thích phụ nữ tóc dài mượt, từ đó cô đã không cắt tóc nữa, quyết tâm nuôi mái tóc dài, anh đã từng có lúc mê mẩn mái tóc của cô. Bây giờ nhìn những loạn tóc cứ thế rớt xuống những hồi ức cũng như một cuốn phim quay lại trong đầu của cô. Nước mắt lại tự ý rơi xuống, dù có chút bất thường nhưng mọi người xung quanh đều vờ như không nhận thấy.

Sau khi cắt rồi uốn phồng nhuộm tóc các thể loại cuối cùng sau hơn năm giờ đồng hồ thì chính Hiếu Bạch cũng cảm thấy lạ lẫm với hình dạng của mình bên trong gương, cô gái hiền lành với mái tóc đen dài, vậy mà giờ đây nó đã trở nên ngắn, mang một màu nâu nâu thời thượng.

“Trông cô ấy như trẻ ra 5 7 tuổi đúng không ạ!” – Anh thợ làm tóc cười hài lòng với chính cái thành quả của mình.

“Cậu trở nên xinh đẹp quá, cậu nên làm như thế này lâu rồi mới phải!” – Ngọc Nhi cười nhìn cô bạn mình như lột xác trong gương.

“Trông lạ quá!” – Hiếu Bạch run run tay đưa lên chạm vào mái tóc ngắn lạ lẫm của mình.

Bước ra khỏi tiệm làm tóc Ngọc Nhi lại lôi kéo Hiếu Bạch đi mua nào áo váy, túi xách, giày dép. Số tiền cô dùng mua đồ ngày hôm nay chắc nhiều bằng tổng số tiền cô dùng mua quần áo trong 2, 3 năm của mình.

Trong trung tâm thương mại tay xách nách mang vô định đi theo Ngọc Nhi đi ngang qua khu bán đồ nội thất Hiếu Bạch chợt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc khiến tim cô như nhảy ra bên ngoài. Hải Lý cùng với người phụ nữ ấy, tay trong tay vui vẻ đi chọn lựa đồ nội thất. Họ vui vẻ âu yếm nhau nhìn cực kì hạnh phúc và mãn nguyện.

Hiếu Bạch như quên mất việc phải hít thở, mặt cô trở nên xanh tím, cô đứng đó đôi mắt theo nhìn, trong lòng trở nên mù mịt và mờ ảo. Không rõ cái cảm xúc hiện tại của cô là như thế nào, cái cô cảm nhận được đơn giản chỉ là nỗi đau, đau sâu thẳm bên trong lòng ngực của mình. Nỗi đau lại như có như không nó trở nên âm ỉ.

“Cậu làm gì vậy sao đứng yên đó!” – Ngọc Nhi thấy Hiếu Bạch đứng ngơ ngẩn nên cũng quay nhìn theo hướng mắt thì nhìn thấy Hải Lý và người phụ nữ kia. Không suy nghĩ gì Ngọc Nhi cứ bước thẳng đến trước mặt Hải Lý chặn ngang 2 người bọn họ.

“Cái tên mặt dày này thật trơ trẽn, bỏ vợ bỏ con! Đi vui vẻ với bồ nhí! Tôi xem anh còn hạnh phúc như vậy được đến khi nào!”

“Ngọc Nhi cô lại phát điên lên hả!” – Hải Lý ngạc nhiên khi Ngọc Nhi bất ngờ xuất hiện trước mặt mình.

“Ngọc Nhi đừng!” – Hiểu Bạch cũng giật mình với phản ứng của Ngọc Nhi, vội nhanh lên tiếng đi tới lôi kéo cô đi ra ngoài.

Nghe tiếng Hiểu Bạch, Hải Lý quay sang nhìn theo hướng âm thanh đó phát ra. Ánh mắt hai người chạm nhau, Hải Lý không giấu khỏi sự ngạc nhiên về ngoại hình mới của Hiểu Bạch, anh có chút ngỡ ngàng, Hiểu Bạch thì không kiềm được sự đau khổ trong ánh mắt của mình. Cô không muốn đôi co cũng không muốn thêm đau lòng, cô cảm thấy mình đau lòng như vậy đã quá sức có thể chịu đựng được rồi.

<dr.meohoang>

6. Chương 6: Say Xỉn

“Đi thôi chúng ta đi về thôi!” – Hiểu Bạch lôi tay kéo Ngọc Nhi đi.

“Cậu hiền quá ít nhất cũng nên cho con hồ ly tinh kia nếm mùi chứ!” – Ngọc Nhi vùng vằng không chịu, cô muốn đòi lại chút công bằng cho cô bạn của mình.

“Thôi! Tôi không cần thêm xấu hổ, đủ rồi mình về!” – Hiểu Bạch nhìn Hải Lý ánh mắt đau đớn rồi quay đi. Cô cố gắng thu tất cả những tình cảm của mình cho anh lại cô không muốn mình vỡ tan tành ngay tại nơi này, ngay trước mặt người phụ nữ đó. Ít nhất cô vẫn muốn giữ lại cho mình một chút gì đó ít ỏi.

“Cô thay đổi ngoại hình rồi à?” - Hải Lý bất ngờ lên tiếng, âm thanh quen thuộc ngày nào nhưng hôm nay Hiểu Bạch nghe thấy lại trở nên vô cùng xa lạ. Cô không đáp lại lời của anh cứ như vậy xoay người vừa đi vừa chạy thật nhanh như người bị ma đuổi mà rời khỏi nơi đó.

Trong suốt quãng đường từ trung tâm thương mại về nhà, lòng Hiểu Bạch trở nên hỗn loạn nhưng bên ngoài của cô chỉ thể hiện một sự lạnh cảm, cô đơn và bất định, cô cứ nhớ đi nhớ lại sự hạnh phúc trên mặt Hải Lý khi anh sánh bước cùng người phụ nữ kia. Hiểu Bạch im lặng, im lặng suy nghĩ, im lặng để cảm nhận cái nỗi đau của chính bản thân mình đang gào thét không ngừng. Có lẽ đỉnh cao của sự đau khổ chính là bản thân không còn cảm nhận được chính nỗi đau nữa, đỉnh cao chính là cơ thể trở nên chai sạn đi, trở nên lạnh cảm và khô khan.

Bên cạnh Ngọc Nhi vẫn luôn miệng chửi bới không ngừng, hết chửi Hải Lý lại đến chửi Sophia, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Hiểu Bạch, cô trầm ổn ngồi nhìn ra cửa sổ. Người ta hay nói cơn bão lớn sẽ đến ngay sau khi trời quang, thì Hiểu Bạch khóc lóc như thời gian trước đây thì cô đỡ lo lắng hơn nhiều.

“Cậu phải đi làm đúng không? Chiều cậu đón a Ben và trông nó giúp tớ! tớ cần chút thời gian sắp xếp mọi thứ rồi tớ sẽ đón nó về nhà!” – Hiểu Bạch đột ngột lên tiếng khiến Ngọc Nhi có chút giật mình.

“Cậu có sao không?” – Ngọc Nhi có chút ái ngại nhìn cô bạn của mình.

“Không sao! Tớ không chết được đâu nên cậu yên tâm!” – Hiểu Bạch nhắm mắt cười khổ, cô cười vì cái số phận của bản thân mình, cô muốn chết nhưng nếu cô chết phải chăng hợp ý của họ. cô không thể chết mà phải sống thật tốt. Khi cô đang đau khổ sống không bằng chết thì nơi nào đó bọn họ đang cười vui vẻ, đang chê cô yếu đuối đang khinh thường cô.

.....

Sau khi chào tạm biệt Ngọc Nhi, Hiểu Bạch bắt đầu đi lang thang băng quơ, cô không muốn quay trở lại ngôi nhà đó, cái nơi mà cô từng cảm thấy là tất cả rồi giờ cô cảm thấy nó như địa ngục trần gian, cái nơi giam cầm giam lỏng bản thân cô, cái nơi có thể khiến cô đau đớn đến nghẹt thở. Đó cũng là nơi đóng gói mọi thứ hạnh phúc hư ảo ngày trước của cô.

Đi lòng vòng cuối cùng Hiểu Bạch ghé vào một quán rượu, nơi mà trước đây chưa bao giờ cô đến, nơi mà trước đây chưa một lần Hiểu Bạch nhìn đến hay có ý nghĩ muốn ghé vào. Vậy mà giờ đây cô đang đi vào nơi đó. Nhìn một thoáng bên trong quán, quán hơi tối không sáng như những quán nước hay quán ăn khác nhưng cũng không quá đông đúc ồn ào như cô nghĩ.

Cô chọn ngồi trên quầy bar cao kia, nơi có những chiếc ghế đơn trống. Chọn cho mình một loại rượu mà cô không biết nó tên gì, nhìn những chai rượu trên kệ những chiếc ly xinh đẹp treo trên giá Hiểu Bạch cứ uống mãi, uống mãi mà không rõ mình đã uống như thế nào, cái chất cồn nóng hổi cứ như đang thiêu cháy cổ họng cô, cứ thế trôi qua xuống dạ dày. Cuối cùng uống đến khi cô nhìn những chai rượu trên kệ như đang méo mó đi, cô có cảm giác chúng đang cười mình, đang cố kinh thường cô như tất thay mọi người. Hiểu Bạch như một chú hề lúc cười, lúc lại khóc, cô khóc vô cùng thương tâm sau đó lại ngồi cười vu vơ một mình.

Trả tiền xong, Hiểu Bạch đi những bước đi xiêu vẹo tìm hướng nhà vệ sinh, mọi thứ trong mắt cô trở nên rất buồn cười, chúng méo mó và như đang trôi lênh đênh trước mặt.

“A” – Hiểu Bạch đi bên tây ngã bên đông thế nào lại đụng phải người đàn ông đi ra từ nhà vệ sinh nam.

“Cô có sao không?” - Người đàn ông lịch sự đỡ cô, thấp giọng hỏi thăm.

“Không sao! Anh đi kiểu gì mà đụng tôi vậy! Cẩn thận chút!” – Hiểu Bạch đứng dậy, tay vịn tường hơi loạng choạng nhìn người đàn ông không rõ mặt lắm trước mặt, cười nói.

“Cô đụng tôi mà! Cô say lắm rồi!” – Người đàn ông nhú mày nhìn Hiểu Bạch đang cố gắng giữ thăng bằng trước mặt lau bầu nói. Chất giọng rất ấm nhưng lại khiến người nghe thấy xa cách vô cùng

“Anh này sao anh kì vậy... Anh...” – Hiểu Bạch đang cố gắng nói gì đó thì cô cảm thấy trong bụng cô từ dạ dày có một luồng hơi khó chịu cuộn lên, khiến cô không chịu nổi mà nôn thẳng ra bên ngoài! Người đàn ông đối diện không lường trước sự việc nên hứng trọn tất cả.

“Xin lỗi! Tôi... Ơ! Ơ!” – Hiểu Bạch chỉ kịp nói xin lỗi rồi nhanh chóng nôn thêm, cô bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh mà nôn lấy nôn để, Hiểu Bạch có cảm giác cứ như ruột gan cô bị cào cào cả lên muốn đi theo mọi thứ ra bên ngoài. Sau khi nôn xong hết chất còn trong người, cô lại xiu vẹo đi ra bên ngoài quán rượu. Còn về người đàn ông bất đắc dĩ bị cô xem như toilet nôn lên đầy người vô cùng tức giận nhưng không thể nào so đo với một người say được nên đành bỏ qua. Tháo chiếc áo vest bên ngoài vứt vào sọt rác, bưng bình sát khí xoay người đi.

“Này cô em! Sao đi một mình vậy! Có cần anh giúp gì em không?” – Một tên đàn ông đứng bên ngoài quán rượu thấy Hiểu Bạch xiu vẹo đi ra bên ngoài, hắn ta đi theo rồi tìm cách níu kéo Hiểu Bạch.

“Buông ra, tôi không quen anh! Buông ra” – Hiểu Bạch cố gắng chống cự, kháng cự lại sự níu kéo của gã đàn ông nọ.

“Đừng gì mà đừng, trước lạ sau quen mà! Em cô đơn, buồn bã thì anh sẽ làm cho em hết buồn mà!” – Gã đàn ông dùng sức lôi kéo Hiểu Bạch vào một đoạn đường khuất, Hiểu Bạch xiu vẹo chống cự trong sự bất lực cô cố gắng la hét, cố gắng đánh trả thoát thân nhưng sức lực lại như không có.

“Buông ra, cứu... Cứu...” – Cố gắng kêu gào trong bất lực, ánh mắt cô mờ ảo mọi thứ méo mó do hơi men nhưng vẫn toát lên rất rõ sự hoảng sợ, sự bất lực kinh hoàng.

“Buông cô ấy ra!” – Người đàn ông cao to mặc áo sơ mi trắng đến gần, nắm bàn tay đang giơ lên chuẩn bị làm những trò đồi bại của tên kia với Hiểu Bạch. Giọng nói có phần trịnh thượng ra lệnh lại mang theo sự lạnh lùng khó hiểu khiến người nghe có chút run sợ.

“Mày là thằng nào mà xía vô chuyện của tao!”

“Tôi là chồng cô ấy!” – Người đàn ông sơ mi trắng lên tiếng, vẫn cái thái độ bình tĩnh như vậy không chút nóng lòng cũng không có chút gì là hoảng sợ.

“Hừ! Chỉ là hiểu lầm thôi! Xin lỗi chỉ là hiểu lầm thôi!” – Tên lưu manh nhanh chóng buông Hiểu Bạch ra khiến cô loạng choạng mất thăng bằng ngã xuống, theo phản xạ người đàn ông đưa tay ra đỡ cô, cô bám vào cánh tay của anh, ánh mắt cô lộ rõ sự hoảng sợ. Tên lưu manh nhanh chóng bỏ chạy tránh phiền toái.

“Được rồi hắn đi rồi!” – Người đàn ông bận áo sơ mi trắng nhìn bóng dáng tên lưu manh khuất đi lên tiếng nói.

“Tôi... Tôi... Giúp tôi với!” – Hiểu Bạch vẫn đứng tại chỗ, không nhúng nhút, đôi bàn tay run lấy bầy của mình đang cố níu lấy tay áo của một người đàn ông lạ mặt nào đó cô không rõ mặt cầu xin sự giúp đỡ. Có thể do say rượu nên hệ thần kinh sợ sệt của cô có phần chậm chạp hơn người khác thì phải cho nên đến khi

cảm nhận được sự sợ thì cô không thể điều khiển chân mình bước tiếp đi được.

<dr.meohoang>

7. Chương 7: Tiễn Phật Đến Tây Thiên

Người đàn ông lạ mặt bên sơ mi trắng đó thở dài một hơi rồi giúp đỡ Hiểu Bạch, anh cảm nhận được sự run rẩy của người phụ nữ. Anh không thích dính dáng đến những chuyện gây phiền phức nhưng vì ban nãy bên trong quán rượu bản thân anh bị chú ý bởi người phụ nữ cô đơn uống rượu một mình, cô đã khóc rất thương tâm rồi lại cười chua chát. Phải bị tổn thương rất nhiều cho nên mới có những biểu cảm như vậy, biểu cảm đó với anh vô cùng quen thuộc, khi còn bé đã không ít lần anh nhìn thấy ở mẹ mình, bà thường uống rượu một mình đêm khuya rồi cũng như cô gái này khóc rồi cười. Những ký ức đó của anh đã khiến anh có thể kiềm nén cơn thịnh nộ khi cô nôn mọi thứ lên người anh, cũng chính điều đó khiến anh không thể làm ngơ trước việc cô bị ức hiếp. Tiễn Phật phải tiễn đến Tây Thiên, cảm nhận được sự sợ hãi trong giọng nói của Hiểu Bạch, sự run rẩy truyền đến trong cái nắm tay của cô. anh biết được người phụ nữ này thật sự rất cần anh lúc này.

Hiểu Bạch ngồi tạm ở ghế phụ của xe hơi, anh chạy đi lấy một ly nước giải rượu bên trong tiệm 24/7 bên đường, quay trở lại thì người phụ nữ trước mặt anh đã ngủ ngon lành không biết gì nữa. Lâm Trương Hàm, có phần hơi lúng túng, anh không ngờ người phụ nữ này lại ngủ mất, càng không biết vì sao mình lại dính vào cái việc phiền phức như thế này nữa. Có phần hơi khó chịu đóng mạnh cánh cửa, nhưng người con gái đang ngủ say sưa vẫn không mấy may thức dậy.

Trương Hàm lái xe chạy đi, anh không biết mình nên lái xe đi đâu cũng không biết làm gì, cứ thế mà lái đi. Dừng lại bên bờ biển, trước mặt Trương Hàm là một bãi biển rộng lớn đang rì rào đổ vào bãi đá!

“Dừng đi! Dừng đi!” – Hiểu Bạch, nói mơ trong mơ khiến Trương Hàm có phần chú ý quay sang tưởng cô thức dậy, nhưng trước mặt anh vẫn là người phụ nữ say rượu đang ngủ ngon lành, nhưng gương mặt cô lại vô cùng khắc khổ và đau lòng, trên gương mặt có chút sương gió của cuộc đời có dòng nước mắt cứ lăn dài.

“Làm gì mà uống nhiều đến như vậy!!” – Trương Hàm lắc đầu nhìn Hiểu Bạch đang ngủ ngon lành.

.....

“Anh...” – Hiểu Bạch bị nắng chiếu vào mắt nên tỉnh giấc dậy, khung cảnh trước mắt làm cho cô giật mình, hoang mang không hiểu mình đang ở đâu, đang trong hoàn cảnh nào, nhìn sang bên cạnh thấy một người đàn ông lạ mặt đang dựa đầu vào ghế ngủ ngon lành. Đầu Hiểu Bạch đau như búa bổ cô cố gắng nhớ lại những chuyện đêm qua nhưng mọi thứ lại có phần hơi nhạt nhòa.

Tiếng la của Hiểu Bạch khiến cho Trương Hàm tỉnh giấc, hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy chính là người phụ nữ say rượu ngày hôm qua đang dùng 2 tay ôm đầu vỗ vỗ, cô hoang mang mở toang đôi mắt nhìn anh.

“Cô tỉnh rồi đó hả?” – Trong giọng nói có một chút gì đó hơi khó chịu, Trương Hàm ngồi thẳng người dậy dùng tay nắn nhẹ sau cổ của mình. Do ngủ ngồi cả đêm nên cổ anh có chút nhức mỏi.

“Tôi đang ở đâu?” – Hiểu Bạch ngập ngừng lên tiếng hỏi.

“Trong xe của tôi!”

“Không ý là chúng ta đang ở đâu? Và sao tôi ở đây?” – Hiểu Bạch vẫn còn ấn 2 bên thái dương, đầu cô đau như búa bổ, cô không ngờ sau khi say xỉn thì đầu lại đau nhiều đến như vậy!

“Cô không nhớ gì à! Chúng ta đang ở gần cảng! Uống đi giải rượu!” – Trương Hàm lấy tay vớ chai thuốc giải rượu đem qua mua đưa cho Hiểu Bạch.

“Có nhớ đôi chút nhưng không rõ ràng! Dù sao cũng cảm ơn anh!” – Hiểu Bạch hơi chần chừ một chút rồi cũng nhận chai thuốc giải rượu, uống vội, cô nhăn mặt vì nó có vị hơi chua khó uống.

“Vậy bây giờ cô đã tỉnh thì tôi cũng đã làm người tốt đến cuối cùng rồi! Mời cô xuống tôi còn phải đi về!” – Trương Hàm vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc của anh, nhìn Hiểu Bạch,

“Ồ...” – Hiểu Bạch có chút bất ngờ về lời nói của Trương Hàm, cô không nghĩ mình bị đuổi nhanh đến như vậy! Luống cuống nhìn quanh tìm túi xách và mang lại giấy, Hiểu Bạch mở cửa xe bước ra, ánh mặt trời chói chang ban sáng làm cô có phần chói lóa, khẽ nhắm mắt nhìn lại vào xe – “Tôi cảm ơn anh! Tôi xin lỗi vì những phiền phức đem qua... Tôi!” – Lời nói của Hiểu Bạch bị cắt ngang khi xe bắt đầu nổ máy, Trương Hàm với tay sang đóng cửa xe lại

“Không cần! Như vậy đủ rồi!” – Trương Hàm nói đoạn và chạy xe đi mất, để lại Hiểu Bạch đứng ngơ ngẩn một mình.

.....

Thần thờ bước vào nhà, ngôi nhà vẫn ở đó vẫn như vậy mọi đồ vật vẫn nằm đó nhưng người đã không còn nữa rồi. Từng nơi trong căn nhà đều có thể khiến cho Hiểu Bạch nhớ đến một kỉ niệm nào đó, nơi nào cũng có dấu vết hạnh phúc của hai người. Như những cuốn phim quay chậm xung quanh Hiểu Bạch, cô quay cuồng trong cảm xúc của mình như một cái vòng lẩn quẩn không bao giờ vút ra được, nhớ đến Hải Lý và người phụ nữ đó tay trong tay đi xây dựng tổ ấm mới khiến cả trời đất trước mặt Hiểu Bạch trở nên tối sầm lại, bất ngờ ánh mắt cô lướt qua tấm ảnh A Ben tinh nghịch ôm quả bóng cười ngây thơ, khiến Hiểu Bạch như lấy lại được chút nguồn sống và ý chí.

“Mình vẫn còn có a Ben, mình không mất tất cả, mình còn có đứa con nhỏ đang chờ mình, người ta đã xây dựng hạnh phúc khác mình không nên như vậy! Mình phải mạnh mẽ lên. Mình còn có con trai của mình nữa mà!”

Tự nói với bản thân, Hiểu Bạch đứng lên lấy hết sức lực còn lại của một người mẹ, cô lấy 1 cái thùng bỏ hết tất cả những gì của Hải Lý những gì có hình ảnh của Hải Lý vào bên trong đó, từng chút từng chút một, những album những tấm hình như những miếng thép cắt khiến Hiểu Bạch chảy máu, nhưng nỗi đau dai dẳng mãi chẳng bao giờ ngưng.

<Ting> - Nghe tiếng chuông cửa Hiểu Bạch đang cúi bên trong phòng vội vàng ra bên ngoài mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra như một cơn gió mạnh A Ben bay thẳng đến ôm chầm lấy mẹ của mình, đứa nhỏ ngoan ngoãn ôm siết, một tháng qua nó đã sống không có sự bao bọc của ba cũng như không có được tình yêu của mẹ, đứa nhỏ tội nghiệp vẫn kiên cường chờ đợi mẹ nó bình phục.

“Mẹ ơi mẹ hết bệnh rồi hả? Mẹ cho a Ben về nhà với mẹ nha!” – A Ben ngây thơ hỏi, tay vẫn quàng quanh cổ Hiểu Bạch.

“Tội nghiệp con trai tôi, con về nhà với mẹ nhé!” – Hiểu Bạch ôm lấy khuôn mặt bé nhỏ của a Ben nhìn ngắm, đứa nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt tỏ ra sự vui sướng khôn cùng.

“Về nhà về nhà!” – A Ben tách vòng tay mẹ nhanh chóng chạy ù vào nhà, ngôi nhà sau khi được bỏ đi rất nhiều thứ lại trở nên rộng rãi lạ.

“Cậu làm cả ngày hôm nay à!” – Ngọc Nhi bước vào nhà, nhìn quanh cô nhận thấy rất rõ có sự thay đổi lớn trong căn nhà, kể cả sự sắp xếp đồ đạc cũng thay đổi hẳn không còn như trước nữa. Sofa thay màu gối cũng như màu khăn trải bàn... Tất cả đều thay đổi.

“Ừ mình cần một khởi đầu cho cuộc sống mới, cuộc sống chỉ có mình và a Ben!” – Hiểu Bạch nói đưa mắt nhìn a Ben đang lú lo chạy lòng vòng xem ngôi nhà thay đổi ra sao.

“Mẹ ơi! Giường của a Ben đâu rồi!” – A Ben chạy vào phòng mình rồi chạy ra ngạc nhiên hỏi Hiểu Bạch.

“Phòng a Ben mẹ tạm thời làm thành phòng chơi nhé, a Ben sang ngủ với mẹ nhé! Khi nào a Ben lớn hơn tí nữa mẹ sẽ lại cho a Ben ngủ riêng!” – Hiểu Bạch âu yếm nhìn đứa con nhỏ nhắn của mình.

“Dạ!” – A Ben ngoan ngoãn gật đầu đi vào trong phòng.

“không biết vì sao cậu có động lực như vậy nhưng thật tốt rất vui chúc mừng cậu trở lại!” – Ngọc Nhi cười ôm cô bạn thân của mình vỗ vai khích lệ, cuối cùng cô cũng có thể nhẹ nhõm phần nào.

<Ding> - Tiếng chuông cửa reo lên, cả Hiểu Đình và Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên mở cửa hay là không. Ngọc Nhi nhanh chóng lên mở cửa cô chuẩn bị sẵn tư thế sẽ chửi bới nhưng may sao đứng phía sau cánh cửa đó không phải là Hải Lý.

“Chào cô Ôn tôi là luật sư Tưởng hôm trước có ghé sang nhưng cô không tiện gặp, nay tôi quay lại để lấy cái giấy thỏa thuận!” – Người đàn ông đứng đó với vest trang nghiêm, nghiêm nghị nói.

“Mời ông vào nhà!” – Ngọc Nhi mời người luật sư vào nhà.

“Tôi là cô Ôn!” – Hiểu Bạch đi lấy bìa hồ sơ và đặt xuống bàn trước mặt, mặt mày vô cùng căng thẳng – “Tôi vẫn chưa kí vì tôi muốn thêm và bỏ một vài điều!”

“Vâng vậy cô có thể nói ra yêu cầu tôi sẽ nói lại với ông Mạnh”

“Thứ nhất, tôi không cần phụ cấp nuôi con của anh ta, nói với anh ta con tôi, tôi có khả năng nuôi nó. Thứ hai, các cửa của cải khác anh a cứ lấy tôi không quan tâm. Thứ ba, con tôi sẽ chỉ có một mình tôi vừa là ba vừa là mẹ từ nay anh ấy không có quyền quyết định bất kì thứ gì liên quan đến nó nữa!” – Hiểu Bạch nói một hơi dài như sợ bị cắt ngang vậy.

“Cậu điên hử, trợ cấp phải lấy chứ!” – Ngọc Nhi nghe vậy la toáng lên, cô biết tiền của người đàn ông xấu xa thì cũng không sạch sẽ gì nhưng với hoàn cảnh thất nghiệp hiện nay của Hiểu Bạch thì làm sao có khả năng nuôi A Ben mà không nhận quyền trợ cấp.

“Cô Ôn, ông Mạnh có dặn bất kì yêu cầu nào của cô ông ấy cũng sẽ chấp nhận, riêng trợ cấp, ông ấy sẽ vẫn gửi vào tài khoản cho a Ben, còn dùng hay không là tùy cô mà thôi! Ông ấy muốn chuyện này được kí kết nhanh chóng!”

“Cần gì phải gấp gấp đến như vậy!” – Hiểu Bạch cười cay đắng, anh ta không muốn kéo dài thêm quan hệ vợ chồng này thêm bất kì một ngày nào, trái tim Hiểu Bạch đã vô cảm chỉ còn cảm thấy chua xót mà thôi.

“Được!”

“Tôi sẽ gửi cô 1 bản mẫu trước vào ngày mai! Nếu không có gì thay đổi thì đầu tuần sau thứ hai chúng ta sẽ có buổi chính thức hủy giấy kết hôn của hai người tại văn phòng hộ tịch, xin cô Ôn nhớ và đến đúng giờ! Tôi xin phép” – Luật sư đứng lên và nhanh chóng xin phép đi ra ngoài. Nhìn theo bóng lưng ông ấy khuất sau cánh cửa Hiểu Bạch khẽ thở dài, một mối quan hệ nói chấm dứt là chấm dứt không một chút do dự, vợ chồng đầu ắp tay gối mà nói buông tay lại dễ dàng đến như vậy hay sao.

.....

<dr.meohoang>

8. Chương 8: Ăn Trộm

“Sau khi kí kết vào tờ giấy này thì hai người chính thức không còn là vợ chồng nữa hai người đã suy nghĩ kĩ chưa!” – Người làm chứng bên hộ tịch lên tiếng trước khi cả 2 bên cùng kí vào tờ giấy chứng nhận ly hôn của tòa.

Hải Lý có nhìn qua Hiểu Bạch một cái rồi nhanh tiến lên kí vào tờ giấy, Hiểu Bạch nhìn bóng dáng người chồng thân thương của mình lần cuối, cảm thấy đau lòng vì anh một lần cuối nữa thôi rồi cũng tiến lên kí vào tờ giấy. Tiếng rẹt rẹt của đầu bút chạy trên giấy như tiếng cười chế nhạo bên tai Hiểu Bạch, cô cũng đang cười chế nhạo mình, chế nhạo chính cuộc đời trước đây của mình.

Khi bước ra khỏi nơi này hai người sẽ đi hai hướng khác nhau không còn quan hệ gì với nhau nữa, nếu chạm mặt cảm thấy vui vẻ gật đầu chào còn không thì chắc sẽ làm lơ mà quay đầu chỗ khác.

....

Sau bao nhiêu năm trời Hiểu Bạch lần đầu tiên nghĩ đến chuyện đi xin việc làm, lần đầu tiên nghĩ đến việc phải chọn việc gì đó làm ngoài công việc nhà, lần đầu tiên phải suy nghĩ đến việc kiếm tiền để mà nuôi con ra sao, đối với một người phụ nữ đã gần 10 năm không đi ra ngoài xã hội thì quả thật là một điều rất khó khăn. Đa phần cô bị từ chối vì tuổi tác khá lớn, không còn phù hợp với yêu cầu của công việc nữa, cũng may mắn cuối cùng cũng có một công việc chịu nhận cô chính là làm phụ bếp cho một bếp cho nhà hàng, người quản lý nơi đó là bạn học cũ của cô, biết được khả năng nấu nướng của cô nên nhận cô vào làm, có một khó khăn chính là cô làm việc rất khuya mới về nhà nhưng a Ben thì lại đi học về lúc chiều và không biết nên gửi ai, gửi Ngọc Nhi hoài cũng không được vì cô ấy còn phải đi làm cũng không thể gửi người giữ ca tối vì giá rất cao cô không kham nổi.

“Mẹ” – Đang suy nghĩ mãi không ra cách giải quyết thì Hiểu Bạch ngạc nhiên khi nhìn thấy mẹ mình đang đứng trước cửa nhà.

“Con đi đâu vậy? Mẹ đợi con lâu lắm rồi!” – Mẹ Hiểu Bạch nhìn thấy con gái vui vẻ cười, trách yêu cô. Bà lên không báo trước vì bà biết không bao giờ con gái bà vắng nhà trừ buổi sáng đi chợ mà thôi, nhưng không ngờ bà lại phải chờ đợi rất lâu.

“Mẹ lên khi nào sao mẹ không báo trước cho con! Mẹ vào nhà đi ạ!” – Hiểu Bạch cười nhìn mẹ mình, lâu rồi cô không về thăm bà, nay nhìn bà có phần già hơn trước. Ngày trước vì muốn đợi Hải Lý cùng về chung nên cô đã năm lần bảy lượt khước từ việc về thăm nhà, nhưng lúc nào anh ta cũng bảo bận rộn mãi cô cũng không về thăm mẹ mình. Hiểu Bạch cảm thấy cay xé cánh mũi cô chỉ muốn chạy đến nhào vào lòng mẹ khóc nức nở kể hết những điều cô đang chịu đựng nhưng cô biết con gái lớn không nên là gánh nặng cho ba mẹ già.

“Tôi lên thăm con gái và cháu ngoại mình mà cũng phải báo trước với cô nữa sao!” – Bà mắng yêu con gái, bước vào nhà nhìn khung cảnh hơi khác lạ so với bên trong nên có chút nhú mày.

“Mẹ ngồi nghỉ, để con rót nước cho mẹ!”

“Hai đứa mới thay đổi đồ trong nhà hả? Nhìn đơn giản thoáng hơn!”

“Tối nay mẹ ngủ trong phòng a Ben nha! Để con vào dọn dẹp!” – Hiểu Bạch có chút bối rối cô không biết có nên nói cho mẹ cô biết chuyện ly hôn của mình hay là không, cô không biết bà có chịu đựng được cú sốc đó hay là không mọi thứ đang dần xé bên trong đầu cô khiến cô rất khó nghĩ!

“Chỉ là đồ chơi thôi mà cần gì dọn dẹp!”

Hiếu Bạch đi vào bên trong phòng, mẹ cô bắt đầu đi xung quanh xem cuộc sống con gái dạo này thế nào. Ngày trước khắp nhà đều có hình gia đình cô rất hạnh phúc nhưng nay chỉ còn những tấm ảnh của a Ben hay của cô với a Ben mà thôi, có linh cảm không được tốt bà vào phòng con gái đến ảnh cưới của cô cũng không còn, tủ quần áo thì một bên trống trơn chỉ còn những chiếc móc lẻ loi ở đó. Linh cảm người phụ nữ cho bà biết con gái đang gặp chuyện gì đó.

“Hiếu Bạch con nói thật với mẹ đi! Có chuyện gì con giấu mẹ!” – Mẹ Hiếu Bạch ôn nhu hỏi từng câu một, lời nói của bà nhưng lời gỡ từng nút thắt trong lòng của cô, Hiếu Bạch vỡ òa cảm xúc cô nói cho mẹ mình biết, rồi cả hai mẹ con ôm nhau khóc, bà cảm thấy tội nghiệp cho số phận đứa con gái bé nhỏ hiền lành của mình cũng như đứa cháu ngoại sẽ không có được người cha bên cạnh che chở bảo bọc. Bà quyết định sẽ ở lại đây để giúp đỡ dần công việc cho Hiếu Bạch, khiến cô vô cùng sung sướng, có ngoại chăm sóc a Ben cô cũng an tâm đi làm hơn rất nhiều.

Công việc phụ bếp không đơn giản như mọi người nghĩ vì là một nhà hàng lớn cũng thuộc loại đông khách nên việc làm cũng vì vậy mà tăng lên rất nhiều lần.

“Quen việc chưa!” – Quản lý Kim, bạn của Hiếu Bạch thấy cô đi ra bên ngoài ngồi thẩn thờ sau khi tan làm thì đi đến bên hỏi thăm.

“Chào cậu! Ừ cũng còn nhiều cái lạ quá tôi cần học hỏi thêm nhiều!”

“Ừ cố lên! Cần giúp đỡ gì cứ nói nhé!”

“Ừ!”

Sau khi quản lý Kim quay đi Hiếu Bạch chợt nhớ ra ngày hôm sau cần chuẩn bị trước carot ngâm chua, nhưng cô vẫn chưa làm nên vội vàng đứng lên gọi với theo.

“Quản lý Kim! Cậu giúp tôi một việc được không?” – Hiếu Bạch có chút lo lắng khi nói, gương mặt cô lộ rõ sự sợ hãi, nếu như quên chuyện đơn giản như thế này có khi cô bị bếp trưởng đuổi việc không chừng.

“Chuyện gì Hiếu Bạch?”

“Quản lý có thể mở cửa bếp cho tôi được không? Tôi cần chuẩn bị trước món ăn cho ngày mai, nhưng lại quên mất. Chỉ cửa phụ bếp thôi rồi tôi sẽ khóa lại cẩn thận!”

“Ừ cũng được nhưng cậu phải khóa cẩn thận đừng để mất đồ đạc!” – Có chút phân vân nhưng quản lý Kim nhanh chóng gạt đầu.

“Được” – Nghe quản lý giúp đỡ Hiểu Bạch mừng như mở cờ trong bụng, cứ đinh ninh lần này tiêu đời mất rồi nhưng không ngờ lại có thể qua trót lọt như thế này.

Hiểu Bạch nhanh chóng thái và làm món carot ngâm chua một cách cẩn thận, mỗi lần làm món ăn là mỗi lần cô cảm thấy hạnh phúc nhất, cô có thể quên đi những điều phiền não của mình.

“Tạch tạch” – Đột nhiên Hiểu Bạch nghe tiếng phát ra phía bên ngoài sảnh của nhà hàng khiến tim cô đập thình thịch, không lẽ xui đến như vậy! Ngay đêm mình mượn chìa khóa thì trộm vào như vậy thì dù có nhảy xuống sông rửa cũng không sạch nổi tội danh. Ngừng tay làm, Hiểu Bạch bỏ con dao xuống đến bên cửa bếp, cầm cây gậy dùng để kê chảo cô đi ra bên ngoài xem tình hình. Hiểu Bạch đảo mắt một vòng không thấy bóng dáng của ai cả, cô thở phào nhẹ nhõm - “Chắc mình tự hù mình thôi!”

“Cô là ai vậy!” – Một giọng nam trầm phát ra phía sau lưng khiến Hiểu Bạch giật bắn lên, trợn tròn mắt quay người lại.

“Anh là ai? Anh là trộm thì mau mau đi ra ngoài đi nếu không tôi báo công an!” – Hiểu Bạch giơ cây gậy lên trước mặt chỉ về phía giọng nói, ánh sáng trong sảnh mờ nhòe chỉ có ánh đèn trong bếp hắt ra nên cô không nhìn rõ được mặt của người đàn ông đang đứng ngay sau quầy rượu.

“Tôi đang hỏi cô là ai?” – Giọng nói có phần bức dọc khó chịu. Sự lạnh lùng trong đó khiến sống lưng Hiểu Bạch cảm thấy cứng nhắc.

“Ăn trộm thì cần gì biết tôi là ai! Anh không đi tôi báo công an đó!” – Hiểu Bạch run rẩy một tay mò lấy điện thoại trong túi ra giơ lên hăm dọa.

<Cạch> - Ánh sáng bao trùm toàn bộ sảnh phòng, đôi mắt đang quen với bóng tối nay đột ngột sáng lên khiến Hiểu Bạch chói mắt vô tình nhắm lại.

“Đây cô là ai vậy!?” – Nghe giọng nói rất gần bên Hiểu Bạch nhanh chóng mở mắt ra nhìn, trước mặt cô là Trương Hàm người đàn ông lạ mặt lúc trước.

“Là anh!” – Hiểu Bạch ngạc nhiên tột cùng khi nhìn thấy Trương Hàm.

“Bỏ cái cây xuống! Cô là ai vậy?” – Trương Hàm cầm ly rượu ngồi xuống cái bàn gần đó, hướng mắt nhìn Hiểu Bạch lạnh nhạt hỏi.

“À, tôi là Ôn Hiểu Bạch!” – Hiểu Bạch nhanh chóng lấy cái cây đưa ra phía sau giấu đi, cười gượng trả lời.

“Tôi không hỏi cô tên gì. Tôi hỏi cô là ai sao ở nơi này!”

“À tôi là phụ bếp ở đây! Tôi đang chuẩn bị nguyên liệu cho ngày mai!” – Hiểu Bạch nhanh chóng hiểu ra

sự ngớ ngẩn của mình, anh ta đâu cần biết cô tên gì cơ chứ. Sự sượng sùng thể hiện rất rõ trên gương mặt Hiếu Bạch.

“Phụ bếp mới sao! Sao tôi chưa nghe báo lại!” – Trương Hàm hơi khó chịu nhíu mày, hôm nay anh đã gặp chuyện không được vui về hài lòng, nên tâm tình cũng vì thế trở nên khó chịu theo.

“Chắc còn thử việc nên chưa báo ạ! Mà anh là ai!” – Hiếu Bạch cúi đầu lẩm nhẩm rồi như chợt nhớ ra vì sao cô phải sợ cái người không rõ lại lịch này cơ chứ.

“Tôi là chủ của cái nhà hàng này! Tôi có cần báo cáo với một nhân viên thực tập như cô không?” – Trương Hàm khó khăn cảm râm – “Cô xong việc chưa nếu rồi thì đi về đi!”

“Dạ vâng! Vậy tôi đi về trước! Chào giám đốc!” – Hiếu Bạch cúi đầu rồi nhanh đi vào bếp, cô không muốn rầy rà thêm, thấy tâm tình của anh không tốt với bây giờ cũng tối cần làm nhanh còn về nhà.

Đang nhâm nhi rượu Hiếu Bạch mang lên cho Trương hàm một đĩa cải muối chua bóp cùng với thịt khô, đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt khiến anh vô cùng ngạc nhiên ngược lên nhìn Hiếu Bạch.

“Anh ăn đi! Tôi đi về! Chào giám đốc!” – Hiếu Bạch hơi lúng túng rồi đi ra ngoài, cô chỉ muốn cảm ơn việc lần trước anh đã giúp đỡ cô, nhưng nhìn gương mặt khó khăn của anh cô không tài nào nói được.

Trương Hàm không nói lời nào nhìn đĩa thức ăn rồi nhìn thấy bóng Hiếu Bạch đi ngang qua bên ngoài nhà hàng, bỏ ly rượu trên tay xuống cầm đôi đũa lên nhìn ngắm đĩa thức ăn trước mặt

“Trông cũng không tệ! Sao cô ta biết mình chưa ăn tối nhỉ?”

.....

Sau chuyện đụng độ đêm đó ở nhà hàng Hiếu Bạch cũng không có gặp lại Trương Hàm, âu như vậy cũng cảm thấy yên ổn hơn.

“Hiếu Bạch bên ngoài có khách muốn biết đầu bếp chuẩn bị món chua ngọt là ai kìa! Ra bên ngoài đi!”

“có chuyện gì ạ? Món ăn có vấn đề gì sao ạ?” – Hiếu Bạch hốt hoảng lo lắng không biết có phải món ăn có vấn đề gì đó cho nên người ta cần gặp đầu bếp để mà la mắng.

“Không! Yên tâm món ăn ngon lắm!” – Bếp trưởng cười trấn an cô. Thở phào nhẹ nhõm Hiếu Bạch đi ra bên ngoài được phục vụ hướng dẫn đến bàn cần gặp đầu bếp, Hiếu Bạch vô cùng vui vẻ khi mà món ăn của mình được người khác công nhận, mọi người xung quanh chúc mừng sự thành công bước đầu của cô. Tình cờ Hiếu Bạch thấy bóng dáng của Hải Lý cùng Sophia bên ngoài, cô ngay lập tức tránh mặt đi ngay, vô tình đụng phải người đang đi ngược lại, cô vội cúi xin lỗi và bỏ đi ngay, thái độ lúng túng của Hiếu Bạch

khiến cho Trương Hàm đang ngồi một góc trong sảnh không khỏi chú ý đến.

Hiểu Bạch không biết Hải Lý đến đây ăn trưa, cô không biết mình nên làm gì, cũng không biết mình làm như thế nào để có thể trở nên bình tĩnh, toàn thân cô trở nên run rẩy sợ hãi, đánh rơi cái thìa đang đặt trên bàn bếp khiến mọi người trong bếp quay lại nhìn.

“Xin lỗi... Xin lỗi!” – Hiểu Bạch vội nhấc lên để xuống bồn rửa, tay cô run rẩy vô thức.

“Con có sao không? Có chuyện gì?” – Bác bếp trưởng thấy lạ nên hỏi thăm.

“Dạ không sao! Con có thể xin nghỉ một tiếng được không ạ?” – Hiểu Bạch lắc đầu, hai bàn tay cô nắm chặt lại căng thẳng.

“Được con nghỉ 1 chút đi!”

Vừa được cho phép Hiểu Bạch nhanh chóng đi ra phía bên ngoài bếp bằng cửa phụ, cô ngồi thụp xuống cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, cô sợ hãi run rẩy, nỗi đau tưởng chừng như chỉ âm ỉ nay lại nhói lên khiến cô như sắp không thể thở được nữa mọi thứ cứ như mới ngày hôm qua. Hiểu Bạch cứ ngồi như vậy, cô cúi đầu lên cánh tay mình, toàn thân run rẩy như con mèo nhỏ bị lạc mất mẹ.

Trương Hàm sau khi xong công việc đi vào bếp nhìn một lượt tổng thể không thấy người phụ nữ kì lạ đâu cũng có chút khó hiểu thoáng qua trong cái nhíu nhẹ đôi mày.

“Giám đốc”

“Không có gì mọi người cứ làm việc bình thường!” – Trương Hàm khoác tay rồi đi ra bên ngoài, cư xử bất thường của Hiểu Bạch khiến Trương Hàm nghi hoặc anh không hiểu vì sao anh lại để tâm vào cô, có chút khó chịu với chính bản thân mình anh liền đi ra bên ngoài lên xe rời đi. Nhìn vào gương chiếu hậu thấy bóng dáng Hiểu Bạch nhỏ bé ngồi đó, cô vẫn cô đơn vẫn mang vẻ thương tâm như ngày đầu anh gặp cô.

<dr.meohoang>

9. Chương 9: Chuẩn Bị Đám Cưới

“Alo, Hiểu Bạch hả? May quá liên lạc được với cậu rồi! Cậu làm gì sáng giờ tắt điện thoại vậy! Mà điều đó không quan trọng, không biết vì sao A Ben sốt rất cao, tớ đã đưa nó đến bệnh viện cậu đến ngay nhé!” – Tiếng chuông điện thoại vang lên Hiểu Bạch nhìn con số quen thuộc đang nhảy múa liên bất máy.

<Xoảng> - Đánh rơi cái chảo đang cầm trên tay, cô cảm thấy mọi thứ vô cùng hỗn loạn, âm thanh bên tai đột nhiên trở nên tĩnh mịch khó chịu từng câu nói của Ngọc Nhi như tảng đá đánh vào đầu Hiểu Bạch, cô

cũng không nhớ được mình đã nói với bếp trưởng điều gì, cũng không biết như thế nào chỉ biết cần phải nhanh chóng đến bệnh viện.

<Két> - Nhìn thấy xe buýt bên kia đường sắp rời bến, Hiểu Bạch chỉ biết cô cần nhanh chóng sang đường để bắt kịp chuyến xe đó mà không mấy may quan sát, mém chút Hiểu Bạch bị xe đụng trúng may sao có người nắm lấy cô kéo trở lại.

“Bộ đuôi hay sao mà khi không đâm ra đường vậy!? Chán sống rồi hả?” – Người tài xế bên trong xe tức giận quát tháo ầm ỉ.

“Xin lỗi! Xin lỗi anh thật nhiều!” – Trương Hàm tay giữ Hiểu Bạch đứng lại, miệng nói xin lỗi, cúi đầu tạ lỗi với người tài xế, anh ta bực mình chửi rửa thêm vài câu rồi cũng lên xe và chạy đi.

“Cô bị điên hả? Qua đường không nhìn thấy xe hay sao?” – Trương Hàm nhíu đôi mày, khó chịu nhìn Hiểu Bạch, vẻ mặt cô trắng xanh còn thể hiện rõ sự kinh hoàng nhìn anh.

“Cảm ơn!” – Hiểu Bạch hoàn hồn chớp chớp mắt nói với vợ, vẻ mặt lộ rõ vô cùng lo lắng. Sau đó lại quay lưng toan chạy đi thì cánh tay vẫn còn bị Trương Hàm giữ kéo lại.

“Cô bị cái gì vậy?” - Nhận thấy sự kỳ lạ của Hiểu Bạch, Trương Hàm nhanh tay giữ cô lại khẽ nhíu mày hỏi. Vừa hỏi xong anh đã cảm thấy bản thân không đúng, anh không có nhiệm vụ phải quan tâm đến cô, tâm tình lại trở nên vô cùng phức tạp.

“Làm ơn, tôi cần đến bệnh viện gấp! Con trai tôi... Con trai tôi...” – Hiểu Bạch bắt đầu thổn thức, cô sắp không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa rồi, mọi thứ trước mắt cô chỉ còn mờ ảo, sức lực cuối cùng trong người của cô thôi thúc cô phải nhanh lên.

Thời gian qua Hiểu Bạch không còn dành nhiều thời gian cho cậu con trai nhỏ của mình như trước nữa, cô cảm thấy rất có lỗi và đau lòng. Đã nói sẽ dùng cả đời này để yêu thương con nhưng cô đã không làm được cô không xứng đáng làm một người mẹ.

“Bệnh viện! Cô tính chạy đi như vậy đến bao giờ, tôi đưa cô đi!” – Đôi mày Trương Hàm giãn ra khi nghe được nguyên nhân, nhìn người phụ nữ trước mặt anh có cảm giác cô như một con mèo mẹ lạc mất đứa con nhỏ đang gào thét tìm con trong mưa. Trương hàm vừa nói vừa kéo Hiểu Bạch về phía xe của mình mở cửa và đẩy cô vào trong đó.

Không nói bất kì một lời nào, chiếc xe cứ thế mà lăn bánh nhanh hòa vào dòng xe trên xa lộ, Hiểu Bạch không quan tâm đến chuyện xung quanh mình, sao cũng được, cái quan trọng với cô nhất lúc này chính là nhanh chóng đến được bệnh viện. Trương Hàm liếc nhìn Hiểu Bạch đang ngồi bên cạnh, không dấu diếm đi sự lo lắng của mình hai bàn tay của cô nắm chặt vào nhau, gương mặt cô hướng ra cửa.

<Két> - Xe vừa dừng lại nơi bãi xe, như chờ đợi từ rất lâu Hiểu Bạch đã nhanh chóng mở cửa xe và chạy đi, đến câu nói cảm ơn cũng không kịp. Nhìn người phụ nữ với trang phục đầu bếp chạy vội, Trương Hàm

thở dài ra, bất chợt nhìn về phía ghế ngồi phát hiện chiếc điện thoại Hiểu Bạch đánh rơi trên ghế.

“Tại sao mình lại phải làm những điều này!!” - Trương Hàm nhướn nhướn mày khó chịu bực dọc bản thân mình, cuối cùng anh cũng cho xe chạy thẳng vào bãi xe.

“Ngọc Nhi sao rồi?” – Hiểu Bạch chạy đến phòng cấp cứu, thấy Ngọc Nhi vẫn còn ngồi đó, giọng cô lạt đi vì lo lắng.

“Không sao rồi, chỉ là sốt cao quá nên đột ngột co giật, cũng may đưa đến bệnh viện kịp thời!” – Ngọc Nhi nhìn thấy Hiểu Bạch hốt hơ hốt hải chạy đến không nở trách mắng cô nữa, Ngọc Nhi biết không ai trách cô thì tự bản thân Hiểu Bạch cũng đang tự trách mình rất nặng nề rồi.

“Tạ ơn trời đất!” – Hiểu Bạch nhìn lên trời cảm tạ.

“Tớ muốn gặp con!”

“Giờ bà ngoại đang bên trong với nó, một lát ra phòng thường thì có thể gặp được cậu đừng quá nôn nóng.” – Ngọc Nhi nhanh an ủi Hiểu Bạch, cô nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của cô ấy mà trấn an.

“Cô Ôn! Tôi có việc cần nói!” – Sophia đứng một góc tiến lên đánh tiếng khiến Hiểu Bạch giật mình, này giờ không để ý nên không hề biết cô ta đứng ở đó.

“Cô... Sao cô lại ở đây?” – Nhìn gương mặt mỹ miều của Sophia, trái tim Hiểu Bạch như se thắt lại.

“Mẹ cô điện thoại cho Hải Lý, nhưng anh ấy đang họp nên tôi nghe máy và đến đây!” - Sophia dịu dàng nói, cô ta vẫn đẹp vẫn thanh cao như ngày đầu Hiểu Bạch gặp.

“Xin lỗi đã làm phiền hai người!” - Hiểu Bạch có chút ngoài ý, ấp úng nói, cô không nghĩ mình và người phụ nữ này lại có lúc đối mặt nhau trong tình huống như thế này.

“Không A Ben cũng là con của Hải Lý, cái tôi muốn nói ở đây là nếu có cần gì giúp đỡ tôi sẽ giúp đỡ hết sức! Nếu cô không có khả năng nuôi a Ben, tôi có thể hứa với cô chăm sóc nó như con trai ruột của mình!” – Sophia nhìn thẳng Hiểu Bạch, cô ngừng lại một nhịp để quan sát thái độ của Hiểu Bạch – “Hải Lý rất thương a Ben và tôi cũng rất có cảm tình với a Ben nên...”

“Người đàn bà xấu xa này đã cướp chồng người khác nay còn muốn giành cả con người ta! Cô có phải là con hồ ly chuyển thế không vậy?” – Ngọc Nhi bên cạnh nghe những lời nói của Sophia mà cảm thấy căm phẫn giúp cho Hiểu Bạch, nhin không được chưa cần cô ta nói hết câu đã sừng cô lên chửi bới.

“Không! Cảm ơn lòng tốt của cô nhưng con trai tôi tôi có thể chăm sóc tốt, hôm nay điện thoại tôi bị hư nên tắt nguồn nên không biết chuyện, phiền cô đã phải sang tận đây” – Hiểu Bạch ngăn Ngọc Nhi lại, dù

cô cũng rất muốn nổi điên lên, rất muốn nhào đến cầu xé người phụ nữ này nhưng dù sao đây cũng là bệnh viện, dù sao chuyện xấu hổ này cũng không nên phô trương cho mọi người biết.

“Tối thấy...” - Sophia toang lên tiếng nói thêm nữa.

“Và hiện cô có thể ra về và nói với Hải Lý rằng không sao! Con là con của tôi và tôi sẽ không đưa nó cho ai cả! Khi nào cô có con cô sẽ hiểu!” – Hiểu Bạch nhanh chóng cắt ngang câu nói của Sophia, ngụ ý không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa.

“Thôi được! Cô cứ suy nghĩ cho kĩ vậy!” – Mọi người ngồi gần đó vì ồn ào đã chú ý đến đây cũng bắt đầu bàn tán, Sophia dù da mặt có dày đến đâu cũng biết không nên tiếp tục đòi co tại đây, cô ta nhanh chóng quay lưng đi lướt qua người đàn ông bận vest đen đứng gần đó đã quan sát và nghe hết toàn bộ sự việc. Trương Hàm nhận ra Sophia là người gặp anh tuần trước bàn về vấn đề tiệc cưới tháng sau, nhanh chóng mắc xích các sự việc lại với nhau Trương Hàm chợt hiểu vì sao hôm đó Hiểu Bạch lại có thái độ kì lạ như vậy, lại lẩn trốn như vậy!

“Điện thoại cô đánh rơi!” – Giọng nói ôn nhu có phần trầm thấp của Trương Hàm khiến Hiểu Bạch giật mình.

“Giám đốc! ah cảm ơn anh!” – Ngược nhìn Trương Hàm bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng chuyển hướng xuống bàn tay anh, cô hiểu ra lý do, nhận lại điện thoại của mình – “Cảm ơn anh rất nhiều!” – Hiểu Bạch không biết Trương Hàm đến đây từ lúc nào có nghe thấy câu chuyện của cô hay không, chuyện đáng xấu hổ này cô thà để mọi người không ai biết được.

“Đây là?” – Ngọc Nhi ngạc nhiên nhìn người đàn ông lịch lãm đứng bên cạnh Hiểu Bạch tò mò.

“Đó là giám đốc nhà hàng nơi tớ làm, anh ấy cho tớ quá gian đến đây và nhặt giúp điện thoại tớ đánh rơi trên xe!” – Hiểu Bạch nhanh chóng giải thích cho Ngọc Nhi.

“Tôi sẽ duyệt phép cho cô 1 tuần.” – Nói xong không đợi xem phản ứng của Hiểu Bạch ra sau, Trương Hàm quay lưng và bước đi.

.....

“Hiểu Bạch, tôi biết cô đang trong thời gian nghỉ phép nhưng bây giờ không gọi cho cô tôi không biết phải thế nào nữa!” – Giọng quản lý Kim trong điện thoại nghe vô cùng khẩn thiết khiến cho Hiểu Bạch bất giác cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

“Sao vậy quản lý Kim? Anh cứ nói!” - Hiểu Bạch đứng trong bếp đang nấu đồ ăn cho a Ben, tay vẫn đang đều đều khuấy.

“Chuyện là chúng ta có một buổi tiệc lớn vào tối nay. Nhưng hiện tại nhà bếp lại bị thiếu nhân lực, bệnh

gout của bếp trưởng đột ngột trở nặng nên...” – Quản lý Kim ngập ngừng trong lời nói, quả thật anh cảm thấy rất khó mở lời. mặc khác cũng muốn thăm dò động thái của Hiểu Bạch.

“À...” - Bàn tay đang khuấy cháo đột ngột dừng lại, cô xoay đầu nhìn về phía a Ben, mấy hôm nay cậu nhóc đã khỏe hoàn toàn rồi, không còn sốt nữa ăn cũng nhiều hơn, hiện tại còn đang mãi mê xem phim hoạt hình cùng bà ngoại.

“Cô giúp tôi lần này nếu không thật sự tôi không biết phải thế nào... Có khi bị đuổi việc không chừng!” - Quản lý Kim nhanh chóng nói, thật sự anh cũng biết một người đang nghỉ phép mà bị bắt đi làm thật sự không đúng nhưng hiện anh không còn cách nào để cứu vãn tình hình cả.

“Được tôi sẽ sắp xếp và sẽ sang nhà hàng ngay! Anh đừng quá lo!” – Hiểu Bạch nghe vậy liền đồng ý, đi một buổi chắc cũng không đến nỗi nào, với lại công việc này của cô cũng chính do quản lý Kim giúp đỡ mà có được, giúp người ta một chút cũng là việc nên làm.

Hiểu Bạch nhanh chóng đến bến xe bắt chuyến bus sớm nhất đến nhà hàng. Mọi người nhìn thấy cô xuất hiện vô cùng vui mừng, cười nói hỏi thăm như thành viên trong gia đình lâu ngày mới gặp lại. Nhưng sau đó nhanh như cắt quay trở lại công việc hiện tại của mình là ra sức chuẩn bị các món ăn cho buổi tiệc tối nay, Hiểu bạch đến bên phụ giúp bếp trưởng làm những công đoạn lật vật để đỡ dần cho cái tay đang đau nhức của ông. Thời gian cứ thế trôi qua, sau khi buông công việc xong Hiểu bạch có cảm giác cả người mình trở nên rã rời, không còn sức sống nữa.

“Cô đã cố gắng rất nhiều cảm ơn!” – Bếp trưởng nói với Hiểu Bạch.

“Dạ con cần học hỏi nhiều ạ!” - Hiểu Bạch tháo chiếc nón trên đầu mình xuống vừa nhìn nó vừa cười vui vẻ, dù hôm nay thật sự rất mệt nhưng cô cũng có thêm được kinh nghiệm từ bếp trưởng, bên cạnh đó để đền đáp cô ông còn cho cô tự nếm món ăn chính của buổi tiệc.

“Cố gắng lên! Rồi sẽ có ngày cô sẽ làm chủ căn bếp của riêng mình!” - Bếp trưởng hào sảng nói, ông đã có khá nhiều năm trong nghề bếp, nhận không ít học trò nhưng ông chưa từng gặp qua người như Hiểu Bạch, trong cô có đam mê rất lớn đặc biệt có khả năng thiên phú về nêm nếm.

“Dạ!”

“Thôi vào thay đồ đi chúng ta cần mang thức ăn lên trên sảnh nữa buổi tiệc sắp bắt đầu rồi!” – Hiểu Bạch cười tháo cái tạp dề dính lem luốc đồ ăn để vào cái sọt đồ dơ đứng lên cúi đầu cười đi vào trong.

Hiểu Bạch bận bộ đồ bếp màu trắng tinh, mang chiếc tạp dề ngang hông cũng màu trắng, trong cô thực sự rất nổi bật, đảo một vòng tất cả các món ăn để kiểm tra lần cuối trước khi trở ngược lại vào trong bếp.

“Cô dâu xinh thật nhỉ? Chị đã thấy cô dâu chú rể chưa? Nghe đâu cô dâu giàu lắm!” – Một phụ bếp giúp bưng thức ăn lên khay nói với Hiểu Bạch.

“Chưa chị chưa nhìn thấy!” – Hiểu Bạch cười, tay chỉnh cái khăn cuộc tại cổ cho ngay ngắn. Sau khi xác định tất cả mọi thứ đều đầu vào đây, hoàn toàn tươm tất, Hiểu Bạch đi vòng ra ngoài, cô cũng tò mò về cô dâu xinh xắn, Hiểu Bạch biết người con gái ai cũng hạnh phúc và xinh đẹp nhất là trong ngày cưới của chính mình!

Mọi thứ xung quanh Hiểu Bạch như tối sầm lại, bức ảnh cô dâu chú rể hạnh phúc ôm nhau tạo dáng như là hàng ngàn mũi kim nhọn đang đâm vào trái tim của Hiểu Bạch, cô không hiểu tại sao ông trời lại trở trêu với mình như vậy. Cô không hiểu vì sao mình lại bất hạnh đến như vậy! Chính tay mình chuẩn bị buổi tiệc cưới cho chính chồng của mình, chính tay mình lại lo toang mọi việc cho ngày cưới của anh ta như vậy. Hiểu Bạch cảm thấy chua xót, chua, đau từ tận cùng bên trong, toàn thân cô như không còn chút sức lực nào cả nó trở nên bất động, ánh mắt cô không muốn nhìn nhưng lại cứ dán mắt vào đó, nước mắt không muốn rơi nhưng vẫn cứ tuông trào.

“Cô làm gì ở đây!?” – Một giọng nam trầm phát ra phía sau lưng Hiểu Bạch, có chút lo lắng có chút tức giận, nhưng Hiểu Bạch vẫn đứng im đó, cô vẫn bất động thanh sắc, bên trong cô mọi chuyện như dừng lại, mọi việc như đang bị đóng băng như chính suy nghĩ tâm hồn trái tim cô.

“Tôi hỏi cô đang làm gì ở đây? Tôi đã cho cô nghỉ phép rồi cơ mà!” – Không thấy Hiểu Bạch có ý trả lời, khóe mắt Trương Hàm nhăn nhó tỏ ý mất kiên nhẫn.

“Vì sao? Vì sao lại là tôi!” – Hiểu Bạch mắt vẫn dán vào bức ảnh cưới hạnh phúc kia, môi cô mấp máy nhẹ nhàng như những đóa hoa.

“Đi!” – Trương Hàm nhìn thấy bóng dáng cô dâu và chú rể đang tiến ra cổng chuẩn bị đón khách, anh liền cầm cổ tay của Hiểu Bạch kéo đi khỏi đó. Hiểu Bạch ngoan ngoãn cứ thế đi theo phía sau Trương Hàm, anh đứng cô đứng, anh đi cô đi, như một người vô hồn, trong đầu cô bây giờ chỉ là những thứ mờ ảo, mọi thứ nó như một giấc mơ không có thật nếu như không cảm nhận được chính nỗi đau co thắt trong lồng ngực tưởng chừng như sắp chết thì quả thật Hiểu Bạch đã nghĩ đây chỉ là một giấc mơ.

<dr.meohoang>

10. Chương 10: Điên Đại

“Tôi đã cho cô nghỉ phép vì sao cô còn đến đây làm cái gì?” – Trương Hàm buông tay Hiểu Bạch ra nhìn cô, giọng nói chứa đầy sự bức mình, gương mặt khó chịu càng thêm phần cau có.

“Sao tôi lại phải rơi vào hoàn cảnh này!” – Hiểu Bạch như không nghe thấy câu hỏi của Trương Hàm, cô cứ cười điên dại, miệng cười nhưng nước mắt cô cứ thế tuôn dài, ánh mắt buồn bã nhưng lại trống rỗng ngược nhìn Trương Hàm. Nhìn ánh mắt đó của cô khiến tâm tình của Trương Hàm như đang giằng co khó xử, anh vừa cảm thấy đáng thương cho người phụ nữ này, mặt khác lại cảm thấy vô cùng tức giận. Anh giận vì cô đã phụ lòng tốt của anh, anh đã cố ý giúp cô tránh phải làm trong ngày hôm nay nhưng không biết vì cơ sự gì mà cô lại xuất hiện tại nơi này.

“Tại sao cô lại đến đây?” – Trương Hàm nhìn người phụ nữ trước mặt đang ngồi trên bồn hoa, đầu khổ tội cùng, miệng tươi cười nhưng lại khiến người đối diện cảm thấy sự chua xót.

“Tôi đã làm gì sai, tôi đã gây nên cái tội tình gì? Tại sao tôi lại phải chịu cái cảnh này? Tại sao?” – Hiểu Bạch như gục ngã, bàn tay phải như vô thức đánh vào ngực mình nhưng cô không cảm nhận được cái đau đó, cô muốn mình cảm thấy đau phần thể xác hơn là bên trong, cô muốn cảm nhận cái đau thể xác để có thể nhận ra mình còn đang sống, mình còn đang tồn tại.

Trương Hàm nhìn người phụ nữ ngồi đó đau khổ, tự dằn vặt chính bản thân mình khiến lòng anh có chút chạnh lòng. Anh nhớ đến hoàn cảnh của mẹ mình ngày xưa khi ba anh có người phụ nữ khác bên ngoài, khi bản thân anh có cha nhưng lại như không có, anh cảm nhận thấy nỗi đau của chính mẹ mình nơi Hiểu Bạch. Nhìn cô tự dìm vào người không một chút thương xót khiến anh càng thêm khó chịu.

“Đi theo tôi!” – Trương Hàm không nhìn được nữa nắm tay kéo Hiểu Bạch đứng dậy đi ra xe, đẩy cô ngồi vào trong và lái xe rời đi. Anh biết không thể nào bỏ cô trong hoàn cảnh này được. Cô không giống mẹ anh, cô yếu đuối hơn rất nhiều, không đủ kiên cường và cũng không đủ bản lĩnh.

Trương Hàm dừng lại một cửa hàng tiện lợi, anh đi vào trong rồi quay trở lại với một cái túi đồ đạc. Chiếc xe nhanh quay trở lại đường chạy, cả quãng đường đi không ai nói với ai một lời nào, âm thanh bao trùm không khí chính là tiếng khóc của Hiểu Bạch, cô không quan tâm anh mang cô đi đâu, cô cũng không quan tâm chuyện gì đang diễn ra cô như sắp có thể buông xuôi mọi thứ. Ai có thể cảm nhận được nỗi đau mà cô đang phải chịu đựng.

“Xuống xe đi!” – Trương Hàm dừng xe nơi bãi biển, biển đêm gió cứ gào thét không ngừng, từng cơn sóng giận dữ cuộn cuộn trên bãi cát, 2 con người cứ thế thất thần đi, nếu có ai nhìn vào sẽ thật rất buồn cười, người đàn ông thì lịch lãm sang trọng, người phụ nữ với trang phục đầu bếp, gương mặt lấm lem như không còn sức sống đi cạnh nhau thật khiến người khác hiểu kì.

“Của cô! Uống đi, tôi mua nhiều lắm có cả thuốc giải rượu!” – Trương Hàm đưa cho Hiểu Bạch chai rượu, cô nhận nó từ anh, uống cạn nó, uống không suy nghĩ, cô cảm nhận được dòng nước nóng hổi cứ thế chảy từ miệng vào dạ dày. Sau đó lại mở nắp chai khác và cứ đưa lên uống cạn rồi lại khui chai khác.

“Này từ từ cô uống như vậy sẽ mệt lắm!” – Trương Hàm giắt chai rượu từ trong tay Hiểu Bạch lại, chau mày quát lớn.

“Trả lại cho tôi! Tôi muốn say, người ta nói say sẽ không đau không buồn nữa mà! Anh trả lại cho tôi!” – Hiểu Bạch quát lớn hơn, vung tay lấy lại chai rượu.

“Cô bình tĩnh lại! Tôi biết cô buồn nhưng không có nghĩa cô làm khổ mình như vậy!” – Trương Hàm ngăn trở Hiểu Bạch với lấy lại chai rượu. Anh cau mày khó chịu nhìn thẳng mắt cô mà nói.

“Tại sao chứ! Tại sao lại đối với tôi như vậy hả ông Trời! tôi làm cái gì nên tội chứ!” – Hiểu Bạch thôi không đòi rượu nữa đứng lên loạng choạng, tửu lượng Hiểu Bạch không phải kém như vậy nhưng do bụng đói mà lại uống nhanh liên tục khiến cô có chút choáng váng. Hơi nghiêng ngã chỉ tay lên trời quát lớn – “Tôi đã

làm gì nên tội mà ông bắt tôi như vậy? Tôi chưa đủ khổ hay sao ông còn bắt chính tay tôi... Chính bàn tay này... Tôi phải chuẩn bị tiệc cưới cho chính chồng mình! Ông Trời ơi, tại sao ông lại đối với tôi như vậy!”

Hiếu Bạch ngồi thụp xuống cát khóc thật to, cô khóc như một đứa trẻ dại, cô gào thét đến khàn cả cổ họng, cô cứ nhìn lên trời mà hồi mong nhận được câu trả lời cho những nỗi đau hiện tại của mình.

Trương Hàm như một khán giả trầm lặng, anh cứ ngồi đó nhìn cô, nhìn cô điên dại khóc lóc, nhìn cô quay cuồng trong nỗi đau, sự thống khổ của mình. Anh biết cái hiện tại cô cần nhất chính là trút bỏ được những cảm xúc trong lòng, cái cô cần nhất chính là có thể mạnh mẽ vượt qua. Anh cứ thế ngồi đó nhìn cô, thầm bảo vệ cô ngăn cô ngay khi có suy nghĩ tiêu cực. Ngày trước mẹ anh cũng vậy, bà dùng dao cắt vào cổ tay mình đó chắc chính là ám ảnh kinh khủng nhất trong cuộc đời này của anh. Đến bây giờ mỗi khi nhớ đến điều đó anh vẫn còn cảm thấy mùi máu tanh nơi mũi.

Hiếu Bạch sau khi mệt mỏi với những gì mình đang gánh vác trên vai cô cứ thế buông mình trên cát, cô quá mệt mỏi để gượng đứng lên hay ngồi dậy, quá mệt mỏi trên đôi vai nhỏ bé phải gánh vác quá nhiều. Cô nằm đó nhìn bầu trời trước mặt tối đen như chính cái tương lai phía trước của mình. Nước mắt cô như thể không kiểm soát được cứ rơi mãi, Hiếu Bạch muốn buông tất cả mọi thứ, cô muốn được giải thoát muốn được thoát khỏi những gì mình đang phải chịu đựng nhưng rồi cô nhớ đến A Ben đứa con bé nhỏ của mình cùng người mẹ già luôn yêu thương quan tâm cô khiến lòng cô càng thêm đau nhói.

“Mẹ xin lỗi con a Ben! Mẹ của con yếu đuối quá!” – Cô nhắm mắt lại miệng mấp máy. Trương Hàm ngồi cạnh bên nghe rất rõ, anh hiểu cho nỗi lòng người mẹ, cái gánh nặng mà cô phải gánh lấy sau này.

Do mất quá nhiều năng lượng cho buổi tiệc cũng như cho việc khóc than la hét cùng với say nên Hiếu Bạch nhanh chóng chìm vào mộng mị, không biết cô đã mơ thấy gì trong giấc mộng nhưng cô vẫn khóc, miệng vẫn mấp máy nói gì đó nhưng không thành tiếng.

“Cô ngốc hay do người tính không bằng trời tính! Tôi đã cố ý giúp cô tránh nhưng cuối cùng cô vẫn phải đương đầu!” – Trương Hàm nhìn gương mặt người phụ nữ đang say ngủ nhưng vẫn không thoát khỏi sự đau buồn của hiện tại, chép miệng nói. Biển đêm ngày một lạnh Trương Hàm nhìn trang phục phụ bếp trên người Hiếu Bạch rồi hơi thở dài ra, anh đành bế cô quay trở lại xe của mình không khéo cô không chết vì đau lại chết vì lạnh.

“Có vẻ cô có duyên với việc say và ngủ trong chiếc xe này nhỉ?” – Trương Hàm ngồi vào ghế lái xe nhìn người con gái đang nghiêng đầu ngủ trên ghế phụ. Bất giác anh đưa tay lên kéo dẫn dờ mày đang cau lại của Hiếu Bạch. Chợt nhận ra hành động hơi lạ lẫm của mình anh nhanh chóng rút tay về.

.....

Hiếu Bạch giật mình dậy, khung cảnh trước mắt đã từng nhìn thấy một lần khiến cô không quá ngạc nhiên, nhìn sang ghế bên cạnh trống trơn, Hiếu Bạch đi ra bên ngoài. Ánh nắng chói chang khiến cô hơi nheo mắt lại, mùi biển mặn mặn trong không khí khiến tinh thần cô dễ chịu. Đưa tay lên sờ lòng ngực trái của mình khi nhớ về chuyện đêm qua, cái cảm giác nhói lên vẫn còn nguyên ở đó.

“Cô tỉnh rồi à!” – Giọng nói bắt đầu trở nên quen tai của Trương Hàm không còn làm Hiểu Bạch trở nên ngạc nhiên nữa.

“Giám đốc! Xin lỗi lại làm phiền anh!” – Hiểu Bạch cúi đầu, hơi bối rối.

“Uống đi!” – Trương Hàm đưa cho cô chai thuốc giải rượu, nhận lấy chai thuốc Hiểu Bạch uống nhanh, đã từng uống qua nhưng lần nào cô cũng nhăn mặt với cái chất chua và chát của thứ thuốc ấy.

“Lên xe đi tôi đưa cô về!” – Trương Hàm nhìn cái thái độ rùng mình khi uống thuốc của Hiểu Bạch, miệng hơi nhếch lên thể hiện ý cười nhưng nhanh chóng biến mất đi thay vào đó là sự dửng dưng lạnh lùng.

“Dạ không cần đâu ạ! Tôi có thể bắt xe về được không làm phiền anh!” – Hiểu Bạch hơi ái ngại vì đã làm phiền người khác cả đêm như vậy lại còn phiền người ta mua rượu, mua giải rượu cho mình.

“Đây không dễ bắt xe đâu! Với lại tôi đưa cô ra đây thì cũng nên đưa cô về!” – Trương Hàm hơi cau mày trước câu nói của Hiểu Bạch

“Nhưng như vậy thì tôi thấy...” – Hiểu Bạch ngập ngừng nói, cô hơi khựng lại khi thấy thái độ khó chịu của Trương Hàm mà không dám tiếp tục câu nói của mình.

“Tôi nói lên xe thì cô cứ lên xe đi!” – Trương Hàm mở cửa xe ghế phụ rồi đi về phía tay lái ngồi vào và đóng xe lại. Anh không nhắc lại thêm lần nào nữa, gương mặt đanh lại bực bội. Hiểu Bạch có phần do dự nhưng ngại gương mặt và tính tình khó đoán của Trương Hàm nên ngoan ngoãn lên xe không đòi co nữa.

<dr.meohoang>

11. Chương 11: Chú Chân Dài

Tính ra cũng gần 1 năm từ khi Hiểu Bạch làm tại nhà hàng của Trương Hàm, cũng đã gần 1 năm cô vừa đảm đương vai trò vừa làm ba vừa làm mẹ của mình. Thỉnh thoảng Hải Lý có ghé sang xin phép đưa A Ben đi chơi, đi ăn những lần đó Hiểu Bạch đều trốn trong phòng không xuất hiện cô không muốn nhìn thấy mặt anh, cô không muốn nhìn thấy anh hạnh phúc để rồi càng thêm thù hận anh hơn.

A Ben tuy còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, nó không thích Sophia dù cô ấy có cố gắng lấy lòng nó như thế nào thì a Ben vẫn không thích, mỗi lần đi chơi a Ben luôn quần với bố, sau khi cảm thấy đi chơi được hơn nửa ngày bé sẽ đòi về nhà vì nhớ mẹ.

Thời gian làm việc tại nhà hàng cũng đủ lâu để Hiểu Bạch học hỏi nhiều kinh nghiệm cũng như thực chiến, và cùng với khả năng nấu ăn của mình Hiểu Bạch tiến nhanh đã chính thức trở thành phụ bếp chính trong nhà hàng, được cho đi học và lấy nhiều bằng cấp được đánh giá cao trong ngành.

“Chào mọi người!” – Hiểu Bạch tay dắt theo a Ben đứng ngay cửa bếp, vẻ mặt hơi lo lắng nhìn mọi người.

“Con chào các cô các chú ạ!” – A Ben ngoan ngoãn cúi đầu, nghe giọng nói trong trẻo của trẻ nhỏ làm mọi người chú ý dồn về. Hôm nay Hiểu Bạch đi làm và mang theo a Ben.

“Ôi con của Hiểu Bạch ah! Dễ thương quá ngoan quá đi” – Mọi người ngưng việc đang làm xoay quanh cậu bé, a Ben tròn tròn nhỏ nhỏ hai má phúng phính gương đôi mắt to đen nhìn mọi người.

“Hôm nay vì bà ngoại bé đi về quê vài hôm nên không ai trông bé, không còn cách nào nên đành mang theo đây mong mọi người bỏ qua!” – Hiểu Bạch, cười hơi ngượng ngùng.

“A Ben ngoan chơi trong nhà kho nhé đừng đi lung tung trong này nguy hiểm lắm!” – Bác bếp trưởng xoa đầu a Ben cười hiền nói.

“Dạ!” – A Ben cười híp mắt, cậu bé rất hào hứng khi được đi làm cùng mẹ. Cậu rất tò mò về nơi mẹ làm nghe bà ngoại bảo mẹ làm ở một cái nhà hàng rất to nên em rất muốn đến đó.

Mọi người cười hiền rồi lại bắt tay vào công việc, Hiểu Bạch dẫn a Ben đến nhà kho thực phẩm cho cậu cậu ở đó, chỉ chỗ nhà vệ sinh cho em nếu cần đi. Xong cô thở dài ra và cũng bắt tay vào công việc của mình.

A Ben chơi rất ngoan ngoãn, xong cu cậu muốn đi vệ sinh nên đi ra ngoài, thấy mọi người bận rộn nên không dám làm phiền. A Ben nhớ nhầm cánh cửa nhà vệ sinh là cánh cửa bếp phụ nên mở thẳng ra bên ngoài, cu cậu cứ thế đi ra ngoài loay quanh mãi không tìm thấy nhà vệ sinh, mở lại cửa vô trong thì thấy mẹ đang tất bật làm việc nên không dám hỏi lại đi ngược ra ngoài tự mình đi tìm mãi không thấy.

“Cậu bé sao ở đây?” – Trương Hàm dừng xe lại thấy bóng dáng cậu nhóc căng thẳng đi qua đi lại phía sau cửa bếp, hiểu kì đến gần.

“Chú ơi!...” – A Ben ngược mắt lên. Đôi mắt to tròn rầu rĩ như sắp khóc đến nơi.

“Sao vậy? Nhóc con bị lạc hả?” – Trương Hàm ngồi xuống, gương mặt như miếng mếu của a Ben khiến anh hơi chạnh lòng.

“Dạ không!” – A Ben lắc đầu ngoay ngoáy.

“Chứ sao mà con lại lo lắng như vậy?” – Trương Hàm kiên nhẫn hỏi, thật sự anh khá thích con nít cho dù những đứa con nít thường không thích anh lắm, mẹ anh thường nói do gương mặt không mấy thiện cảm của anh khiến tụi nhóc sợ.

“Con không tìm được nhà vệ sinh, mà con sắp không chịu được... Nếu mà tè bậy sẽ không còn ngoan nữa!” – Cậu nhóc cúi đầu nói, cái lý luận thơ ngây khiến Trương Hàm phì cười, anh đứng dậy xoa đầu a Ben.

“Đúng là đàn ông con trai không nên tè bậy! Đi chú dẫn con đi vệ sinh nhé!” – Trương Hàm đứng thẳng người, gật gù đồng tình.

A Ben cũng gật gật đi theo Trương Hàm đi vào sảnh chính của nhà hàng, anh dẫn a Ben vào nhà vệ sinh cho cậu bé tự giải quyết bầu tâm sự của mình. Việc Trương Hàm xuất hiện cùng một cậu nhóc làm mọi người chú ý nhưng tuyệt nhiên không ai dám thắc mắc. Sau khi giải quyết xong a Ben rửa tay đi ra bên ngoài cười tươi, gương mặt bánh ú chù ụ ban này không còn nữa.

“Con quả là thay đổi sắc mặt nhanh dễ sợ!” – Trương Hàm cười nhìn cậu bé, rồi lại đưa cậu ra phía sau nơi anh gặp a Ben. Cu cậu ngồi lên bậc thềm của cánh cửa nhìn mấy con mèo nhỏ phía xa đang bu ăn thức ăn trong một cái thố nhỏ mà nhân viên nhà hàng hay mang thức ăn thừa ra đổ đó cho chúng ăn.

“Mà con ở đâu sao lại đứng quanh quẩn ở đây? Con tên gì?” – Trương Hàm ngồi xuống bên cạnh a Ben cười hỏi.

“Con là a Ben! Con là con của mẹ con mà mẹ con đang làm trong nhà hàng ạ!” – Mắt vẫn không dứt ra khỏi những chú mèo con.

“Mẹ con là nhân viên nhà hàng à! Vậy ngày nào con cũng đi theo sao?” – Trương Hàm hơi cau mày, anh có phần hơi khó chịu khi nghe nhân viên dẫn con đến nơi làm để đi lang thang như thế này thì thật sự rất nguy hiểm.

“Dạ lần đầu a Ben được đến đây đó ạ! Do bà ngoài bận nên a Ben mới được đi đó chứ!” – A Ben hào hứng trả lời, thể hiện rất rõ việc đi làm cùng mẹ là một niềm hạnh phúc với em.

“Chú ơi! Chú cũng làm trong nhà hàng này hả?” – A Ben ngược đôi mắt tròn vo ngây ngô của mình nhìn Trương Hàm.

“Có thể xem là vậy?”

“Chú ơi! Chú có thể nói với ông chủ cho mẹ a Ben được ra về sớm với a Ben được không? Ngày nào a Ben ngủ rồi mẹ mới về nhà.” – A Ben chu cái môi nhỏ xinh của mình ra nói, cu cậu hơi cúi xuống thể hiện sự buồn bã rất nhiều.

“Vậy sao? Được để chú nói lại!” – Trương Hàm hơi trầm ngâm khi nghe cậu nhóc nói, anh quả thật không nghĩ đến việc này.

“Chú ơi, chú thật tốt bụng nha! Với cao nữa a Ben sau này cũng sẽ cao to như chú!” – A Ben cười híp mắt nhìn Trương Hàm.

“Sao lại phải như chú!” – Trương Hàm cười vui vẻ.

“Vì cao to mới bảo vệ mẹ được không cho ai làm mẹ phải khóc!”

“Mạnh mẽ quá ta!” – Trương Hàm phì cười trước cái bộ dạng của A Ben khi cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.

“Tạm biệt chú nha! A Ben vào trong đây không mẹ tìm không ra mẹ lại sợ!” – A Ben nhìn mấy chú mèo con chạy ngay theo mèo mẹ khi nó xuất hiện, chợt nhớ ra di chơi đã lâu nên nhanh chóng đứng lên tạm biệt Trương Hàm – “Chú chân dài, ngày mai chú lại đến chơi với a Ben nha, mai a Ben sẽ lại được đi làm cùng mẹ đến khi bà ngoại trông a Ben được ah!”

Nói xong a Ben nhanh nhẩu luồn mình vào bên trong để lại sự ngỡ ngàng của Trương Hàm bên ngoài.

“Chú chân dài à!” – Trương Hàm đứng lên tự lẩm nhẩm với mình, cười lắc đầu rồi đi ra lại sảnh chính.

<dr.meohoang>

12. Chương 12: Lỡ Hẹn

Ngày nào theo mẹ đi làm a Ben cũng đều đi ra cửa sau nhà bếp để đợi Trương Hàm, anh cũng rảnh rỗi nên cũng đi ra đó nói chuyện với cậu nhóc, mỗi ngày đều mang theo một chút đồ ăn cho những con mèo nhỏ. Trương Hàm nhận thấy cậu nhóc này tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, không la cà chơi lâu như những đứa trẻ khác, đặc biệt rất thông minh.

“A Ben đi theo mẹ đi làm ngoan nhé, chơi một mình thật ngoan ngoan nghen!” – Hiểu Bạch xoa đầu cậu con trai âu yếm.

“Mẹ yên tâm a Ben có bạn mà, a Ben với chú chân dài mỗi ngày đều ngồi nói chuyện với nhau nhé, cùng nhau cho mèo con ăn nhé!” – A Ben ngây ngô trả lời mẹ, hai mắt cậu nhóc sáng lấp lánh mỗi ngày nhắc đến những chú mèo nhỏ.

“Chú chân dài nào?” – Hiểu Bạch hiểu kì.

“Bạn của a Ben đó, chú rất tốt bụng mẹ nhé!” - A Ben lấy mẫu bánh mì bỏ vào bao nilon cầm trên tay.

“Con có bạn từ khi nào sao mẹ không biết? Sao không ăn hết mà lại để vào bao?” – Hiểu Bạch nhướn mày nhìn cậu con trai háo hức được đến chỗ làm.

“Chú ấy nói làm trong nhà hàng giống mẹ ah! A Ben quen chú được mấy hôm trước ạ! Bánh mì này a Ben đem cho mèo con!” – A Ben cười khi lúc lắc bao đựng mẫu bánh mì nhỏ trước mặt hí hửng.

“Đồng nghiệp trong bếp của mẹ à?” – Hiểu Bạch nhíu mày suy nghĩ, nghĩ mãi cô cũng không biết được người bạn mà a Ben nhắc đến là ai. Người có thể rảnh rỗi trong giờ làm trốn đi chơi cùng đứa nhỏ. Nghĩ mãi không ra Hiểu Bạch cũng đành từ bỏ suy nghĩ tìm ra người đó – “Nhưng a Ben không được đi theo người lạ đó đâu biết không? Chỉ được ở trong nhà hàng thôi có biết không?”

“Dạ a Ben biết mà! Chú chân dài cũng dặn a Ben như vậy ah!” – A Ben nhìn ra cửa sổ bên ngoài xe bus, mấy hôm nay được cùng mẹ đi làm là cả một niềm hạnh phúc đối với cậu nhóc.

....

Hôm nay vắng khách nên Hiểu Bạch rảnh rỗi đi tìm con trai nhỏ, biết a Ben đi ra cửa sau nhà bếp với mấy con mèo con nên Hiểu Bạch đi ra đó, vừa mở cửa ra là thấy cậu nhóc ngồi tiểu nghỉ trên bậc thềm

“Sao vậy thiên thần của mẹ? Sao con buồn hiu vậy? Bé mèo hôm nay không đến hả?” – Hiểu Bạch ngồi xuống bên cạnh cậu con trai, dịu dàng xoa đầu nó.

“Không phải!” – A Ben lắc đầu, chu cái môi đỏ đỏ hồng hồng của nó ra, trong vô cùng đáng yêu.

“Vậy sao con lại buồn như vậy?” – Hiểu Bạch bắt đầu hơi sốt ruột không hiểu vì sao cậu con trai khi đi còn hào hứng đến như vậy lại trở nên yếu xìu như thế này.

“Con đợi mãi mà chú chân dài không đến! Thường thì chú phải đến rồi chứ!” – A Ben mếu máo nhìn Hiểu Bạch, cô thở khì ra nhẹ nhõm thì ra cu cậu đợi bạn mãi không thấy nên buồn. Hóa ra không phải cu cậu háo hức vì những chú mèo con mà là vì người bạn lớn của mình.

“A Ben ngoan nè! Chú chân dài có thể hôm nay bận không có thời gian chơi với con thì sao! Con đừng có buồn nữa!” – Hiểu Bạch ôm con trai vào lòng âu yếm.

“Nhưng chú ấy hứa hôm nay lại đến mà!” – A Ben vẫn không từ bỏ sự buồn lòng của mình.

“Người lớn đôi khi có những việc bận đột xuất không nói trước được! A Ben phải thông cảm cho chú chứ phải không nè!”

“Dạ!”

“Thôi vào trong mẹ làm mỳ con ăn nhé hôm nay chúng ta được về sớm một ngày nè! A Ben có muốn mẹ dẫn đi ăn kem không?” – Hiểu Bạch cố gắng dựng dậy tinh thần đang yếu xìu của cậu con trai.

“Dạ muốn ah!” – Nghe đến được ăn kem, đôi mắt a Ben sáng rực rỡ nhanh chóng quên đi nỗi buồn của mình.

“Mạ mè ơi, ngày mai chú chân dài có đến không mẹ?”

“Mẹ không biết nữa, có thể mai là cuối tuần nên nhà hàng sẽ bận lắm! A Ben ngoan đừng có như vậy!” – Hiểu Bạch cười khì.

“Nhưng nếu mai không gặp được chú thì làm sao a Ben tạm biệt chú được!” – A Ben nhìn xuống bàn tay nhỏ xíu của mình.

“Ừ nếu như mai không gặp được chú chân dài thì mẹ sẽ tìm chú chân dài và nói lời tạm biệt giúp a Ben nhá!”

“Mẹ hứa nha” – A Ben đưa đôi mắt long lanh nhìn Hiểu bạch đầy hy vọng

“Ừ mẹ hứa, chúng ta vào trong nào!”

.....

Hôm sau a Ben cực kì căng thẳng, cậu bé không có nôn nóng háo hức như ngày hôm qua mà lại cực kì căng thẳng, lo lắng, nhìn gương mặt bé nhỏ cau mày căng thẳng của con trai mà Hiểu Bạch không khỏi nhin cười. Vừa đến chỗ làm a Ben đã chạy ngay vào kho đồ, Hiểu Bạch cũng nhanh bắt tay vào làm việc, hôm nay cuối tuần nhà hàng đương nhiên sẽ đặc biệt đông khách hơn ngày thường.

Cô chuẩn bị sẵn đồ ăn cho a Ben vì biết cô sẽ không có thời gian cho cậu nhỏ ăn vào buổi chiều. Thoát cái công việc cuốn cô đi không biết thời gian trôi qua rất nhanh rất nhanh. Đến khi xong việc thì cũng đã hơn 9h, nhanh đi vào nhà kho tìm cậu bé nhưng không thấy bên trong cô hơi lo lắng đi ra công sau. A Ben vẫn ngồi trên bậc thềm mặt tiểu ngửu thút thút, vậy là hôm nay người bạn chú chân dài của cậu nhóc lại không đến nữa rồi.

“Chúng ta về thôi a Ben!” – Hiểu Bạch nhẹ nhàng lên tiếng.

“Sớm vậy mẹ! Chúng ta đợi thêm một chút nữa được không?” – A Ben nhìn mẹ nó mặt buồn rầu cố gắng năn nỉ.

“Chắc chú chân dài hôm nay lại bận, không đến được rồi thôi con đừng đợi nữa nhé!” – Hiểu Bạch vẫn không biết phải giải thích thế nào cho cậu nhóc hiểu.

“Không con còn có thứ muốn đưa cho chú ấy cơ mà!” – A Ben cúi mặt xuống nhìn đôi bàn chân bé xí của mình bên trong đôi giày hình con vịt vàng.

“Vậy chúng ta đợi thêm 5ph nữa thôi nha, nhà hàng sắp đóng cửa rồi đó!” – Hiểu Bạch đành chịu theo đứa con nhỏ của mình.

“Dạ!” – A Ben gật đầu chắc nịch, chắc nó không biết 5 phút là bao nhiêu nhưng nghe thấy được đợi chú chân dài thêm thì nó đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi.

“A Ben đã hứa với mẹ là đợi 5 phút xong rồi về cơ mà! Bây giờ chúng ta về nhé. Còn về cái gì a Ben muốn đưa cho chú chân dài thì mẹ sẽ đưa giúp con nhé!” – Hiểu Bạch đứng lên trước mặt a Ben ra hiệu cậu nhóc phải đi về.

A Ben ỉu xiu đứng lên, mặt buồn so cậu cứ quay đầu nhìn lại cái hẻm cụt phía sau nhà bếp với hy vọng bất ngờ chú chân dài xuất hiện nhưng mãi cũng chỉ có vô vọng mà thôi. Hiểu Bạch dẫn a Ben đi vòng ra sảnh chính của nhà hàng đi về!

Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa nhà hàng. Mọi người đều biết đó là xe của giám đốc, anh thường đến vào giờ này. Một người đàn ông cao ráo bước ra khỏi xe với bộ vest chỉnh tề màu xám, gương mặt lạnh lùng ngược nhìn vào trong nhà hàng khi thấy mọi người đang lục đục dọn dẹp sạch sẽ và ra về. Dù đã đi khỏi nhà hàng như a Ben vẫn rất luyến tiếc cứ quay đầu nhìn lại mãi, vừa nhìn thấy bóng dáng Trương Hàm đôi mắt a Ben sáng rực lên.

“Chú chân dài!” – A Ben la lên và rút tay khỏi bàn tay mẹ đang nắm mình vùng chạy ngược lại. Hiểu Bạch không lường trước được việc này nên có phần hơi giật mình không phản xạ kịp, đến khi cô hiểu rõ chuyện gì thì ab Bn đã chạy đến ngay trước mặt của Trương Hàm.

<dr.meohoang>

13. Chương 13: Cô Làm Tốt Lắm

“Sao bây giờ chú mới đến!” – A Ben mừng rỡ ngược mặt nhìn lên, đôi mắt ướt nước mắt của cậu lấp lánh dưới ánh đèn.

“Hửm? Sao nhóc con còn ở đây?” – Trương Hàm cũng ngạc nhiên khi nghe tiếng gọi và một cơn lốc màu vàng chạy ủa đến trước mặt mình, anh ngồi thấp xuống để ngang tầm với a Ben.

“Chú chân dài sao mấy hôm rồi chú không đến chơi với a Ben! Mẹ bảo người lớn bận lắm không như trẻ con! Nhưng a Ben vẫn rất sợ không chào tạm biệt được chú chân dài!” – a Ben líu lo nói, cậu bé phúng phính đôi má có phần đỏ hỏn.

“Đúng là có có việc đột xuất nên không ghé qua được!” – Trương Hàm cười lấy tay xoa xoa đầu a Ben.

“A Ben tặng chú chân dài nhé! Mai a Ben không thể đi làm với mẹ nữa nên không gặp được chú chân dài nữa!” – A Ben đưa cái cuộn giấy mà cậu nhóc đã cầm từ trưa đến giờ nhất định không chịu bỏ ra đưa cho Trương Hàm, anh mở ra xem là một bức tranh nét vẽ nghịch ngoạc của trẻ nhỏ, trong bức tranh anh nhìn ra được một người cao lớn và những con mèo nhỏ, một người lùn lùn đứng bên cạnh.

“Đây là chú chân dài, đây là a Ben và đây là mấy bạn mèo con á!” – A Ben cười tươi giải thích cho Trương Hàm, cậu nhóc đã cố gắng vẽ cả buổi sáng ngày hôm nay.

“Cảm ơn con nhé!” – Trương Hàm lại cười, anh không nghĩ mình lại được nhận một món quà như vậy, có chút cảm động nhìn bức tranh cười.

“Chú nhớ cho mèo con ăn nha!” – A Ben cười rồi đột ngột ôm cổ Trương Hàm hun cái chóc lên má anh khiến anh vô cùng ngạc nhiên – “Tạm biệt chú chân dài!”

Hiếu Bạch đứng từ xa xa có thể nhận ra được ngay chú chân dài mà a Ben hay nhắc đến là ai và cô cũng hiểu được nguyên nhân vì sao có người lại rảnh rỗi trong giờ làm việc lại có thể ngồi chơi với một đứa trẻ như vậy.

Hiếu Bạch cũng có phần ngạc nhiên không ngờ một người cứng nhắc, lạnh lùng như Trương Hàm lại có được gương mặt vui vẻ ôn nhu như vậy, anh còn có thể cười rất nhiều như vậy nữa thì thật sự rất rất khiến người khác không tin vào mắt mình.

“A Ben có muốn chú chân dài đưa về nhà không?” – Trương Hàm bế a Ben lên, cười tươi.

“Hoan hô... Nhưng a Ben phải đi về với mẹ, mẹ a Ben đang đợi, a Ben sẽ đi xe bus với mẹ!” – A Ben hoan hô nhưng chợt nhớ ra Hiếu Bạch nên nhanh chóng từ chối Trương Hàm. Trương Hàm nhìn theo cánh tay nhỏ bé của a Ben thấy Hiếu Bạch đứng đó nhìn anh ngạc nhiên. Trương Hàm có chút khựng lại, anh chợt hiểu ra tất cả mọi thứ vì sao cậu bé này lại muốn trở nên cao to mạnh mẽ.

“Thôi được chào tạm biệt nhóc nhé! Khi nào có lên nhà hàng chơi thì chúng ta lại gặp lại nhé!” – Trương Hàm thả a Ben xuống rồi chào tạm biệt cậu bé.

“Nhất định ă!” – A Ben cười tươi banh cái má phúng phính của mình ra rồi vẫy tay chào tạm biệt Trương Hàm, chạy băng đi về phía mẹ mình.

“Con vui đến như vậy à?” – Hiếu Bạch thấy a Ben cười tươi rồi, đôi má phúng phính hồng hồng lên vì hạnh phúc khiến tâm tình người mẹ của Hiếu Bạch có chút hiểu kì.

“Dạ con vui lắm ă!” – A Ben gật đầu cái rụp, quay lại vẫy tay chào Trương Hàm lần nữa, nhìn theo hướng con quay lại Hiếu Bạch và Trương Hàm nhìn nhau, Hiếu Bạch hơi bối rối gật đầu nhẹ rồi quay nhanh đi.

“Con thích chú ấy nhiều như vậy sao?” - Nhìn biểu cảm luyến tiếc của a Ben, Hiếu Bạch cười khổ.

“Dạ chú ấy rất là thích ă! Con lớn lên cũng sẽ mạnh mẽ như vậy ă!” – A Ben cười cười gật gật khiến Hiếu Bạch không khỏi ca thán, đứa con trai bé nhỏ của mình đã bị dụ mất rồi, nếu con gặp được gương mặt hung dữ kia, gương mặt khó chịu kia chắc sẽ không cảm thấy ngưỡng mộ như vậy đâu!

.....

“Hiếu Bạch có người tìm cô này!” – Hiếu Bạch đang làm việc thì bất ngờ có người vào bảo có khách tìm bên ngoài, Hiếu Bạch ngạc nhiên không biết người nào.

“Mẹ!” – Nhìn thấy người phụ nữ trung niên đứng trước cửa nhà hàng Hiếu Bạch nhận ra ngay đó là mẹ mình.

“Hiếu Bạch, a Ben có đến đây tìm con không?” – Mẹ Hiếu Bạch giọng nói run run quay lại nhìn con gái, mặt bà xanh xao lo lắng.

“Không a Ben không ở đây! Có chuyện gì vậy mẹ!” – Hiếu Bạch nghe nói cũng bắt đầu lo lắng.

“Hôm nay mẹ đi đón a Ben tan học, nhưng cô giáo bảo có người đến đón rồi! Hôm nay là cô giáo mới, cô không biết mặt nhưng a Ben thì thấy quen chịu đi với người ta...” – Mẹ Hiếu Bạch run rẩy thuật lại câu chuyện.

“Mẹ đợi con!” – Hiếu Bạch nhanh chóng quay lại vào trong để xin phép nghỉ việc ngày hôm nay. Cô hốt hãi chạy ra bên ngoài vượt mặt Trương Hàm, rồi đột ngột quay ngược trở lại.

“Giám đốc anh có gặp a Ben không?” – Giọng nói hốt hoảng, gương mặt thể hiện đầy sự lo lắng của cô như thể sắp khóc đến nơi.

“Không nhưng sao cô lại hỏi vậy?” – Trương Hàm lắc đầu, gương mặt kiên nghị, anh khẽ nhíu mày.

“Cảm ơn!” – Hiếu Bạch không quan tâm câu hỏi của Trương Hàm vụt chạy đi, nhưng anh vẫn nhanh hơn cô một chút, tay anh đã nhanh bắt được tay của Hiếu Bạch mà kéo lại.

“Tôi hỏi a Ben có chuyện gì?” – Trương hàm có phần giận dữ nên giọng nói hơi đanh lại.

“A Ben không biết đã đi với ai, bà ngoại đến đón ở trường học mà không thấy... Tôi không suy nghĩ ra a Ben đã đi với ai... Tôi...” – Hiếu Bạch bắt đầu luống cuống, cô thật sự bắt đầu hoảng loạn không biết nên làm gì.

“Đi” – Trương hàm buông tay của Hiếu Bạch ra đi phía trước cô, thái độ cũng rất khẩn trương bước ra ngoài.

Trương Hàm chở Hiếu Bạch và mẹ của cô về nhà cho mẹ cô ở nhà mà đợi a Ben, còn 2 người đến trường thăm nom của a Ben hỏi mọi chuyện cho kĩ, sau đó tản ra đi tìm a Ben, Hiếu Bạch cuống cuống lên gặp ai cũng hỏi cô như điên đại lực tung mọi ngõ ngách của khu xung quanh trường học, những nơi mà Hiếu Bạch có thể nghĩ đến.

<Reng> - Tiếng điện thoại đến Hiểu Bạch vội vàng mở điện thoại lên nghe máy ngay. Trong đầu thầm cầu mong là cuộc gọi báo về tin của a Ben.

“Alo! Hiểu Bạch, bà nội đón a Ben tan học đưa nó đi chơi. Tôi xin lỗi không biết trước nên báo cho cô muộn như thế!” – Nhận điện thoại của Hải Lý, Hiểu Bạch như ngã khụy xuống vì kiệt sức.

“Anh bị gì vậy anh ít nhất cũng nên nói cho tôi biết sớm chứ!” – Hiểu Bạch giận dữ hét lên trong điện thoại.

“Tôi xin lỗi, tôi đưa con đi ăn pizza gần nhà cô luôn rồi sẽ đưa về nhà cô đừng có quá lo!” – Hải Lý xin lỗi, anh biết Hiểu Bạch đang vô cùng lo lắng, nói đoạn anh nhanh cúp máy.

“Chuyện gì vậy?” – Trương Hàm thấy Hiểu Bạch ngồi sụp xuống đường nhưng mặt có phần bình ổn hơn.

“A Ben đi với bà nội nó! Không sao rồi!” – Hiểu Bạch ổn định tinh thần và ổn định cảm xúc lại, nhìn Trương Hàm trả lời.

“Nó đang ở đâu tôi đưa cô đến đó!” – Trương Hàm điềm tĩnh hơn rất nhiều, mặt đanh lại. Hiểu Bạch nghe thấy có chút ngạc nhiên nhìn anh, cô nhận ra trong ánh mắt của anh cũng chứa trong đó sự tức giận nhưng so với sự lo lắng ban nãy thì không còn nữa.

“Quán pizza gần nhà tôi!” – Hiểu Bạch hơi ngạc nhiên nhìn Trương hàm.

“Đi!” – Trương Hàm quay lưng lại đi về phía xe đậu.

Hai người nhanh đến được quán pizza thấy a Ben chơi mệt, đã nằm ngủ ngoan ngoãn trong lòng của Hải Lý. Thấy Hiểu Bạch hốt hải chạy đến cùng với một người đàn ông nhìn vô cùng nghiêm nghị lại có phần rất lịch lãm trông người đàn ông có phần quen quen nhưng không nhớ được là ai, Hải Lý có phần hơi ngớ người.

Hiểu bạch nhanh bế a Ben từ trong lòng của Hải Lý, sau đó Trương Hàm thấy thế bế a Ben từ trong lòng Hiểu Bạch.

A Ben bị sốc nên mở mắt lên nhìn thấy Trương Hàm, cậu nhóc mơ màng cười cười – ” Chú chân dài!” – Rồi cậu nhóc đưa tay ôm chặt cổ anh, ngủ ngon lành trên vai của Trương Hàm.

“Anh có như vậy lần sau gọi điện thoại sớm cho tôi! Anh có biết tôi như phát điên lên không hả?” – Hiểu Bạch giận run người hét toáng lên, giọng nói của cô cũng run bần bật.

Hải Lý hơi bất ngờ trước phản ứng của vợ cũ cũng như vô cùng bất ngờ trước sự xuất hiện của người đàn ông điển trai lịch lãm bên cạnh Hiểu Bạch.

“Tôi... Tôi...” – Hải Lý hơi ấp úng không biết giải thích thế nào, cười nhau chừng ấy năm lần đầu tiên anh thấy Hiếu Bạch nổi giận như vậy, cô chưa bao giờ giận dữ như vậy từng nói đến việc lớn tiếng quát nạt anh.

“Là mẹ... Mẹ nhớ cháu nên... Mẹ mới đi đón a Ben! Mẹ xin lỗi con!” – Bà nội a Ben cũng ngạc nhiên không kém, từ khi biết con trai mình ngoại tình bỏ rơi 2 mẹ con Hiếu Bạch, bà đã không con mặt mũi nào đến gặp Hiếu Bạch nhưng do nhớ cháu quá bà nghĩ sẽ nhanh chóng đưa về nhà chắc không có việc gì.

“Mẹ! Con... Con xin lỗi nhưng vì con quá lo lắng nên... Lần sau mẹ có nhớ a Ben cứ gọi điện con sẽ mang bé sang chơi với mẹ! Hoặc mẹ cứ ghé nhà chơi với cháu và bà ngoại!” – Hiếu Bạch có chút ngỡ người, cô dù có cảm giận Hải Lý đến đâu thì với mẹ chồng vẫn có rất nhiều tình cảm cũng như kính trọng.

“Mẹ cảm ơn con!” – Bà nhìn Hiếu Bạch ôn nhu có chút cảm giác tội lỗi xen lẫn.

“Con xin phép” – Hiếu Bạch nhìn thấy Trương Hàm không nói không rằng đã bế A Ben đi ra ngoài nên cô cũng nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện mà đi theo. Trong lòng Hiếu Bạch vẫn còn run lên vì lo sợ.

“Hiếu Bạch, người đàn ông đó!” – Hải Lý vội nắm lấy cổ tay Hiếu Bạch khi cô quay người bỏ đi. Hiếu Bạch có phần giật mình rút tay lại.

“Cuộc sống của tôi không còn thuộc sự can thiệp của anh nữa rồi! Xin anh tự trọng!” – Hiếu Bạch chán ghét nhìn Hải Lý người đàn ông cô từng rất thương yêu, xem như chính sinh mạng của mình mà giờ đây lại cảm thấy xa lạ đến như vậy! quả thật thời gian chính là liều thuốc chữa nỗi đau tốt nhất. cô cứ ngỡ mãi sẽ không quên tình cảm của cô dành cho anh quá lớn nhưng hôm nay cô mới biết nỗi đau đã biến tình cảm đó trở thành thù hận, yêu càng nhiều thì sẽ hận càng nhiều, đến mức chỉ là chạm tay cô cũng cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Em!” – Hải Lý có chút ngỡ ngàng, anh không ngờ người vợ cũ hiền dịu của mình lại có thể dùng ánh mắt đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình như vậy, khiến sống lưng anh có cảm giác lạnh cứng, không thể nói nên lời nữa Hải Lý chỉ còn có thể nhìn Hiếu Bạch bước ra bên ngoài cùng với Trương Hàm đang bế a Ben đứng chờ chờ!

“Tôi không nghĩ cô có thể trở nên hung dữ như vậy!” - Trương Hàm khẽ nói, ánh mắt không nhìn Hiếu Bạch mà vẫn nhìn thẳng. Nếu như không thấy môi anh mấp máy cô đã nghĩ bản thân mình tưởng tượng ra.

“À... Thật ra tôi...” - Hiếu Bạch không biết nên giải thích như thế nào cho thỏa đáng. Thật sự cô cũng rất ngạc nhiên với cơn tức giận của mình. đây cũng là lần đầu tiên cô quát mắng một người như vậy.

“Cô làm tốt lắm!” - Không đợi nghe Hiếu Bạch nói, Trương Hàm chậm rãi nói.

<dr.meohoang>

14. Chương 14: Đêm Giáng Sinh

Ngồi trên xe ôm a Ben trong lòng, nhìn người đàn ông nghiêm nghị ngồi phía trước trên ghế lái xe toát hẳn lên vẻ lạnh lùng khó gần đến thế mà cô không hiểu được vì sao đứa con trai yêu quý của cô lại cực kì yêu thích con người này.

Đặt a Ben xuống giường, Trương Hàm nhìn quanh căn phòng, sắp xếp đơn giản, mọi thứ rất gọn gàng và cực kì ít đồ đạc, có thể dễ dàng nhận ra có rất nhiều đồ đạc ở những chỗ trống kia không còn tồn tại.

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh thật nhiều hôm nay đã vất vả quá!” – Hiểu Bạch có chút bối rối nhìn Trương Hàm.

khi đã nhìn thấy A Ben ngoan ngoãn ngủ say Trương Hàm gật đầu xin phép mẹ của Hiểu Bạch ra về. Ngồi trong xe Trương Hàm vẫn cứ trầm ngâm mãi, đây không phải tính cách của anh, những việc gần đây anh làm thật sự khiến anh phải giật mình, Trương Hàm không hiểu vì sao cứ phải quan tâm đến chuyện của Hiểu Bạch, cứ phải liên quan đến cô như vậy. Anh tự nhủ tự trấn an với bản thân mình nguyên nhân anh đối đãi với cô đặc biệt quan tâm như vậy là vì cô giống hình ảnh của mẹ anh ngày trước.

....

Hiểu Bạch đúng là như cá gặp nước trong lĩnh vực nấu nướng tài nấu ăn ngày càng khá, cô từ từ leo lên chịu trách nhiệm nấu ăn cho những buổi tiệc lớn của nhà hàng. Hiểu Bạch không rõ Trương Hàm dạo gần đây bận bịu như thế nào mà cô thật sự rất ít gặp anh! Những cuộc họp thường niên của nhà hàng cũng chỉ do phó giám đốc, quản lý chủ trì mà thôi.

“Mẹ ơi! Đêm nay Giáng Sinh A Ben đi làm với mẹ nhé!” – A Ben cầm khăn quàng cổ đứng ngay cửa, đưa cặp mắt tròn to nhìn Hiểu Bạch.

“Con ở nhà với bà ngoại đi, tối mẹ mang bánh khúc cây về cho con nhé!” – Hiểu Bạch có phần rất bối rối, cảm thấy có lỗi với con trai, đêm Noel lại phải đi làm không thể dẫn con trai đi chơi như những đứa trẻ khác.

“Không A Ben muốn gặp những chú mèo con!” – A Ben phụng phịu, mắt ngán lệ nhìn Hiểu Bạch.

“Nhưng hôm nay đông khách lắm, sẽ không ai trông con được!” - Hiểu Bạch ngồi đối diện mắt nhìn trấn an cậu bé.

“Con sẽ chơi ngoan phía sa, không chạy lung tung nữa ah!” - A Ben quả quyết nài nỉ, thật sự hôm nay cậu rất muốn được đến nhà hàng.

“Thôi cũng được!” – Hiểu Bạch suy nghĩ một lát rồi như chịu thua trước sự nhõng nhẽo của con trai, A Ben nhảy cẫng lên vì vui mừng, cậu nhóc nhanh nhẹn lấy áo khoác, nón choàng khăn, mang giày và mang balo lên, không cần mẹ phải giúp đỡ hay nhắc nhở cậu! Hiểu Bạch nhìn con trai chỉ biết cười và lắc đầu.

Quả thật đêm Noel người ta dạo này rất thích đi ăn ngoài, nên nhà hàng thật sự đông khách, mọi người ai cũng tất bật, Hiếu Bạch cũng có đi nhìn con trai nhỏ ngồi phía cửa sau của nhà hàng. Để an toàn nên mọi người đã làm cửa rào hẻm lại nên Hiếu Bạch cũng có phần an tâm hơn.

“Ehem!” – A Ben đang ngồi nghe tiếng tăng hấn ngược lên nhìn, thấy phía bên ngoài là Trương Hàm đang đứng nhìn vào bên trong, đôi mắt cậu bé sáng lên rực rỡ.

“A chú chân dài! Cuối cùng cũng gặp được chú, con nhớ chú lắm!” – A Ben đứng lên chạy ù về phía cửa rào. Nhưng cánh cửa đã bị khóa lại cho nên cậu không thể mở cửa cho Trương Hàm được, mặt A Ben nhanh chóng xụ xuống.

“Con có muốn đi sang công viên đối diện chơi không?” – Trương Hàm nhìn gương mặt bánh bao xụ xuống không nhịn được cười khì ra.

“Dạ muốn! Nhưng a Ben hứa với mẹ ở yên đây!” – Mắt A Ben nhanh sáng lên rồi cũng nhanh chóng cụp xuống.

“Vậy để chú chân dài nói mẹ nhé!” - Trương Hàm không quá bất ngờ với câu nói của cậu bé, anh đã quen với thái độ rất vâng lời của a Ben rồi.

“Dạ thôi ạ! Mẹ bận lắm không nên làm phiền mẹ ah!” - A Ben suy nghĩ một lát liền trả lời.

“Vậy để chú chân dài vào đó với a Ben và mấy bạn mèo nhé!” – Trương Hàm đắm chiêu một lúc rồi cười mỉm nói, quả thật không khí bên ngoài quá ồn ào anh cũng không thích lắm, cảm thấy bậc thềm của hẻm cụt sau nhà hàng là nơi yên bình nhất lúc này rồi.

Trương Hàm nói xong đi tìm bảo vệ nhà hàng nhờ mở giúp cửa rào phía sau, khiến chú bảo vệ có phần giật mình sau đó lo lắng không biết phần an ninh phía sau có vấn đề gì không mà đích thân ông chủ muốn đi thăm dò, cánh tay ông có phần rung rung khi mở cửa nhìn thấy đứa nhỏ đứng ngay sau đó nở nụ cười tươi khiến chú có phần bối rối.

“Được rồi chú ra phía trước đi!!” – Trương Hàm nói, mặt chú bảo vệ dẫn ra nhưng lại dấy lên sự hiếu kì, ông không biết đứa bé là ai cũng không biết ông chủ làm gì ngoài sau đó.

“A B...” – tiếng kêu của Hiếu Bạch chưa kịp thoát ra hết khỏi miệng đã bị ngưng lại, Trương Hàm ngược nhìn cô ra dấu im lặng. A Ben đang ngoan ngoãn gối đầu lên chân Trương Hàm say sưa ngủ.

“Giám đốc! Anh đến khi nào! Tại a Ben không nhẽo quá nên tôi phải dẫn cậu nhóc đi theo tôi!...” – Hiếu Bạch có chút bối rối, cô thấy bản thân mình và con trai phiền người này quá nhiều.

“Tôi đâu có nói gì đâu mà cô giải thích nhiều thế!” – Trương Hàm dùng giọng nói trầm của mình đáp lại, cũng rất dễ nhận ra anh đang cố gắng nói thật nhỏ để không làm A Ben giật mình. Rồi không khí im lặng

bao trùm cả ba người, Hiểu Bạch không biết nên nói gì hay nên cư xử như thế nào cho đúng trong trường hợp này.

<Ting tong, ting tong, ting tong> - Chuông nhà thờ vang lên khắp bầu trời báo hiệu đã đến nửa đêm Giáng Sinh. Hôm nay nhà hàng nhiều việc quá nên đến gần nửa đêm Hiểu Bạch mới thật sự xong việc.

“Mẹ!” – A Ben mở mắt dậy nhìn thấy Hiểu Bạch ngồi cạnh bên nhanh chóng ngồi bật dậy, lấy tay dụi mắt nhìn 2 người lớn ngơ ngác.

“Chào con! Giáng sinh vui vẻ!” – Hiểu Bạch nhoẻn miệng cười với A Ben.

“Giáng sinh vui vẻ ạ! Cả chú chân dài cũng giáng sinh vui vẻ ah!” – A Ben cười tươi nhìn Hiểu Bạch và Trương Hàm lần lượt.

”Bánh đâu ạ? – A Ben nhìn xung quanh tìm kiếm, nghe A Ben nói Hiểu Bạch mới nhớ ra lời hứa với con trai có phần bối rối, bận bịu quá cô đã quên mất bánh khúc cây cho cậu con trai nhỏ của mình.

“Mẹ xin lỗi, mẹ...” – Hiểu Bạch lúng túng nhìn A Ben, cô thật sự rất khó xử, cô không muốn thành người mẹ thất hứa với con trai nhưng trong tình cảnh này thì thật sự rất khó.

“Tôi đói bụng rồi cô vào nhà hàng nấu gì đó cho tôi với A Ben ăn đi! Coi như tiệc Giáng sinh!” – Trương Hàm hiểu ra vấn đề, nhìn gương mặt cúi gằm thất vọng của a Ben, chậm rãi nói. Nghe Trương Hàm nói, A Ben mừng rỡ ngược nhìn anh, đáp lại là nụ cười triu mến của anh!

Hiểu Bạch đành tuân lệnh nấu vài món ăn ngon cho 3 người, bánh kem làm vội nhìn cũng ra gốc cây nhưng không có trang trí ông già Noel hay này nọ khác đẹp như bên ngoài cửa hiệu nhưng ít ra vẫn có. Cả ba người ngồi trong một nhà hàng cười đùa ăn uống. Nếu như một ai đó không biết nhìn qua sẽ nghĩ họ là một gia đình 3 người ấm cúng đang vui vẻ ăn bữa cơm thân mật đêm Giáng sinh.

“Cảm ơn anh nhiều, thật ra anh không cần chở tôi và a Ben về như vậy!” – Hiểu Bạch ôm A Ben trong lòng nhìn Trương Hàm đang chăm chú lái xe bên cạnh, tuy không nói ra nhưng thật sự nhìn Trương Hàm có phần rất mệt mỏi, có lẽ những ngày trước anh thật sự rất bận bịu công việc.

“Không cần khách sáo!” – Trương Hàm không rời mắt khỏi tay lái, chỉ vô thức trả lời. Xe lặn vào sân của chung cư nhà Hiểu Bạch, Trương Hàm xuống xe giúp cô mở cửa và bế A Ben cho cô bước ra bên ngoài, thằng nhỏ ngủ ngon lành, trên môi còn nở nụ cười không biết mơ thấy chuyện gì.

<dr.meohoang>

15. Chương 15: Đừng Chạy Trốn Tôi

“cô mang thằng nhỏ đi đến giờ này với trai mà coi được hả?” – Hải Lý ngồi trên bệ cửa chờ đợi từ tối đến bật mình vô cùng, vừa nhìn thấy Hiểu Bạch bế a Ben xuống xe thì anh liền nổi cáu hét to khiến A Ben giật mình, dụi mắt ngơ ngác nhìn.

“Anh đến đây làm gì?” – Hiểu Bạch không quan tâm đến thái độ Hải Lý, muốn bế a Ben đi lên nhà.

“Cô có đi với trai thì cũng không nên lợi dụng đứa nhỏ như vậy!” – Hải Lý cầm túi quà trên tay vẫn tỏ thái độ vô cùng giận dữ. Vì nhìn thấy tình hình có chút lộn xộn nên Trương Hàm bước xuống xe.

“Anh nói năng cho đàng hoàng một chút!” – Hiểu Bạch nhìn thẳng Hải Lý quát lên. Trương Hàm không quan tâm chuyện gia đình này xoay người toang lên xe thì Hải Lý dùng tay kéo lại.

“Tôi chưa giải quyết xong cậu định chuồng à!” - Hải Lý trợn mắt nói với Trương Hàm.

“Anh buông tay tôi ra!” – Trương Hàm cau mày hất tay Hải Lý ra, khiến anh loạn choạng té rồi quay người bước đi, Hải Lý như một con thú phát điên, lao đến đánh vào mặt Trương Hàm một cái, do không phòng vệ trước anh bị đánh một cái rõ đau. Hiểu Bạch bế a Ben xuống lao vào can ra.

- “Anh điên hả? Tôi đi với ai liên quan gì đến anh! Anh về lo cho cô vợ xinh đẹp của anh mới đúng!” – Hiểu Bạch kéo Hải lý ra, tát cho anh một bạt tay, hét toáng lên. Hải Lý bị bạt tay đánh như trời giáng xuống khiến anh có chút ngẩn ngơ, đầu óc mơ hồ như dần dần có chút khái niệm.

“Huhuhu” - A Ben khóc lớn lên không hiểu chuyện gì chạy đến ôm chân Trương Hàm, anh bế đứa nhỏ lên, tay thì xoa bóp vùng mặt, cau có nhìn Hải Lý như một con thú điên.

“Đi!” – Hiểu Bạch níu tay Trương Hàm kéo anh đi vào bên trong chung cư bỏ lại phía sau Hải Lý vẫn đứng đó, có lẽ anh đã uống rượu khá nhiều nên không thể kiềm chế được hành động của mình, chạy đến tận đây mà quấy rối.

Trương Hàm bị Hiểu Bạch kéo đi không kháng cự mà ngược lại ngoan ngoãn đi theo cô lên nhà. Không để ý tay Hiểu Bạch cứ nắm mãi tay Trương Hàm không buông ra, Trương Hàm nhìn bàn tay mình được nắm bởi một người phụ nữ nhưng lại không hề có toang tính như những cô gái khác khiến khóe miệng anh nở ra nụ cười nhưng nhanh chóng biến đi.

Mãi cho đến khi vào bên trong nhà Hiểu Bạch mới nhận ra mình đã nắm tay Trương Hàm mãi không buông nên có chút mắc cỡ mà buông ra. Nhanh để trứng gà vào luộc, cô làm ra vẻ tất bật để che giấu đi sự xấu hổ của bản thân mình.

Do đã biết phòng A Ben ở đâu nên anh đưa cậu bé vào đó cho ngủ ngon giấc, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt của A Ben, lâu lâu cậu bé con hức nhẹ khiến Trương Hàm dâng lên sự đồng cảm, cảm thông vô cùng. Trương hàm toang đi về thì Hiểu Bạch cản lại, cô không dám nhìn thẳng mặt anh nên cúi mặt nói.

“Anh đợi chút, trứng gà sắp chín rồi! Không mai sẽ bị bầm thì không tốt!” - Hiểu Bạch vừa vào nhà liền nhanh chóng vào bếp tìm trứng gà nấu lên dành cho Trương Hàm.

Trương Hàm ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa nhìn Hiểu Bạch tất bật trong bếp, anh chợt cười mỉm, có lẽ người ta nói đúng khi một người đang yêu sẽ trở nên điên một chút. Trong tình huống hôm nay nếu như là Trương Hàm bình thường chắc chắn anh sẽ đánh cho Hải Lý một trận nhừ tử, nhưng ngược lại anh lại cảm thấy không quá tức giận mà còn có chút vui vẻ. Sự biến đổi trong cảm xúc của anh khiến anh biết được nguyên nhân chính là người phụ nữ kia, người đang tất bật trong bếp với gương mặt có phần mệt mỏi nhưng không mất đi vẻ xinh đẹp vốn có.

Sau khi trứng gà chín, Hiểu Bạch để trứng gà vào chiếc khăn tay quay lại thì Trương Hàm đã ngủ gật trên ghế sofa, cô có phần lúng túng không biết nên làm gì, có nên lăn cho anh hay không.

Hiểu Bạch đi vào phòng lấy 1 chiếc mền đắp lên cho anh, rồi cô để nhẹ nhẹ trứng nóng lên mặt anh, nhưng Trương Hàm không mở mắt dậy, vẫn ngủ rất ngon, Hiểu Bạch thở phào nhẹ nhõm, cứ thế nhẹ nhàng lăn. Cô nhìn Trương Hàm đang nằm trước mặt, khoảng cách thật sự gần, cô chưa bao giờ nhìn người đàn ông nào khác Hải Ly gần như vậy! Có phần hơi lúng túng, hai má Hiểu Bạch đỏ cả lên. Cô vội đứng lên bắt ngờ tay Hiểu Bạch bị kéo mạnh khiến cô ngã nhào về phía Trương Hàm, cô ngã vào lòng anh, Hiểu Bạch ngơ ngác, chớp mắt nhìn Trương Hàm vẫn nhắm tịt mắt không có biểu hiện gì.

“Chưa lăn xong mà!” – Trương Hàm môi mấp máy nói, mắt vẫn tuyệt nhiên nhắm chặt.

“Nhưng như vậy thì không tiện!” – Hiểu Bạch ấp úng nói, hai má cô đỏ ửng vô cùng, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mình.

“Vậy sao!” – Trương Hàm mở mắt ra nhìn người phụ nữ đang nằm gọn trong lòng mình, gương mặt hai người thật sự rất rất gần nhau chỉ một chút cố gắng anh có thể hôn cô, nhưng anh không muốn. Nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, anh không tin người phụ nữ này đã có 1 đứa con rồi!

Trương Hàm cứ để như vậy một lúc thì mới buông tay ra, Hiểu Bạch nhanh chóng ngồi phịch xuống sàn nhà, lúng túng nhìn băng quơ đi nơi khác.

“Như vậy thoải mái lăn được rồi chứ!” – Trương Hàm nhắm mắt lại trầm giọng nói, Hiểu Bạch như một robot vô thức làm theo lời anh, cô tưởng như lồng ngực mình sẽ vỡ ra mất nếu như trái tim cô cứ đập như vậy mãi không ngừng, cô cảm nhận được hai má mình nóng rang.

“Anh ngủ đi, trời rồi sáng đi cũng được, nếu không ngại anh ngủ trong phòng, tôi qua với a Ben vẫn được!” – Hiểu Bạch lúng túng nói, không dám nhìn thẳng Trương Hàm.

“Ồ đây được rồi!” – Trương Hàm chỉnh lại mền trên người mình giọng nói có phần ôn hòa vui vẻ. Hiểu Bạch ồm ừ rồi đứng lên cất quả trứng và đi vào phòng.

“Đừng có chạy trốn tôi!” – Trương Hàm nhắm mắt nói anh không quan tâm đến thái độ Hiểu Bạch đang

ngắn tò tè ngay cửa ngậy ngô nhìn anh.

Quả thật đối với cô là một đêm Noel đang nhớ

.....

<Reng, reng reng> - Tiếng chuông điện thoại reng lên Hiếu Bạch mở mắt nhìn đồng hồ trước mặt đã gần 6 giờ sáng rồi, giờ này ai còn gọi cho cô nữa chứ.

“Alo”

“Cái gì... Ở đâu? Được rồi!” – Cúp điện thoại xuống Hiếu Bạch như không tin vào tai của mình. Nhanh chóng thay quần áo đi ra khỏi phòng, thấy Trương Hàm đang ngồi diêm dăm trên ghế sofa đọc báo sáng, cô có cảm giác người đàn ông này ở nhà cô nhưng lại nhìn thấy anh thoải mái tự nhiên như đang ở nhà chính mình.

“Có chuyện gì?” – Nhìn nét mặt căng thẳng của Hiếu Bạch, Trương Hàm nhanh chóng nhận ra có chuyện gì đó không hay đã xảy ra.

“Ba của A Ben bị tai nạn giao thông đêm qua hiện đang ở bệnh viện!” – Hiếu Bạch vẫn chưa thật sự bình tĩnh lại ngơ ngác nhìn Trương Hàm.

“Đi!” – Trương Hàm xếp tờ báo lại, đứng lên ra cửa quay lại nhìn Hiếu Bạch.

Trương Hàm đưa Hiếu Bạch đến bệnh viện xem tình hình, đúng là có dù như thế nào thì họ cũng từng là vợ chồng suốt 10 năm trời, dù không còn gì thì đó cũng là bố của con trai của cô.

Hiếu Bạch nhìn thấy Sophia ngồi trước cửa phòng cấp cứu thất thần, thái độ nhàn nhạt Hiếu Bạch đến trước mặt cô hỏi

“Chuyện như thế nào? ”

“Tôi không biết, anh ấy gây tai nạn, đầu va chạm nặng...” – Sophia nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn Hiếu Bạch, Hiếu Bạch cảm thấy trong lòng có chút đồng cảm với cô gái ngồi trước mặt mình.

“Vào trong ấy bao lâu rồi?” – Hiếu Bạch vẫn bình thản hỏi tiếp, cô cảm thấy rất rõ bản thân đã không còn chút tình cảm nào với Hải Lý nữa rồi, với cô anh hiện tại chỉ là bố của con trai mình không hơn không kém. Tình cảm vợ chồng cứ ngỡ mãi còn nhưng hôm nay cô mới biết nó đã không còn nữa.

“Từ nửa đêm qua! Tôi không dám gọi chị đến sáng mới dám... Tôi xin lỗi đã làm phiền!” - Sophia ngập

ngừng trong tiếng nắc khe khê của mình nói.

Bất ngờ cửa phòng cấp cứu mở ra tập trung sự chú ý của mọi người vào đó.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Mạnh Hải Lý” – Y tá bước ra lớn tiếng hỏi, Sophia bước lên, Hiểu Bạch vẫn đứng yên vị trí của mình, với cô hiện tại với Hải Lý chỉ là hai người xa lạ không có bất kỳ quan hệ gì.

“Phẫu thuật thành công, bệnh nhân vẫn còn mê, sẽ tỉnh lại trong ngày hôm nay, người nhà theo dõi sát nhé!”

“Vâng cảm ơn bác sĩ!” – Sophia cười tươi vui mừng cảm ơn rồi rút. Quay sang nhìn Hiểu Bạch vui vẻ.

“Chúc mừng cô, chồng cô khỏe mạnh rồi, vậy tôi xin phép!” – Hiểu Bạch mỉm cười nhân nhậ rồi rời khỏi bệnh viện, câu nói tưởng thể như nhát dao tự khứa vào mình ngày nào nay cô lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy đủ thấy Hải Lý đã thật sự biến mất khỏi trái tim Hiểu Bạch rồi.

Cô đã từng rất đau khổ vì anh nên khi thoát khỏi cái bóng ma đó, Hiểu Bạch cảm thấy thật sự như được tái sinh lại từ đầu, cảm giác nhẹ tơn của cơ thể.

<Ting ting ting> - Hiểu Bạch vừa đi bộ ra khỏi bệnh viện về phía trạm xe bus thì tiếng còi xe inh ỏi từ sau lưng cô khiến cô phải xoay người lại nhìn.

“Tôi đói bụng rồi!” – Trương Hàm hạ cửa kính xuống, nhìn Hiểu Bạch, gương mặt cũng không thể hiện rõ cảm xúc chỉ chậm rãi nói.

<dr.meohang>

16. Chương 16: Mất Trí Nhớ

Hiểu Bạch không tin vào mắt mình khi nhìn thấy Trương Hàm, anh vẫn đợi cô khiến cô thật sự rất ngạc nhiên.

“Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Sao còn đứng đó, tôi nói với em tôi đói rồi mà!” – Trương Hàm nhú mày tỏ ý khó chịu trước thái độ chần chừ của Hiểu Bạch. Phía sau những chiếc xe vì sự dừng lại của xe Trương Hàm đang bóp kèn inh ỏi, Hiểu Bạch không thể suy nghĩ hay chần chừ nữa nên đành ngồi lên xe.

“Anh muốn ăn gì?” – Tay đeo dây an toàn, Hiểu Bạch nhìn Trương Hàm dò xét.

“Ăn cơm nhà! Tôi không thích ăn tiệm lắm!” - Trương Hàm vẫn nhìn thẳng phía trước, tập trung lái xe không thèm nhìn quan sát biểu cảm ngẩn tò tè ngồi bên cạnh của Hiểu Bạch.

“Sắp đến giờ làm rồi!” – Hiểu Bạch đưa tay nhìn đồng hồ, hơi nhúu mày suy nghĩ.

“Thưa cô Ôn, hình như cô chưa biết là hôm nay cô được nghỉ phép nhỉ?” – Trương Hàm vẫn điềm đạm lái xe, mắt vẫn nhìn thẳng.

“Hả!” – Hiểu Bạch nghe như sét đánh ngang tay, chớp mắt nhìn Trương Hàm không nói nên lời, xe cứ thế bon bon chạy về hướng nhà Hiểu Bạch, mặc sự ngạc nhiên tột cùng của cô anh vẫn không hề có thêm sự giải thích nào nữa.

Hiểu Bạch không hiểu sao Trương Hàm với mẹ cô, con trai cô thì thật sự rất hòa nhã dễ gần nhưng riêng với cô anh thật sự rất cổ quái. Cứ nghĩ đến chuyện tối qua là mặt Hiểu Bạch lại đỏ cả lên, tim cô lại không nghe lời cứ đập nhanh liên hồi.

....

<Reng reng reng> - “Alo tôi nghe, cô nói cái gì? Tôi không quan tâm đó là chồng cô, tôi không có trách nhiệm... Thôi được!” – Hiểu Bạch đang làm việc trong bếp thì nghe điện thoại, thái độ cô đặc biệt trở nên khó chịu hẳn ra – “Không biết giở trò gì nữa!”

“Bếp trưởng! Cháu xin phép hôm nay nghỉ nửa buổi, nhà cháu lại có tí việc!” – Hiểu Bạch tháo tạp dề xin phép, dạo gần đây cô rất hay nghỉ nên vô cùng lo lắng, nhưng may thay vì sự chăm chỉ làm việc nên được bếp trưởng rất ưu ái. Cô nhanh đi vào phòng nghỉ thay đồ đến bệnh viện, ban này là Sophia gọi điện cho cô, cô ấy nói cô cũng không nghe rõ lắm nhưng hình như Hải lý vẫn chưa ổn định và cần cô phải đến bệnh viện.

Trước mặt Hiểu Bạch là người đàn ông mà cô từng hết mực thương yêu, từng xem như mạng sống của mình để rồi sau đó chính người ấy đã tự tay giết chết tình cảm ấy, chính người ấy đã giết chết cô. Hiện tại đang ngồi trên giường với miếng băng trắng quấn ngang đầu, nhìn cô bằng ánh hồ hởi.

“Vợ ơi, em đến rồi!” – Hải Lý nói, Hiểu Bạch cực kì ngỡ ngàng không biết tình hình gì đang diễn ra, mở to mắt nhìn anh và quay sang nhìn Sophia đang khóc thút thít bên cạnh – “Em trông xinh quá, sao em để anh đây cho cái cô gái lạ này chăm sóc, anh thật không thích!” – Hải Lý lại tiếp tục nói, giọng và gương mặt có ý giận dữ nhưng vẫn nhận ra trong ánh mắt đầy vẻ nhu tình nhìn Hiểu Bạch.

“Chuyện gì vậy?” – Hiểu Bạch không đáp lại Hải Lý quay sang nhìn Sophia hỏi.

“Tôi không biết, bác sĩ bảo... Bảo anh ấy bị mất trí nhớ tạm thời... Do chấn động... Anh ấy hoàn toàn không biết tôi là ai!” – Sophia như khóc ngất lên, nhìn cô ấy Hiểu Bạch có chút mũi lòng xót thương cho cô ấy!

“Khi nào thì nhớ lại!” – Hiểu Bạch nhú mày nhìn Sophia, cô cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình nữa.

“Bác sĩ bảo không biết được!”

“Vậy bây giờ như thế nào?”

“Tôi cũng không biết, anh ấy không cho tôi đụng vào người! Không cách nào tôi mới phải gọi cho chị!”

Hiểu Bạch thở dài nhìn Hải Lý ngồi trên giường im lặng đang nhìn cô, thấy ánh mắt cô nhìn vào trong thì anh ta nở nụ cười tươi rồi nhìn lại cô bằng ánh mắt đầy nhu tình.

Vấn đề Hải Lý bị mất trí nhớ trở nên vô cùng tế nhị, anh nhất quyết không cho Sophia đụng vào hay giúp đỡ anh dù Hiểu Bạch đã nói cô ấy sẽ chăm sóc hàng ngày cho anh thay cho cô nhưng Hải Lý nhất định không chịu. Cứ đòi phải gặp Hiểu Bạch, ăn đồ ăn cô nấu. Khi biết Hiểu Bạch đã đi làm thì anh có phần ngạc nhiên nhưng sau đó vô cùng ủng hộ anh nói chỉ cần cô vui là anh sẽ thấy hạnh phúc. Nếu như là ngày trước Hiểu Bạch sẽ thật sự thấy rất vui vẻ và cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời nhưng với tình trạng hiện tại, cô cảm thấy rất phiền chỉ mong sao anh mau mau tỉnh táo lại. Mạnh ai nấy sống cuộc sống riêng của mình.

Bác sĩ nói để tiện thể cho việc hồi phục của Hải Lý nên để anh sống trong môi trường trước đây nên tạm thời tốt nhất Hải Lý sẽ trở về nhà của Hiểu Bạch ngày trước. Mặc dù không muốn nhưng để nhanh chóng chấm dứt tình trạng này nên cô đành đồng ý.

“Em lên xe tôi đưa em về!” – Trương Hàm đứng đợi ngay cổng bệnh viện, nắm cánh tay của Hiểu Bạch, cô quay sang nhìn Hải Lý và Sophia, Hải Lý nhìn cô và Trương Hàm có phần nghi hoặc.

“Sophia cô chở anh ấy về nhà đi!” – Nói xong Hiểu Bạch nhanh chóng theo sự sắp đặt của Trương Hàm ngồi vào ghế phụ xe của anh!

“Anh ta là ai?” – Hải Lý không chịu ngồi chung xe với Sophia nhanh tiến đến đứng bên ngoài cửa xe của Hiểu Bạch, nhú mày nghi hoặc hỏi.

“Anh ta là bạn và cũng là ông chủ của tôi! Anh đi chung xe với Sophia đi làm quen với cô ấy vì sau này cô ấy sẽ phải chăm sóc anh rất nhiều!” – Hiểu Bạch có phần hơi khó chịu trả lời Hải Lý, rồi như phối hợp với cô, Trương Hàm cho xe lăn bánh đi về phía trước để lại Hải Lý đứng ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe từ phía sau.

.....

“Anh cứ ở trong phòng đó, tôi sẽ ngủ với A Ben và bây giờ Sophia sẽ nấu ăn cho anh, tôi đi làm!” – Hiểu Bạch sau khi sắp xếp đồ đạc của Hải Lý vào tủ rồi nhanh chóng quay ra cửa đi. Cô thật sự không muốn ở

chung một chỗ với Hải Lý lâu.

“Tại sao em không ở trong phòng của chúng ta!” – Hải Lý nói, ánh mắt anh thể hiện rất rõ sự hụt hẫng, nỗi buồn rất rõ ràng.

“Chắc chị Hiểu Bạch sợ làm đêm về ảnh hưởng đến sức khỏe của anh nên chị ấy mới làm vậy! Em thấy như vậy thật tốt!” – Sophia nhanh chóng trả lời câu hỏi của Hải Lý, điều cô lo sợ nhất chính là việc hai người này lại chung phòng nhưng thấy Hiểu Bạch rạch rõ ranh giới với Hải Lý như vậy cô cảm thấy vui trong lòng.

“Cô này lạ thật, chuyện vợ chồng nhà chúng tôi thì cô người ngoài quan tâm làm gì!” – Hải Lý cau mày nhìn sang Sophia, tỏ ý vô cùng khó chịu, anh quả thật cảm thấy người phụ nữ này cực kì lạ cứ cố ý thân mật với anh, trong khi vợ anh lại vô cùng xa cách. Lại còn xuất hiện một người đàn ông với danh nghĩa ông chủ bên cạnh vợ mình. Mọi chuyện thay đổi quá nhanh khiến anh không tài nào hiểu được.

Bị Hải Lý dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy, lại bị nói nặng nề như vậy khiến Sophia bị sốc, nói không thành câu, cô không bao giờ nghĩ rằng sẽ bị hải Lý nói nặng như vậy.

“Thật ra thì tôi đi làm về rất trễ với lại sẽ dễ ảnh hưởng đến việc hồi phục của anh! Nên tôi nghĩ cách này là tốt nhất!” – Hiểu Bạch nhìn Hải Lý, cô cười nói, bản thân có chút hể hê khi thấy Sophia bị đối xử như vậy! – “Thôi anh nghỉ ngơi đi, cô ấy sẽ lo lắng cho anh! Tôi đi làm sắp trễ rồi!” – Hiểu Bạch nhanh chóng kết thúc việc đôi co tại đây và rời đi.

“Cô về nhà đi tôi tự làm được, đây nhà tôi, tôi rành hơn cô nhiều! Có cô bên thật sự tôi không thấy thoải mái!” – Hiểu Bạch vừa rời đi Hải Lý quay sang nói với Sophia, anh thật không hiểu sao cô gái này lại cứ quẩn quanh bên cạnh mình mãi.

“Không, nhiệm vụ của em chăm sóc anh, đến hết giờ em sẽ về anh nói gì cũng vậy thôi!” – Sophia tỏ vẻ ngang ngạnh trước lời nói của Hải Lý rồi đi vào bếp, cô lóng ngóng tìm kiếm đồ đạc. Hải Lý bất lực nên bỏ đi vào phòng mình. Anh hơi bất ngờ với căn phòng của mình, không rõ ai đã làm gì nó mà thay đổi rất nhiều. Phần tủ đồ treo quần áo của anh thì trống quá, hình cưới treo đầu giường đã thay bằng hình của Hiểu Bạch ôm A Ben. Những hình gia đình 3 người trên tường hay kệ đều được thay vào hình Hiểu Bạch với A Ben hoặc 1 mình a Ben. Nhìn quanh quất mãi không thấy bất kì một đồ dùng cá nhân nào của anh. Hải Lý không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh không hiểu được tại sao căn nhà của mình mà anh lại thấy như nó không chứa anh bên trong đó. Hải Lý có cảm giác như nơi này đã không còn thuộc về anh nữa rồi.

<dr.meohoang>

17. Chương 17: Hoán Đổi Vị Trí

“Tên đó ở đó bao lâu?” – Trương Hàm đứng khoanh tay dựa vào cửa bếp nhìn Hiểu Bạch, gương mặt không thể hiện cảm xúc hỏi.

“À không biết! Mà có việc gì không, giám đốc?” – Hiểu Bạch đang cúi chuẩn bị nguyên liệu giặt mình ngược lên, rồi hơi lúng túng nhìn quanh thấy mọi người không ai chú ý gì trả lời nhỏ giọng.

“Không tôi chỉ là muốn ăn cơm nhà!” – Trương Hàm nhíu mày trước câu trả lời của Hiểu Bạch, giọng nói có chút phật ý.

“Nếu muốn tôi nấu mang sang cho anh!” – Hiểu Bạch nhận ra được thái độ phật ý rất rõ trong giọng nói của Trương Hàm, cô khẽ mỉm cười, vẫn cúi mặt chăm chú làm việc.

“Cũng được!” – Nói xong Trương Hàm quay ra ngoài, anh khẽ mỉm cười nhưng do đã hướng lưng về phía Hiểu Bạch nên cô không nhìn thấy được. Anh biết với một người phụ nữ như Hiểu Bạch, thất bại trong hôn nhân sẽ không còn niềm tin trong tình yêu nữa, muốn tiếp cận cô cách duy nhất chính là từ từ gần một chút khiến cô dần dần chấp nhận anh.

“Thích ăn cơm nhà đến vậy à!” – Hiểu Bạch nhìn theo bóng lưng của Trương Hàm tự nói một mình.

.....

Mỗi ngày Hiểu Bạch đều cố ý nán lại nhà hàng trễ một chút để tránh phải chạm mặt với Hải Lý ở nhà, lúc nào cô về anh anh cũng đã đi ngủ rồi.

“Chào anh, tôi rất mừng khi vợ tôi có một người sếp tốt như anh vậy, đi làm trễ còn đưa về tận nhà!” – Vì nhiều ngày liền Hải Lý đã không gặp được Hiểu Bạch nên hôm nay anh cố ý thức và xuống dưới nhà đợi cô. Vừa nhìn thấy xe hơi đỗ lại, Trương Hàm ra mở cửa cho Hiểu Bạch xuống xe, hai người do tiếp xúc lâu ngày đã trở nên không còn ngỡ ngàng cũng như xa cách nữa, mà trái lại còn có thể nói chuyện vô cùng vui vẻ.

“Anh làm gì ở đây giờ này!” – Hiểu Bạch nhíu mày nhìn Hải Lý.

“Ở đây để đợi em và nhận ra sếp của em thật sự quá tốt nhỉ?” – Hải Lý nhìn Hiểu Bạch rồi nghiêng rằng nói, giọng nói anh rung lên khiến người nghe có thể cảm nhận thấy rất rõ anh đang kiềm nén giận dữ rất nhiều.

“Cảm ơn anh! Anh về trước đi!” – Hiểu Bạch nhìn Hải Lý rồi quay sang nói với Trương Hàm, cô mỉm cười tiễn anh.

“Từ nay về sau vợ tôi chắc không cần bạn tâm sếp đưa về như vậy nữa! Tôi rất sợ những người thừa cơ hội!” – Hải Lý nhìn Trương Hàm không được thiện chí.

“Anh nói cái gì!” – Trương Hàm nhíu mày bực mình nhìn Hải Lý, anh không hiểu vì sao Hiểu Bạch phải chịu đựng người đàn ông mất trí như thế này. Việc cô để anh ta dưỡng bệnh trong nhà khiến anh vô cùng bực mình, nhưng dù sao cũng không thể nói được nay còn bị lãng nhục thì anh nhất định không nhịn xuống.

“Tôi nói anh đó!” – Hải Lý cũng phát hỏa lên, cự lại Trương Hàm.

“Thôi, tôi bảo hai người dừng được hay không? Anh đi về trước đi, còn anh đi lên lầu!” – Hiểu Bạch nghe được mùi thuốc súng rất rõ nét, cô nhớ đến trận chiến hôm trước nên nhanh chóng cản ngăn. Cô đẩy Trương Hàm ra xe, cười với anh ngụ ý anh cứ an tâm về cô. Sau đó đi ngang Hải Lý lên lầu, cô không buồn nhìn xem cơn ghen của anh bồng bồng như thế nào.

“Tại sao em lại như vậy? Tại sao em lại thay đổi như vậy?” – Hải Lý bước vào nhà đóng cửa lại, trầm giọng nói, giọng nói anh run run như đang cố kiềm nén cảm xúc. Hải Lý không hiểu, anh không hiểu vì sao vợ mình lại thay đổi như vậy, lại trở nên lạnh lùng với mình như vậy. xa cách vô cùng lại cố ý đẩy anh đến với cái cô Sophia kia.

“Tôi làm cái gì?” – Hiểu Bạch nhú mày, cau có hỏi lại Hải Lý. – “Tôi mệt rồi, tôi cần nghỉ ngơi mai còn tiếp tục làm việc!” – Nhìn gương mặt đau khổ cũng như có phần buồn bã của Hải Lý, Hiểu Bạch thở dài và giảm giọng nói.

Hiểu Bạch đi vào phòng lấy quần áo tắm, cô nhìn thấy áo khoác của Sophia được máng lên giá treo đồ ngay cạnh giường ngủ của cô, trên gối nằm cũng như dưới sàn nhà là tóc rơi rụng rất nhiều. Trên bàn trang điểm của cô Sophia còn để quên cọng dây chuyền. Hiểu Bạch cảm thấy hơi nóng tức giận dâng lên.

“Anh với người đàn bà kia có làm gì thì ra ngoài chứ tại sao lại làm ngay trong phòng của tôi, ngay trên chiếc giường của tôi!” – Hiểu Bạch hét toáng lên, Hải Lý ngơ ngác nhìn bãi chiến trường trong phòng, mới nhìn qua thật sự có thể nghĩ đến chiến tích của một cuộc mây mưa.

“Anh không có, anh đi chợ nấu cơm chiều giờ không vào phòng này!” – Hải Lý không hiểu chuyện gì cố gắng giải thích.

“Tôi đã chịu đựng và nhường nhịn anh rất là nhiều rồi, anh có muốn mèo mả gì thì nên đi ra ngoài không được hiện diện trong căn nhà này!” – Hiểu Bạch giận dữ hét toáng lên. Ánh mắt vô cùng chán ghét nhìn Hải Lý.

“Anh không có, anh không có chuyện gì với cô ta cả, anh xin em hãy tin anh! Anh chỉ yêu mình em mà thôi!” – Hải Lý nài nỉ Hiểu Bạch, anh gần như không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, tự dưng vợ mình từ một người vô cùng hiền dịu lại trở nên luôn luôn cau có như vậy với mình.

“Yêu! Anh nói làm tôi nghe rất buồn nôn anh biết hay không?” – Hiểu Bạch cười khẩy.

“Em như vậy là sao? Anh mới là người phải ghen, em thay đổi rất nhiều! em có biết hay không?” – Hải Lý đau đớn nhìn thái độ của Hiểu Bạch.

“Thay đổi, đúng tôi không còn yêu anh nữa, anh hiểu không?” – Hiểu Bạch cười nói ra, cô nhìn Hải Lý đau đớn, nhìn Hải Lý thất thần khi nghe câu nói đó từ miệng của cô mà trong lòng Hiểu Bạch cũng có chút chua xót. Hiểu Bạch nhớ lại ngày trước mình cũng nói những lời như vậy với Hải Lý, anh không những

không muối lòng còn bảo cô nên đi chết đi.

“Em nói gì vậy? Em có biết mình đang nói cái gì không? Có phải em đang dối anh nên mới nói như vậy phải không?” - Hải Lý cố gắng cười nhìn Hiếu Bạch đang lạnh lùng chán ghét nhìn anh, anh hy vọng những gì cô nói chỉ là lời nói trong lúc tức giận mà thôi. Chắc chắn những điều đó không phải sự thật.

“Tôi không hề muốn đùa giỡn với anh!” - Hiếu Bạch chậm rãi lạnh lùng nói ra từng chữ một, trong lòng cô nhìn người đàn ông trước mặt lúng túng, đau khổ lại nhớ lại bản thân mình ngày trước vô cùng thê lương.

“Chúng ta đã ở bên nhau 10 năm, tại sao lại thay đổi như vậy? Em nên suy nghĩ lại đi, anh xin em, kia chỉ là một chút cảm nắng mà thôi!” – Hải Lý đau khổ cầu xin Hiếu Bạch, anh cảm giác như tim mình tan thành trăm mảnh nhỏ khi mà nghe cô nói những lời đó.

“Cảm nắng, không tôi yêu anh ấy thật lòng! Anh cũng đã có người phụ nữ khác thì đừng nói nhiều như vậy?” – Hiếu Bạch quăng cái áo khoác của Sophia đến trước mặt của Hải Lý.

”Không em suy nghĩ lại đi chúng ta phải vì còn chúng ta nữa, nó cần có cả bố và mẹ! – Hải Lý đau khổ ngồi xuống sàn nhà, bản thân anh cảm thấy rất oan uổng về cô Sophia kia.

“Không có bố A Ben vẫn sống khỏe mạnh và hạnh phúc, Trương Hàm sẽ thay anh làm bố anh cứ yên tâm!” – Hiếu Bạch nhớ lại những gì ngày xưa cô chịu đựng, hoàn cảnh của cô ngày xưa y như Hải Lý bây giờ. Đau khổ và bất lực vô cùng, bầu trời xung quanh cô gần như sụp đổ hoàn toàn khi anh rời đi, nhưng anh nào có mấy may quan tâm đến.

“Không xin em hãy nghĩ lại anh xin em!” – Hải Lý khóc, Hiếu Bạch lần đầu tiên thấy anh khóc, cô có chút chạnh lòng nhưng dù có đồng cảm như thế nào thì cũng như vậy, anh và cô đã không còn như ngày xưa nữa rồi.

“Alo Sophia cô đến mà dẫn người đàn ông này ra khỏi nhà tôi ngay! Hai người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!” – Hiếu Bạch lấy điện thoại gọi ngay cho Sophia, ánh mắt cô căm phẫn nhìn thẳng về phía Hải Lý. Anh cứ thế gục ngã, yếu đuối đau khổ cầu xin. Anh không hiểu vì sao vợ mình lại như vậy, không hiểu vợ mình lại muốn anh với người phụ nữ khác.

.....

“Đi chúng ta về nhà!” – Sophia bước vào nhà, nhìn thấy Hải Lý ngồi trên sàn nhà đau khổ, cô đau lòng đến vịn tay anh.

“Cô đi ra, cô là ma quỷ tại cô tại cô nên Hiếu Bạch mới giận dữ như vậy, mới nói ra những lời nói như vậy!” – Hải Lý hất mạnh tay Sophia, giận dữ hét vào mặt cô.

“Em xin anh tỉnh lại đi, cô ấy không còn là vợ của anh từ lâu rồi, hiện tại em mới chính là vợ của anh! Em

xin anh hãy tỉnh lại đi” – Sophia đau khổ bất lực nhìn Hải Lý.

“Cô nói bậy! Cô nói nhăng nói cuội cái gì vậy! Cô đi ra khỏi nhà chúng tôi đi!” – Hải Lý ra sức xô Sophia ra, cô ấy đau khổ, nước mắt rơi lã chã.

”Hai người đưa nhau ra ngoài mà đóng phim tình cảm, tôi rất mệt cần nghỉ ngơi! – Hiểu Bạch đứng trước cửa phòng cau có nhìn hai con người đang níu kéo nhau trước mặt.

“Tại sao người phụ nữ này lại nói nhăng nói cuội những chuyện vô lý như vậy? Cô ấy bịa ra chuyện rất buồn cười!” – Hải Lý bật dậy đến bên Hiểu Bạch, có phần sợ sệt nhìn cô.

“Anh tỉnh lại được không? Tôi cũng mệt mỏi lắm rồi, đúng như cô ấy nói hiện tại cô ấy là vợ của anh đó giám đốc Mạnh à! Tôi hiện tại là Ôn Hiểu Bạch không còn là bà Mạnh nữa!” – Hiểu Bạch có phần mệt mỏi hiện rất rõ trên gương mặt nói.

“Không anh không tin, em đùa dai quá anh thấy không vui!” – Hải Lý lắc đầu cười nhạt.

“Vậy anh nghĩ cái này là cái gì?” – Sophia đưa bức ảnh cưới của mình cho Hải Lý xem. Hải Lý như không tin vào mắt mình khi nhìn thấy bức ảnh, anh gần như mất đi khả năng nói. Anh không hiểu tại sao có bức ảnh này, người trong ảnh chính xác là anh nhưng tại sao anh lại cưới người phụ nữ đó tại sao. Anh không hiểu, đầu anh đau như ai lấy búa bổ vào...

“Anh hiểu chưa? Cho nên hiện tại anh nên về nhà của mình đi! Đây đồ của anh tôi đã thu xếp xong hết rồi!” – Hiểu Bạch lạnh lùng đưa túi xách đồ của Hải Lý đến trước mặt anh và Sophia.

“Đi về với em đi, nhà chúng ta đang đợi, nơi đó em tin anh sẽ nhớ lại mọi chuyện. Đi với em anh nhé!” – Sophia ra sức kéo Hải Lý, anh như người mất hồn nhìn xoáy và bức ảnh cưới trên tay, anh gần như mất ý thức cứ để mạnh Sophia lôi kéo mình đi, đầu anh rất đau, có những hình ảnh mờ ảo thoát ẩn thoát hiện, anh không rõ được hình ảnh đó là cái gì nhưng bản thân anh thật sự rất rất hoang mang anh không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

.....

<Ding dong> chuông cửa vang lên, Hiểu Bạch mệt mỏi ra mở cửa.

Trương Hàm đứng trước cửa trong bộ trang phục thoải mái chứ không gò bó như mọi ngày với vest thay và đó là áo thun nhìn anh thật sự không quen.

“Anh đến đây làm gì mà sớm vậy?” – Hiểu Bạch mất 1 phút mới hoàn lại được thần nói với anh.

“Cuối tuần nên đưa a Ben đi khu vui chơi chứ, chiều em còn đi làm nên chúng ta phải tranh thủ!” - Trương

Hàm cười ôn nhu đi vào nhà tiến đến phòng a Ben gọi cậu bé dậy! Hiểu Bạch ngẩn ngơ nhìn theo Trương Hàm.

“Mẹ a Ben hư ghê giờ này còn không chuẩn bị nhanh lên chúng ta sẽ bỏ mẹ ở nhà nhé!” – Trương Hàm nói với a Ben khi cu cậu vừa ngáy ngủ vừa dụi mắt nhưng miệng lại líu lo vui mừng vì được dẫn đi chơi.

“Ah” – Hiểu Bạch nhìn mình một lượt rồi nhanh chóng chạy vào phòng đóng cửa lại! Cô quên mất mình lại đi ra trong cái bộ dạng như vậy cơ chứ, thật sự quá xấu hổ. Cô nhanh chóng sửa soạn đi ra ngoài thấy Trương Hàm đang cho a Ben ăn bánh mì sandwich với mức đậu phộng và uống sữa. Hai người vui vẻ hỷ hửng nói chuyện với nhau.

Ba người cùng nhau đi công viên giải trí chơi, nếu như người nào nhìn vào có thể hiểu nhầm nhà 3 người hạnh phúc với nhau.

“Chạy nhanh lên nhanh lên nào!” – A Ben nắm tay Trương Hàm kéo đi đến nơi chơi tàu điện đung, Trương Hàm cười quay lại nắm tay Hiểu Bạch cười ôn nhu với cô và kéo cô chạy cùng. Hiểu Bạch nhìn bàn tay của mình nằm gọn trong bàn tay của người đàn ông phía trước ấm áp và bình yên đến lạ, cảm thấy bản thân vô cùng an toàn được bảo vệ.

<dr.meohoang>

18. Chương 18: Hối Hận

Hải Lý như không tin vào mắt mình khi bước vào căn nhà của anh với Sophia, anh cảm thấy bản thân mình như đang lạc vào trò đùa của một ai đó, Hải Lý hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, mọi chuyện diễn ra như trong giấc mơ, một cơn ác mộng.

“Anh đã tin em chưa? Chúng ta đã là vợ chồng, anh là chồng của em!” - Sophia chỉ tay vào tấm ảnh cưới to trên đầu giường, kiên nhẫn nói với Hải Lý.

Hải Lý ngây người đứng nhìn bức ảnh, đúng là gương mặt của anh đó, anh đang ôm người phụ nữ xa lạ trong vòng tay, nụ cười cùng ánh mắt của anh toát lên sự vui vẻ hạnh phúc.

“Giả dối!” – Hải Lý mấp máy môi, ánh mắt vẫn bất động dừng lên trên bức ảnh.

“Không đó là thật, tình yêu của chúng ta là thật!” – Sophia bắt lực nắm tay Hải Lý nhìn anh.

“Tại sao tôi lại như vậy? Gia đình của tôi ra sao tại sao?” – Hải Lý gỡ tay của Sophia ra, gương mặt đau khổ và mệt mỏi nhìn người phụ nữ xa lạ trước mặt đang nhận là vợ hiện tại của anh. Anh nhớ lại những kỷ niệm vui vẻ của anh và Hiểu Bạch cũng như sự ấm áp của mái nhà chưa bao giờ vắng đi những tiếng cười. Càng nhớ đến anh lại càng đau lòng, đầu anh đau như muốn nổ tung.

“Chúng ta yêu nhau hơn 1 năm và sau đó tiến đến hôn nhân, chúng ta đang sống vui vẻ thì bất ngờ anh bị tai nạn giao thông và bị mất đi kí ức” – Sophia ngấn nước mắt nhìn Hải Lý.

“Rồi gia đình tôi như thế nào?” - Hải Lý gương mặt đầy sự suy tư đau khổ, anh không tin vào tai mình chuyện anh bỏ gia đình mình đến với người phụ nữ khác.

“Chị Hiểu Bạch bắt đầu đi phụ bếp làm tại nhà hàng và vẫn sống tại nhà đó với A Ben!” – Sophia cúi mặt nói.

“Chúng tôi ly hôn khi nào?” – Hải Lý khó khăn hỏi, anh vẫn ngồi cách xa Sophia, anh không muốn ngồi gần cô hay có bất kì động tác thân mật nào khác.

“Hai người ly hôn trước ngày cưới của chúng ta 1 tháng!” – Sophia khó khăn trả lời.

“Do đó cô ấy mới hận tôi như vậy! Tôi đã nợ mẹ con cô ấy quá nhiều! Làm sao mới có thể đền bù...” – Hải Lý đau khổ vò tóc mình, mái tóc vốn dĩ gọn gàng nay trở nên vô tổ chức

.....

Mỗi ngày Hải Lý sau khi tan làm đều ghé sang nhà của Hiểu Bạch chơi với Aben và phụ nấu đồ ăn rồi ở đó đến khuya đến khi Hiểu Bạch tan làm về nhà thì anh mới về. Mỗi lần nhìn thấy Hiểu Bạch dùng ánh mắt khó chịu nhìn anh thì anh lại cảm thấy ghét bản thân mình, ghét cái quá khứ mà mình đã gây ra nhưng lại không nhớ gì cả. Đôi khi anh cố ý ngủ quên trên ghế với hy vọng Hiểu Bạch thương tình mà cho anh ngủ lại nhưng kết quả anh cũng như người vô hình trong mắt cô. Hải Lý tin cả đời này Hiểu Bạch cũng sẽ không bao giờ tha thứ được cho anh.

“Hiểu Bạch, anh xin em, anh xin em hãy tha thứ mọi lỗi lầm cho anh có được không?” – Hải Lý đứng trước cửa, gương mặt đau khổ nhìn Hiểu Bạch đang lạnh lùng đóng cánh cửa lại.

“Anh đang nói cái gì vậy?” – Hiểu Bạch nhú mày nhìn Hải Lý.

“Anh biết mình có nói gì cũng không bù đắp được cho mẹ con em, nhưng bây giờ anh biết anh sai rồi!” – Hải Lý đau khổ, gương mặt anh méo mó khó coi.

“Anh nghĩ sao, anh hiểu gì nỗi đau của tôi mà xin lỗi! Tôi rất muốn hỏi anh tôi làm cái gì sai khi hết lòng hết dạ vì chồng vì con nhưng lại bị chính người chồng là tất cả của mình phản bội như vậy!” – Hiểu Bạch khó chịu nói lại, gương mặt cô đanh lại – “Tôi đau khổ thế nào anh có hiểu không? Nếu xin lỗi có thể bù đắp được những việc đó chắc trên đời này sẽ chẳng còn ai đau khổ nữa!”

“Anh...” - Hải Lý thật sự nghẹn ngào, anh không biết nên nói gì, nên làm gì cho đúng nữa.

“Tôi vẫn nói chuyện với anh, vẫn cho anh vào ngôi nhà này đều là do tôi nghĩ đến a Ben mà thôi!” – Hiểu Bạch, nhú mày nhìn Hải Lý, ánh mắt cô lộ rõ vẻ khó chịu.

“Em thay đổi nhiều quá, mạnh mẽ và kiên định hơn rất nhiều!” – Hải Lý nhìn Hiểu Bạch.

“Tôi phải thích nghi vì A Ben không chỉ cần một người mẹ mà còn cần một người cha! Và cũng phải cảm ơn anh, nhờ có anh mà tôi mới có thể cứng rắn lên như vậy!” – Hiểu Bạch cười hự một tiếng có ý coi thường câu nói mà Hải Lý vừa nói.

“Anh không biết mình đã làm những gì nhưng anh xin em nếu có thể hãy tha thứ cho anh!”

“Không! Tôi mệt rồi, anh về đi tôi cần nghỉ ngơi!” – Hiểu Bạch cương quyết nhìn Hải Lý rồi đóng cửa lại, để lại anh đau khổ nhìn cánh cửa im lặng trước mặt mình. Hải Lý đau lòng rời từng bước chân nặng nề rời khỏi căn nhà đã từng là nơi chứa đầy yêu thương và hạnh phúc, và nay nơi đó không còn chào đón anh nữa, dù bản thân anh đã rất cố gắng.

....

“Thật sự ghê gớm, vào làm chưa có thời gian đã vậy!” – “Tôi cứ nghĩ cô ta hiền lành, hóa ra cũng ghê gớm!” – “Có con rồi mà...” – “Biết đâu cũng chỉ là qua đường thôi!” – Những lời bàn tán trong nhà hàng bắt đầu xuất hiện có người nói trước mặt cũng có người nói sau lưng Hiểu Bạch, Hiểu Bạch chỉ biết thở dài cam chịu. Mỗi ngày những lời bàn tán càng ngày càng nhiều, càng khó nghe hơn. Thời gian này Trương Hàm lại đột nhiên ít xuất hiện tại nhà hàng khiến tin đồn cứ thế càng âm ỉ hơn rất nhiều.

<Ting> - <Hôm nay em thế nào?> - Tin nhắn của Trương Hàm hiện lên màn hình điện thoại, nhìn sang Hiểu Bạch mỉm cười.

<Không chỉ không biết bao giờ anh về thôi!>

Mối quan hệ của hai người cứ im lặng, cứ âm thầm phát triển như vậy, nhẹ nhàng không ồn ào, không quá dồn dập có đôi khi có cảm giác giống với những mối quan hệ tâm giao tri kỷ hơn rất nhiều.

“Hiểu Bạch, họp nhé!” – Quản lý nhà hàng thò đầu vào thông báo cho Hiểu Bạch, cô đang dọn dẹp đồ đạc trong bếp.

“Okie tôi ra ngay!”

Cuộc họp thường niên hàng tháng của nhà hàng diễn ra như thường lệ, tổng kết doanh thu, tuyên dương nhân viên tốt, và cũng nêu tên nhân viên vi phạm nội quy nhà hàng và bị kỉ luật hay trừ tiền lương.

<Ting> - tiếng chuông cửa vang lên, mọi người giật mình đồng loạt nhìn về phía cửa nhà hàng, ngạc nhiên khi thấy Trương Hàm xuất hiện, không khí cuộc họp tự dừng trở nên vô cùng gượng gạo khó khăn hơn rất nhiều.

“Mọi người cứ họp bình thường tôi xem như dự thính nhé!” – Trương Hàm cười. nụ cười của anh mang đầy vẻ lạnh lùng không có gì thân thiện hay ấm áp, khiến người đối diện trông thấy có phần rùng mình.

Không khí căng thẳng bao trùm, ai cũng mong muốn họp nhanh còn về nhà nhưng vì sự xuất hiện của sếp thì cuộc họp phải diễn ra một cách nghiêm túc và đồng nghĩa với việc căng thẳng tăng lên gấp đôi.

“Vâng vấn đề tháng vừa rồi của chúng ta chỉ có thế!” – Quản lý thơ phào ra, những gương mặt xung quanh cũng có phần giãn ra.

<dr.meohoang>

19. Chương 19: Phũ Đầu Trước

“Được vậy đến tôi nói!” – Trương Hàm đang ngồi với tư thế thoải mái liền đổi thành ngồi thẳng dậy, gương mặt vô cùng nghiêm túc khiến những người xung quanh có cảm giác nghẹt thở - “Tôi yêu cầu mọi người làm trong nhà hàng của tôi không quá nhiều chuyện, tôi không muốn chỉ thẳng là ai nhưng tôi muốn thay vì sức lực buồn chuyện mọi người làm công việc hoàn hảo hơn thì có tốt hơn hay không. Và tôi không muốn nghe bất kì một câu chuyện bàn tán nào xảy ra trong nhà hàng này nữa được chứ!” – Trương Hàm đảo ánh mắt nhìn quanh nhìn mọi người, mọi người nhanh chuyển ánh mắt xuống một cách vô thức.

- La suy nghĩ của Hiểu Bạch, cô đưa mắt nhìn từng biểu cảm thay đổi trên gương mặt của Trương Hàm.

“Còn nữa đúng là tôi với Hiểu Bạch đang tìm hiểu nhau, nhưng do tôi đã theo đuổi cô ấy!” – Trương Hàm đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Hiểu Bạch và cất giọng nói, câu nói của anh khiến tất cả mọi người có mặt tại cuộc họp đều ngơ ngàng hết nhìn Trương Hàm lại quay sang nhìn Hiểu Bạch. Hiểu Bạch như sét đánh ngang tai, cô không ngờ Trương Hàm lại nói ra và còn tuyên bố. Mọi người trong cuộc họp không ai nói một lời nào, những tin đồn vừa qua ít nhiều gì cũng um sùm nay chủ lại tuyên bố như vậy họ cũng có phần khó xử và xấu hổ.

“Cảm ơn mọi người đã ở lại trễ như vậy! Mọi người tranh thủ về nhà đi!” – Trương Hàm đứng lên, cười nhưng nụ cười không mấy vui vẻ. Mọi người như được giải thoát nhanh chóng rời đi không một chút chần chừ.

“Giám đốc, anh nói gì vậy? Chuyện này không đùa được đâu?” - Hiểu Bạch có chút khản trương, cô đợi mọi người trong cuộc họp đi hết mới dám quay lại nói chuyện với anh.

“Bây giờ em thoải mái chưa?” – Trương Hàm nhìn Hiểu Bạch, người đang ngồi im lặng nhìn anh này giờ.

“Chuyện này không phải cứ nói như vậy được! Chuyện này không phải, cần phải đính chính lại với mọi người chúng ta chỉ là...” - Hiểu Bạch muốn giải thích, đúng cô cũng có tình cảm với Trương Hàm nhưng cô tự biết mình không xứng với anh, cô càng biết vị trí của mình ở đâu, không còn độ tuổi mơ mộng nữa.

“Chúng ta là gì? Tình cảm của anh không phải em không biết rõ!” - Trương Hàm dùng tay giữ bả vai Hiểu Bạch để tránh cho cô trốn tránh ánh mắt anh, - “Em đừng trốn tránh tình cảm của bản thân mình có được không?”

“Không, Trương Hàm em biết anh là người tốt, một người đàn ông tốt, anh xứng đáng tìm được một người tốt hơn em rất nhiều! Không Trương Hàm!” - Hiểu Bạch cố gắng nói, cô làm sao có thể chấp nhận được tình cảm này, không thể cho dù cô có chấp nhận thì gia đình anh sẽ chấp nhận một cô gái đã một lần đổ vỡ như cô hay sao, gia đình anh sẽ chấp nhận một người phụ nữ có con riêng hay sao.

“Anh không quan tâm anh chỉ cần em! Hiểu Bạch em nhìn anh đi!” - Trương Hàm cố gắng ra sức trấn tĩnh Hiểu Bạch, anh biết được cũng cảm nhận được rất rõ cô cũng có tình cảm với anh nhưng vì mặc cảm bản thân nên không thể chấp nhận anh mà thôi.

“Không Trương Hàm, chuyện này không đúng, ngay từ đầu đã không đúng, em không nên... Không nên đến gần anh!” - Hiểu Bạch đau khổ nói.

“Người đến gần là anh chứ không phải em! Em lo lắng điều gì, em lo lắng vì em đã đổ vỡ hôn nhân, em lo lắng em có a Ben sao!? Tất cả những điều đó của em anh đều yêu thích! Anh yêu em, anh không quan tâm những chuyện trước kia!” - Trương Hàm nói một mạch, âm thanh giọng nói anh có phần gấp gáp hơi thở có chút dồn dập, Hiểu Bạch trầm mặc nhìn anh, cô không nghĩ anh đều biết những điều cô nghĩ, càng không nghĩ đến anh sẽ nói điều đó ra.

“Hiểu Bạch chấp nhận bên anh đi! Anh sẽ luôn yêu thương chăm sóc em và a Ben! Đừng quan tâm những gì người khác nghĩ, em xứng đáng với anh! không ai khác xứng đáng với anh hơn em cả!” - Trương Hàm nắm bàn tay Hiểu Bạch ánh mắt anh tha thiết, cầu khẩn nhìn vào mắt cô, anh nhận ra trong đôi mắt đó có sự lo lắng, có chút hoảng sợ.

“Nhưng...” - Hiểu Bạch muốn nói thêm gì đó nhưng chung quy lời nói chưa đến miệng đều bị nụ hôn của Trương Hàm chặn lại rồi, nụ hôn của anh khiến cơ thể người phụ nữ đang cố gắng kiên cường cứng cáp trở nên mềm yếu, cô biết cô đã thua rồi, cô thua chính tình cảm của anh và chính tình cảm của cô. Cô không chấp nhận anh không phải vì nghi ngờ tình cảm của anh mà là cô sợ chính tình cảm đó.

Sau khi hai người hôn nhau thật sâu, Trương Hàm buông Hiểu Bạch ra nhìn vào gương mặt đã ửng đỏ của cô cười ôn nhu, anh nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của cô, âu yếm ôm cô vào lòng. Từ rất rất lâu rồi anh đã muốn được ôm cô vào lòng như vậy, muốn được che chở cho cô, bảo vệ cho cô như vậy.

“Trương Hàm, nếu một ngày anh hối hận thì phải nói với em, em sẽ...” - Hiểu Bạch chậm chạp nói.

“Sẽ không có! Hiểu Bạch, anh đói rồi!” – Trương hàm lại kéo ghế ngồi xuống bàn làm vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn Hiểu Bạch.

“Em như đầu bếp riêng của anh vậy!” – Hiểu Bạch đứng lên nhìn Trương Hàm giả bộ trách khú nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào bếp chuẩn bị món ăn cho anh.

“Anh đi thẳng từ sân bay về đó, anh vừa họp xong đã bay về ngay anh sợ không kịp cuộc họp!” – Trương Hàm đứng dựa lưng vào cửa bếp nhìn Hiểu Bạch đang tắt bật chuẩn bị đồ ăn cho mình.

“Anh không nói gì cả!”

“Anh nói em có chịu đâu! Thà không nói!” – Trương Hàm cười khi trả lời.

.....

Hải Lý vẫn ngày ngày đi làm rồi ghé sang thăm a Ben rồi lại về nhà Sophia, anh ngủ ngoài phòng khách, đối với Hải Lý người phụ nữ mang tên Sophia kia vẫn là một người phụ nữ xa lạ.

“Anh có thể cố gắng hiểu được hay không vậy?” – Sophia hét lớn lên khi mà Hải Lý vẫn cứ kiên quyết ôm mền gối ra ngoài phòng khách ngủ, mặc kệ việc cô gào thét lên như thế nào thì Hải Lý vẫn im lặng quay mặt vào trong. – “Em xin anh anh tỉnh táo lại được không, người phụ nữ kia đã có người yêu rồi, anh còn ngồi đó hy vọng có thể quay lại hay sao!”

“Cô đừng có nói nữa! Tôi mệt rồi!” – Hải Lý quay mặt ra nhìn thẳng Sophia khó chịu.

“Sao bao nhiêu bằng chứng như vậy mà anh vẫn không tin em vậy!” – Sophia nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

“Tôi tin cô cho nên tôi mới ở đây thay vì nhà của tôi!” – Hải Lý ngồi dậy nhìn Sophia, ánh mắt anh thể hiện rất rõ sự đau khổ, bất lực.

“Nhà của anh là ở đây anh hiểu không, nhà anh là nơi này, tất cả mọi thứ trong ngôi nhà này đều là vợ chồng chúng ta cùng nhau chọn! đây mới là nhà của anh!” – Sophia quỳ xuống trước mặt Hải Lý, cô khóc đau khổ, run rẩy nắm bàn tay của anh.

“Cô đi ngủ đi, tôi đau đầu lắm cần nghỉ ngơi, tôi van xin cô!” – Hải Lý khoác tay của Sophia, lại nằm xuống ghế xoay mặt vào trong, anh không quan tâm người phụ nữ trước mặt anh khóc lóc đau lòng ra sao, hiện bản thân anh cũng không rõ, cũng không biết được định hướng đi của mình như thế nào.

...

“Hiếu Bạch, có khách hàng muốn gặp cô!” – Hiếu Bạch đang đứng chuẩn bị món ăn thì quản lý bên ngoài vào gọi cô.

“Tại sao? Tôi chưa nấu món nào mà!” – Hiếu Bạch ngạc nhiên nhìn người quản lý, cô không hiểu tại sao có khách cần gặp cô.

“Tôi không rõ, vị khách ngồi góc ngay cửa sổ!” – Quản lý ra vẻ bất lực trước câu hỏi của Hiếu Bạch.

Cô lau sạch tay và chỉnh lại trang phục rồi bước ra bên ngoài, người khách ngồi đợi bên cạnh cửa sổ là một người phụ nữ trung niên, quý phái có nét rất quen nhưng Hiếu Bạch không rõ đã gặp ở đâu, nhưng chung quy nhìn chung thấy rất rõ sự giàu có toát lên.

“Vâng chào cô! Cô cần gặp cháu!” – Hiếu Bạch đứng trước mặt người phụ nữ trung niên cung kính chào.

“Ừ” – Người phụ nữ nhìn Hiếu Bạch một lượt rồi dừng lại trên gương mặt cô, khiến Hiếu Bạch có phần lúng túng, cô có cảm giác bản thân cô như bị lột trần ra – “Cô ngồi đi!”

“Dạ cháu xin phép!”

“Cô là Hiếu Bạch!”

“Dạ vâng! Cháu giúp được gì cho cô ạ!”

“Tôi nói thẳng vào vấn đề nhé! Tôi là mẹ của Trương Hàm!”

“À... Dạ cháu chào bác gái!” – Hiếu Bạch có phần hơi bất ngờ nên trở nên lúng túng lạ. Những nhân viên khác nhìn từ xa cũng tò mò về cuộc nói chuyện của hai người nhưng không ai dám bén mảng đến gần.

“Gọi tôi là Lâm phu nhân!” – Giọng Lâm phu nhân tuy trầm lại vô cùng dịu dàng nhưng người nghe vẫn cảm nhận thấy rất rõ sự uy quyền cũng như sự lạnh lùng. Bây giờ Hiếu Bạch đã biết vì sao cô nhìn Lâm phu nhân quen mắt vì Trương Hàm có nét rất giống mẹ.

“Tôi nghe nói cô và Trương Hàm đang qua lại với nhau, xin lỗi tôi là người thẳng thắn nên tôi nói thẳng, không thích vòng vo!”

“Dạ vâng!”

“Cô với nó quen nhau bao lâu rồi!”

“Dạ cũng hơn 1 năm!”

“Gia đình cô làm gì?”

“Dạ hiện có cháu làm đầu bếp, mẹ cháu thì chỉ ở nhà giữ cháu thôi ạ!”

“Theo tôi biết cô đã từng có gia đình” - Lâm phu nhân chậm rãi nói.

“Vâng!” - Hiểu Bạch hai tay cô vô thức nắm lại với nhau vô cùng căng thẳng.

“Và đã có một đứa con!”

“Dạ vâng!”

“Cô có biết Trương hàm nhà chúng tôi xuất thân như thế nào không? Cô nghĩ như thế nào! Tôi...” – Lâm phu nhân đang cố gắng kiềm nén cảm xúc, những lời bà nói ra tuy có giọng điệu nhanh hơn nhưng vẫn giữ được sự hòa nhã bên trong đó.

“Mẹ! Sao mẹ lại về đây!” – Trương Hàm từ bên ngoài đi vào trong như một cơn gió, cắt ngang câu nói của Lâm phu nhân.

<dr.meohoang>

20. Chương 20: The End

Mọi người xung quanh như đang nín thở quan sát diễn biến của mọi chuyện. Trương Hàm có phần khẩn trương bước vào tiến nhanh đến, anh nhìn Lâm phu nhân rồi nhìn Hiểu Bạch.

“Mẹ đến đây làm gì? Mẹ về nước khi nào!” – Trương Hàm nhíu mày khó chịu nhìn mẹ mình, Lâm phu nhân có phần hơi lúng túng nhìn Trương Hàm rồi Hiểu Bạch.

“Mẹ... Mẹ mới về nước thôi! Mẹ... Tính cho con bất ngờ!” – Lâm phu nhân có phần ấp úng nhìn Trương Hàm, có thể nhận ra bà có phần dè chừng với Trương Hàm.

“Con mới sang thăm mẹ cách đây 1 tháng sao lại về đây!” – Trương Hàm ngưng lại nhìn Lâm phu nhân thể hiện sự khó chịu hiện rõ trên mặt – “Nếu đã gặp thì cũng nên ra mắt chào hỏi nhau! Đây là Hiểu Bạch, người con muốn sống cùng cả quãng đời về sau!” – Trương Hàm nắm tay Hiểu Bạch, mắt vẫn kiên quyết nhìn thẳng Lâm phu nhân.

“Ồ nhưng mà!” – Lâm phu nhân có phần không hài lòng toan phản đối.

“Mẹ con cần sự chúc phúc của mẹ chứ con không cần câu nhưng mà!” – Trương Hàm thấp giọng xuống nói với Lâm phu nhân. – “Mẹ về đi con và Hiểu Bạch còn làm việc với nhau, con không muốn chuyện như này nữa!”

Lâm phu nhân nhìn Trương Hàm không nói nên lời, Trương Hàm đứng lên kéo Hiểu Bạch đi vào trong, Hiểu Bạch chỉ kịp gật đầu chào Lâm phu nhân sau đó đã bị Trương Hàm kéo đi xoành xoạch.

“Em có khó chịu không?” – Trương Hàm nhìn Hiểu Bạch cười khỏ.

“không, em đã lường trước chỉ là không nghĩ sớm vậy thôi!” – Hiểu Bạch cười khì vui vẻ nói, bản thân cô đã từng suy nghĩ về gia đình của Trương Hàm mà muốn tránh xa anh, nhưng rồi cô vẫn ở lại, nắm tay anh thì cô đã lường trước việc có thể bị lãng mạ sỉ nhục như thế nào. Cái cô không ngờ chính là Trương Hàm lại có thể che chở, bảo vệ cô nhiều như vậy.

“Nếu không thì tốt, đừng suy nghĩ nhiều! Mọi chuyện để đó!” – Trương Hàm cười nhìn Hiểu Bạch, nụ cười cùng ánh mắt ôn nhu chứa nhiều nhu tình.

Hiểu Bạch không biết tự bao giờ cô trở nên mạnh mẽ như vậy, cô đã không còn là Ôn Hiểu Bạch của ngày nào, không còn nhút nhát hay sợ bất kì chuyện gì nữa. Quả thật khoảng thời gian sau của Hiểu Bạch với Lâm phu nhân không dễ dàng gì nhưng cô cũng không làm bà phát ý ngoại việc cô là bà mẹ 1 con.

.....

“Hải Lý bao giờ anh mới chịu tỉnh táo lại!” – Sophia ngồi đối diện nhìn Hải Lý đang nằm trên ghế sofa quay mặt vào trong.

“Cô đi ngủ đi!”

“Anh đừng nuôi hy vọng nữa, Hiểu Bạch sắp cưới Trương Hàm rồi!” – Sophia nhìn Hải Lý, giọng cô run run lên vì mất bình tĩnh.

“Cô nói cái gì?” – Hải Lý như không tin vào tai mình ngồi bật dậy nhìn Sophia.

“Như vậy anh mới chịu nói chuyện với em hay sao!” – Sophia nhìn Hải Lý đau khổ.

“Vụ đó thật không!”

“Thật! Anh không tin thì anh có thể tự đi tìm hiểu, nên em xin anh tỉnh lại đi, chúng ta lại bình thường

mà anh!” – Sophia nhìn Hải Lý bằng ánh mắt gian này.

“Tôi không tin” – Hải Lý mất bình tĩnh đứng lên chạy đi ra ngoài. Anh không biết vì sao anh đã bỏ lỡ những chuyện gì, mối tình gần 10 năm của anh và Hiểu Bạch kết thúc như thế này sao, mọi chuyện chỉ là một trò đùa thôi, chắc chắn cô đang dối anh vì anh đến nhà Sophia như thế, chắc chắn cô đang trả thù anh vì anh đã làm cô đau khổ trong kí ức mà anh không nhớ. Anh tin chắc chắn như vậy.

<Ting, ting> Vì gấp gáp băng ngang đường hải Lý không nhìn xe, lại không sang đường ngay vị trí sang đường dành cho người đi bộ nên xe không tránh kịp anh, khiến Hải Lý bị va quệt và ngã xuống đường. Mọi người xung quanh bắt đầu bu lại xem. Hải Lý nằm trên đường, đầu óc như quay cuồng, mọi thứ xung quanh mờ ảo, anh không nghe được mọi người nói gì, cũng không biết, trong đầu anh như được mở một cánh cửa đang đóng kín khiến những kí ức đã quên trôi tuột ra như một dòng thác... Hải Lý cứ nằm im đó, cơ thể anh được nâng lên rồi hạ xuống, mọi thứ anh đều không cảm nhận được... Đến khi anh tỉnh lại hoàn toàn thì bản thân đã nằm trên giường bệnh.

“Sophia!” – Hải Lý nhìn sang bên cạnh, người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa nhắm hờ mắt mệt mỏi.

“Anh, anh tỉnh rồi, anh có cảm thấy chỗ nào không khỏe hay không?” – Sophia nhanh chóng đứng lên, đến nắm tay hải Lý, mặt cô mệt mỏi, đôi mắt đỏ hoe thể hiện việc cô đã khóc rất nhiều.

“Không! Khổ thân cho em!” – Hải Lý siết chặt tay nắm bàn tay Sophia.

“Anh, anh nhớ rồi anh nhớ lại hết rồi sao!” – Sophia như vỡ òa mừng rỡ khi thấy Hải Lý không còn xua đuổi xa lánh cô nữa, Sophia hạnh phúc vỡ òa.

“Anh xin lỗi, thời gian qua đã làm em khổ! Em gọi Hiểu Bạch đến giúp anh được không?” – Hải Lý nhìn Sophia, lòng anh đau nhưng không quá nhói, anh muốn gặp Hiểu Bạch. Trong thời gian mất trí nhớ anh đã hiểu được cảm giác của cô, anh cảm nhận được trong anh vẫn còn thương cô tuy không giống với những ngày đầu nhưng anh biết bản thân anh là một người đàn ông hèn hạ.

Mất tầm 1 giờ thì Hiểu Bạch đến, Trương Hàm chở cô đến nhưng anh không vào, anh ngồi đợi bên ngoài phòng bệnh.

“Anh gọi tôi đến làm gì!” – Hiểu Bạch nhìn Hải Lý, ánh mắt cô không còn vẻ hận thù rõ nữa, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra sự chán ghét trong đó.

“Anh xin lỗi, anh là một thằng đàn ông tồi, anh không xứng đáng đứng trước mặt em cầu xin sự tha thứ, nhưng anh vẫn phải nói! Anh xin em hãy tha thứ cho sự hèn hạ không đáng mặt đàn ông của anh!” – Hải Lý quỳ xuống trước mặt Hiểu Bạch cầu xin, anh vô cùng thành khẩn. bỏ qua sự ngạc nhiên tốt cùng của Hiểu Bạch lẫn Sophia

“Anh...” – Hiểu Bạch ngạc nhiên không nói nên lời, ánh mắt kinh ngạc nhìn qua Sophia rồi lại nhìn Hải Lý.

“Anh không mong em tha thứ nhưng anh mong em được hạnh phúc, Trương Hàm là người đàn ông tốt, anh nghĩ anh ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho em! Anh xin lỗi anh là một thằng đàn ông hèn không đáng để được em thương nhưng trong thời gian qua anh biết em đã khổ vì anh thật sự rất nhiều!” – Hải Lý vẫn quỳ gối và nói, Hiểu Bạch im lặng nhìn anh đang quỳ trước mặt mình, tuy không gọi là tha thứ cho anh nhưng thật sự trong khoảng thời gian này thái độ của cô dần cho anh đã có phần thuyên giảm đi ít nhiều.

“Anh đứng lên đi, dù tôi có hận anh đến thế nào thì anh cũng là bố của con trai tôi, tôi cũng không thể ghét chết anh được!” – Hiểu Bạch nhìn Hải Lý bên dưới không có ý đỡ anh nhưng cũng không muốn anh quỳ mãi – “Anh hãy lo cho gia đình mới của mình đi, chúng ta coi như chưa từng là gì của nhau! Là được!”

Sophia dìu hải Lý đứng lên, Hiểu Bạch nhìn 2 người, không nói thêm lời nào bước ra ngoài, Trương hàm đang đợi cô, tương lai phía trước đang đợi cô, quá khứ đau buồn đó cô không muốn nhìn đến nữa.

.....

<Ting> Chuông cửa reo lên, Hiểu Bạch nhanh chóng ra mở cửa, đứng trước mặt cô là Sophia với gương mặt phờ phạt.

“Có chuyện gì?” – Hiểu Bạch nhíu mày nhìn Sophia.

“Hải Lý có đến tìm chị không? Anh ấy để lại lá thư và biến mất!” – Sophia nước mắt lăn dài trên gương mặt, tay run rẩy đưa bức thư ra trước mặt Hiểu Bạch.

Cô cầm lá thư và mở ra xem -

“Hải Lý không đến tìm tôi, tôi nghĩ anh ấy cần thời gian để mà suy nghĩ, để mà tĩnh tâm rồi anh ấy sẽ quay trở lại thôi, cô đừng có quá lo lắng! Hải Lý không phải là người sẽ hủy hoại bản thân đâu nên cô yên tâm, cứ về đi nếu có tin gì tôi sẽ báo cô!” – Hiểu Bạch đưa lá thư lại cho Sophia tìm cách an ủi Sophia. Lòng Hiểu Bạch cũng có chút chạnh lòng, cô không ngờ người đàn ông đã khiến cô đau khổ tưởng chừng như chết đi nay lại hối hận vì những việc làm đã làm vì cô mà từ bỏ đi niềm hạnh phúc của riêng mình, như vậy làm lòng cô cảm thấy rất khó chịu và có chút không yên.

.....

<5 năm sau>

“Bếp Trưởng có người cần gấp chị!” – Hiểu Bạch đang đứng quan sát mọi người trong bếp làm việc, quản lý nhà hàng bên ngoài nói vọng ngay cửa bên.

“Ai vậy?”

“Tôi không rõ!” – Hiểu Bạch nhú mày đi ra bên ngoài. Người đàn ông có vẻ phong trần ngồi quay lưng lại hướng của cô.

“Xin lỗi...” – Hiểu Bạch bỏ dở câu nói của mình khi người đàn ông đó quay mặt lại cười nhìn cô.

“Em khỏe không? Bếp trưởng Ôn!” – Hải Lý cười vui vẻ nhìn cô, gương mặt anh có vẻ sương gió, không ai biết trong 5 năm qua anh đã đi đâu và làm gì, thỉnh thoảng A Ben nhận được thư của bố nhưng không hề có địa chỉ người gửi nên không ai biết được anh đã làm gì và ở đâu. Mọi người chỉ biết được anh vẫn bình an mà thôi.

“Hải Lý....” – Hiểu Bạch ngạc nhiên nói không nên lời, mất mấy phút cô mới có thể lấy lại được tinh thần - “Anh đã đi đâu vậy?” – Hiểu Bạch ngồi xuống ghế đối diện Hải Lý, ánh mắt nhìn lướt qua một lượt, 5 năm qua anh đã thay đổi rất nhiều, không còn hình ảnh thanh niên thư sinh mà thay vào đó là hình ảnh người đàn ông sương gió, có phần từng trải, gương mặt anh đượm đậm chất phong trần.

“Nhìn anh khác không? Em bây giờ nhìn khác quá nhìn đúng kiểu phụ nữ thành đạt đó! A Ben giờ cao lắm không?” – Hải Lý hào hứng nói, ánh mắt anh lấp lánh tràn ngập niềm vui.

Tối nay anh ghé nhà gặp A Ben đi, hôm nay con nó không có lịch học thêm! Anh đã đi đâu trong 5 năm qua vậy?” – Hiểu Bạch, ngồi tựa lưng vào ghế nhìn người đàn ông trước mặt, có gì đó thân thuộc như Hải Lý khi còn trẻ, thời họ còn cùng nhau học hành và cũng có gì đó rất xa lạ khó nhận ra.

“Anh sống ở một miền biển, đi tàu đánh cá! Rồi anh mở 1 công ty nho nhỏ cũng đủ chi phí sinh sống! Buồn thì đi tàu cuộc sống rất tự tại!” – Hải Lý cười tươi tóm tắt lại cuộc sống 5 năm qua của bản thân mình.

“Anh gặp Sophia chưa? Cô ấy đã rất khó khăn khi anh rời đi, hiện thì tôi cũng không rõ lắm cô ấy hình như đã có gia đình khác!” – Hiểu Bạch vẫn không rời mắt khỏi Hải Lý, cô quan sát biểu hiện trên gương mặt của anh.

“Anh có biết qua! Anh hy vọng cô ấy tìm được người tốt và sống thật hạnh phúc, anh nợ cô ấy và nợ mẹ con em!” – Hải Lý cười mỉm, ánh mắt anh ánh lên nỗi buồn.

“Anh tính thế nào?” – Hiểu Bạch lắc đầu ngụ ý nói chuyện đó không còn quan trọng nữa.

“Anh sẽ quay lại nơi đó, nếu em đi du lịch ghé sang nhà anh nhé!” – Hải Lý cười nói với Hiểu Bạch – “Thôi anh đi mua ít đồ rồi ghé sang thăm A Ben!” – Hải Lý nói cười vui vẻ đứng lên đi ra ngoài cửa, anh vẫy tay chào Hiểu Bạch.

“Nhớ để lại thông tin liên lạc!” – Hiểu Bạch nói với theo, tiếng cô mất hút sau cánh cửa đóng lại.

<Ting> tin nhắn đến Hiểu Bạch lấy điện thoại ra xem mỉm cười <Vợ ơi, tối nay anh anh về anh muốn ăn cái gì đó nóng nóng em nhé! Thương em!>

....

The end

<dr.Mèo hoang>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-nguoi>